

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 96

Dimecres, 11 de novembre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 65, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de modificació de l'article 15 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya

Projecte de llei

de modificació de la Llei 10/1985, de 13 de juny, de creació del Col·legi de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya

Proposició de llei

de pròrroga de contractes d'arrendaments rústics (presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat (presa en consideració)

Declaració institucional

de solidaritat amb les víctimes de l'huracà Mitch

Preguntes

Proposició de llei

de modificació de la Llei 14/1985, de 28 de juny, per la qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació dels apartats 1 i 2 de l'article 4 de la Llei 15/1984, de 20 de març, del joc (presa en consideració)

Comunicat

de constitució de la Comissió d'Estudi sobre la Prevenció i Extinció d'Incendis Forestals

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1980, del 23 de gener, de regulació de distintes modalitats de referèndum (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals (presa en consideració)

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de modificació de l'article 15 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya (Tram. 200-00044/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:08)

Presentació del Projecte: conseller de Governació. 6563

Esmenes a la totalitat

— Esmena a la totalitat núm. 1 (ERC), de retorn del Projecte al Govern
Torn a favor: Sr. Benach i Pascual. 6564

— Esmena a la totalitat núm. 2 (S), de retorn del Projecte al Govern
Torn a favor: Sr. Mir i Bagó. 6566

— Esmena a la totalitat núm. 3 (IC-EV), de retorn del Projecte al Govern
Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro. 6567

Torn en contra conjunt: Sr. Pont i Puntigam (CiU). 6568

El Sr. Benach i Pascual (ERC) intervé per anunciar la retirada de l'esmena a la totalitat. 6570

Votació de les esmenes núm. 2 i 3 (10:59): rebutjades per 32 vots a favor, 65 en contra i 7 abstencions. 6570

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 4, 5 i 8 a 10 (IC-EV)
Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro. 6571

— Esmenes núm. 6 i 7 (S)
Torn a favor: Sr. Mir i Bagó. 6571

Torn en contra conjunt: Sr. Pont i Puntigam (CiU). 6573

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 6574

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas. 6576

Votació de les esmenes núm. 4 i 8 (11:48): aprovades per unanimitat. 6578

Votació de les esmenes núm. 5 i 9 (11:49:00): rebutjades per 13 vots a favor, 65 en contra i 26 abstencions. 6578

Votació de l'esmena núm. 10 (11:49:30): rebutjada per 39 vots a favor, 66 en contra i 26 abstencions. 6578

Votació de les esmenes núm. 6 i 7 (11:50:02): rebutjades per 26 vots a favor, 66 en contra i 13 abstencions. 6578

Votació del text del Dictamen (11:50:38): aprovat per 72 vots a favor, 32 en contra i 1 abstenció. 6578

2. Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 10/1985, de 13 de juny, de creació del Col·legi de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya (Tram. 200-00048/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (11:52)

Presentació del Projecte: consellera de Justícia. 6578

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmena núm. 1 (P)

Torn a favor: Sr. Vilardaga González. 6579

Torn en contra: Sra. Panyella i Balcells (CiU). 6579

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 6580

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 6580

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot. 6581

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta. 6581

El president anuncia la presentació d'una esmena transaccional, la qual és llegida pel secretari primer, i la retirada de l'esmena núm. 1, del Grup Popular. 6582

Votació de l'esmena transaccional (12:19): aprovada per unanimitat. 6582

El president anuncia la presentació d'una esmena tècnica, la qual és llegida pel secretari primer i aprovada per assentiment.

6582

Votació del text del Dictamen, amb l'esmena transaccional i l'esmena tècnica incorporades (12:21): aprovat per unanimitat.

6582

3. Presa en consideració de la Proposició de llei de pròrroga de contractes d'arrendaments rústics (Tram. 202-00101/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (12:22)

Presentació: Sr. Morera i Tanyà (M).

6583

Presentació: Sr. Piella i Vilaregut (S).

6584

Presentació: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).

6585

Presentació: Sr. Ferrer i Gironès (ERC).

6586

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez.

6587

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Miquel i Peguera.

6588

El Sr. Morera i Tanyà (ERC) intervé per contradiccions.

6590

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per allusions.

6590

Votació (13:16): rebutjada per 44 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

6591

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat (Tram. 202-00113/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (13:24)

Presentació: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

6591

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6593

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

6594

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

6595

Posició del G. Socialista: Sr. Joaquim Nadal i Farreras.

6597

La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions i per al·lusions.

6598

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira.

6599

El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) intervé per contradiccions.

6601

La Sra. Nadal i Aymerich (P) li respon.

6601

El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per contradiccions.

6602

Votació (14:33): rebutjada per 41 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

6602

5. Declaració institucional de solidaritat amb les víctimes de l'huracà Mitch (14:32)

El secretari segon llegeix una declaració institucional sobre els darrers fets dramàtics provocats pel pas de l'huracà Mitch per diversos països de l'Amèrica central.

6602

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut.

6. Preguntes (Punt trenta-dosè de l'ordre del dia.) (16:36)

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el sistema de finançament actual és just amb l'esforç fiscal de la societat (Tram. 317-00588/05)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC).

6602

Resposta: president de la Generalitat.

6603

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC).

6603

Segona resposta: president de la Generalitat.

6603

Pregunta al president de la Generalitat sobre el grau d'autogovern de Catalunya respecte a altres nacions de l'Estat (Tram. 317-00591/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M).

6604

Resposta: president de la Generalitat.

6604

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M).

6604

Segona resposta: president de la Generalitat.

6604

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'import de les inversions previstes de fer a la comarca del Garraf l'any 1999 (Tram. 317-00595/05)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

6605

Resposta: president de la Generalitat.

6605

Repregunta: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

6605

Segona resposta: president de la Generalitat.

6605

—	Pregunta al president de la Generalitat sobre les previsions en relació amb el volum de finançament i el deute (Tram. 317-00597/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	6606
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6606
	<i>Repregunta:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	6606
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	6607
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adopció del plurilingüisme en l'Administració de la Generalitat, pel que fa a les relacions amb els ciutadans (Tram. 317-00600/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	6607
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6607
	<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	6608
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	6608
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre el suport donat als pobles de l'Amèrica Central afectats per l'huracà Mitch (Tram. 317-00603/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Camp i Batalla (CiU).	6608
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	6609
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'inversió en transport públic als barris de Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona, de Barcelona (Tram. 310-00446/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	6609
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la protecció de la fauna vertebrada (Tram. 310-00451/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Iglesias i Sala (CiU).	6609
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	6610
	<i>El Sr. Iglesias i Sala (CiU) intervé per agraïments.</i>	6610
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la recomanació del Síndic de Greuges relativa a la responsabilitat patrimonial de l'Administració davant la inexecució d'actes administratius (Tram. 310-00456/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Duch i Plana (S).	6610
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	6611
	<i>Repregunta:</i> Sra. Duch i Plana (S).	6611
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	6611
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la identificació del mes de maig com el de la sida a l'Agenda de la Salut 1999 (Tram. 310-00459/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	6611
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	6612
	<i>Repregunta:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	6612
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	6612
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les recomanacions del Consell General de Col·legis de Farmacèutics en el tríptic Agenda de la Salut (Tram. 310-00460/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	6613
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	6613
	<i>Repregunta:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	6613
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	6614
—	Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris emprats en la renovació dels concerts educatius de centres docents privats d'educació especial (tram. 310-00471/05), sobre els motius pels quals els tràmits per a subscriure els concerts educatius dels centres docents privats d'educació especial no es van iniciar abans de l'inici del curs 1998-1999 (tram. 310-00472/05) i sobre els motius pels quals la renovació de concerts educatius de centres docents privats d'educació especial s'aprova per un període d'un any (tram. 310-00473/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	6614
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	6614
	<i>Repregunta:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	6615
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	6615

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

7. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1985, de 28 de juny, per la qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (Tram. 202-00123/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (17:46)

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 6616
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual. 6616
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya -Els Verds: Sra. Tolosana i Cidón. 6617
Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés. 6618
Posició del G. Socialista: Sr. Bustos i Garrido. 6619
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Rull i Andreu. 6619
Votació (18:13): aprovada per unanimitat. 6620

8. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació dels apartats 1 i 2 de l'article 4 de la Llei 15/1984, de 20 de març, del joc (Tram. 202-00124/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (18:16)

Presentació: Sra. Mayol i Beltran (IC-EV). 6620
Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 6622
El president es reincorpora al seu lloc.
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 6623
Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés. 6624
La Sra. Mayol i Beltran intervé per contradiccions. 6625
Posició del G. Socialista: Sr. Bustos i Garrido. 6625
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 6626
Votació (19:04): rebutjada per 18 vots a favor, 64 en contra i 21 abstencions. 6628

9. Comunicat de constitució de la Comissió d'Estudi sobre la Prevenció i Extinció d'Incendis Forestals (19:06)

El president comunica a la cambra que s'ha constituït la Comissió d'Estudi sobre la Prevenció i Extinció d'Incendis Forestals. 6628
El secretari primer llegeix la composició de la Mesa de la Comissió esmentada. 6628

10. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1980, del 23 de gener, de regulació de les distintes modalitats de referèndum (Tram. 270-00027/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (19:08)

Presentació: Sr. Carod-Rovira (ERC). 6629
Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 6630
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya -Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro. 6632
Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez. 6633
Posició del G. Socialista: Sr. Mir i Bagó. 6634
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla. 6635
El Sr. Carod-Rovira (ERC) i el Sr. Escartín i Sánchez (P) intervenen per contradiccions. 6636
Votació (20:09): rebutjada per 16 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció. 6637

11. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals (Tram. 270-00031/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (20:12)

Presentació: Sr. Pujol i Folcrà (P). 6637
Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 6639
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 6640
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya -Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro. 6641
Posició del G. Socialista: Sr. Guitart i Domènech. 6641
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira. 6642
El president es reincorpora al seu lloc.
El Sr. Pujol i Folcrà (P) i el Sr. Tugues i Boliart (M) intervenen per contradiccions. 6643
Votació (20:53): aprovada per 59 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions. 6644

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i nou minuts.

6562

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 65.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i el conseller de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de modificació de l'article 15 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya. Tram. 200-00044/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Projecte de llei de modificació de la Llei 10/1985, de 13 de juny, de creació del Col·legi de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya. Tram. 200-00048/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

3. Proposició de llei de pròrroga de contractes d'arrendaments rústics. Tram. 202-00101/05. Grup Mixt, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat. Tram. 202-00113/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1985, de 28 de juny, per la qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Tram. 202-00123/05. Grups parlamentaris. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposició de llei de modificació dels apartats 1 i 2 de l'article 4 de la Llei 15/1984, de 20 de març, del Joc. Tram. 202-00124/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

7. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 2/1980, del 23 de gener, de regulació de distintes modalitats de referèndum. Tram. 270-00027/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb vuit altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

8. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals. Tram. 270-00031/05. Grup Parlamentari Popular, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.

9. Proposició no de llei sobre l'assumpció i la difusió de les conclusions del Dictamen de la Comissió d'Estudi

sobre la Sida. Tram. 250-01835/05. Grups parlamentaris. Debat i votació.

10. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes de l'euro. Tram. 271-00005/05. Junta de Portaveus.

11. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'execució del Pla d'emergència nuclear de Tarragona. Tram. 301-00091/05. Sra. Maria Olivares i Usac, del Grup Mixt. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la salut laboral i la prevenció d'accidents en els llocs de treball. Tram. 301-00089/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política contra l'exclusió social. Tram. 301-00090/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre el procés negociador amb el Govern de l'Estat. Tram. 300-00310/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Mixt. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària. Tram. 300-00385/05. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre pesca. Tram. 300-00107/05. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de pesca esportiva en aigües continentals. Tram. 300-00419/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de col·laboració i de cooperació amb els ajuntaments. Tram. 300-00387/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya. Tram. 300-00423/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

20. Interpellació al Consell Executiu sobre el turisme. Tram. 300-00326/05. Sr. Joan Puigcercós i Boixassa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

21. Interpellació al Consell Executiu sobre la política turística a Catalunya. Tram. 300-00403/05. Sr. Joaquim Novella i Izquierdo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

22. Interpellació al Consell Executiu sobre el grau de desenvolupament de la política general per a la gent gran. Tram. 300-00323/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

23. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ensenyament en relació amb el professorat. Tram. 300-00402/05. Sr. Josep Maria Francàs i Porti, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

Punt 1

24. Interpелlació al Consell Executiu sobre les previsions d'inversió en el transport públic. Tram. 300-00428/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt. Substanciació.

25. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política de transport, especialment pel que fa referència a la seguretat dels vehicles que transporten materials perillosos. Tram. 302-00216/05. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el futur de les comunicacions ferroviàries, especialment pel que fa referència al tren d'alta velocitat. Tram. 302-00217/05. Sr. Manuel Nadal i Farreras, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el transport i la mobilitat dels ciutadans a Catalunya. Tram. 302-00218/05. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Sanitat i Seguretat Social pel que fa l'atenció a la salut mental a Catalunya. Tram. 302-00219/05. Sra. Carme Figueiras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el transport ferroviari a Catalunya. Tram. 302-00220/05. Sr. Pere-Jordi Piella i Vilaregut, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la situació d'atur i de precarietat en l'ocupació a Catalunya. Tram. 302-00221/05. Sr. Joaquim Novella i Izquierdo, del Grup Parlamentari d' Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

31. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el compliment de la legalitat en la política mediambiental. Tram. 302-00222/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d' Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

32. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament i que, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de modificació de l'article 15 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya

El primer punt de l'ordre del dia d'avui és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de modificació de l'article 15 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, farà la presentació de la iniciativa per part del Consell

Executiu l'honorable conseller de Governació, senyor Xavier Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presento a la consideració d'aquesta cambra, avui, el Projecte de llei de modificació de l'article 15 de la Llei 8/1987, municipal i de règim local de Catalunya. Molt breument, per dir-los que aquesta iniciativa del Govern respon, també, a la manifestació feta per aquesta cambra –crec que avui fa justament un any, és a dir, l'11 de novembre de 1997– en la qual es pretén incorporar als requisits que ja estaven inicialment establerts en la normativa municipal i de règim local catalana dos nous criteris objectius de racionalitat, suficiència i, també, de funcionalitat en la creació d'aquests nous municipis.

Tots vostès saben que Catalunya té una planta municipal molt fraccionada, amb les repercussions que aquest excessiu fraccionament té, en aquest cas, en la suficiència financera dels ens locals. Penso, doncs, pensem des del Govern, que calia, i així també –hi insisteixo– ho va demanar aquesta cambra, fixar uns altres mínims que garantissin que els municipis de nova creació reunirien uns requisits que els fessin realment viables econòmicament.

No hi ha hagut en ponència i en comissió acord potser en altres aspectes més puntuals d'aquesta regulació, però sí que penso que tots estariem d'acord que es fa necessari i convenient introduir els requisits per a la creació d'aquests nous municipis, i que, per tant, evitin que en resultin entitats locals sense capacitat per a la gestió municipal de serveis per manca de viabilitat financera.

Potser la discrepància formal més evidenciada ha estat quant al rang de la norma que haurà de sancionar la creació d'una nova entitat municipal. En aquest sentit, algun grup d'aquesta cambra defensa que tota creació de nou municipi ha de tenir rang de llei i, per tant, ser aprovada per aquesta cambra. Des del Govern, en canvi, hem adoptat un altre criteri, que és mantenir, evidentment, la potestat que pertoca a l'àmbit governamental pel que fa a la planta municipal, però, això sí, prefixant uns criteris i uns requisits prou objectius perquè pogués desaparèixer qualsevol marge de discrecionalitat.

Quins serien aquests requisits i aquests criteris objectius que fessin que no hi pogués haver marge de discrecionalitat? Doncs, dos. Un, que tant l'entitat resultant com el municipi del qual se segrega tinguin un mínim de població de dos mil habitants, que, d'acord amb els estudis de viabilitat econòmica, suposa la garantia mínima de suficiència financera per a la prestació dels serveis obligatoris. I dos, que entre els nuclis més propers dels municipis resultants hi existeixi una franja classificada com a sòl no urbanitzable d'una amplada mínima de tres mil metres.

Tant una dada com l'altra penso que tenen una constatació objectiva evident, que ofereix en si mateixa una garantia de seguretat jurídica per a tots els nuclis que pretenguin constituir-se com a nous municipis. A més,

6564

crec que amb aquesta garantia resultaria innecessària la tramitació parlamentària i, si m'ho permeten, potser també podria resultar contraproduent en la mesura en què les parts afectades es veurien impedides de les actuals vies d'empara jurisdiccional de què ara disposen contra els actes de l'Administració; evidentment, en aquest cas, perquè no podrien recórrer contra una llei. De fet, la resta de comunitats autònomes han seguit aquest model i no hi ha precedent de regulació pròpia que estableixi com a requisit per a la creació d'un nou municipi que revesteixi el rang de llei.

Espero i desitjo, doncs, que en aquest darrer debat del Projecte de llei en el Ple d'aquesta cambra s'acostin les posicions dels grups que encara mantenen algunes reserves en la regulació proposada i, com sempre, que el consens i el grau de transacció prou important que s'ha assolit en comissió s'arrodoneixi ara en aquest darrer tràmit.

Els demano, doncs, a tots el suport a aquest Projecte de llei que el Govern presenta, sobretot, amb la voluntat de contribuir a la racionalització de la futura planta municipal, i, com sempre, agraeixo a tots els grups parlamentaris el treball i els esforços esmerçats en l'estudi, en el debat i en el millorament del text amb les esmenes presentades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Comença el debat amb les esmenes reservades per defensar davant del Ple, que poden acumular-se –penso– a efectes de torn. La primera esmena a la totalitat és la presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Abans d'entrar en el Projecte de llei, pròpiament, de modificació de l'article 15 de la Llei municipal i de règim local, hi han dues reflexions prèvies que el nostre Grup considera del tot indispensables de fer i que, evidentment, estan absolutament relacionades amb el que debatrem avui: per una banda, seria el que és el mapa municipal del nostre país, el mapa municipal de Catalunya, al qual el conseller ha fet referència, i, com a segona qüestió, també vinculada amb aquesta, seria el paper que els consells comarcals estan jugant i haurien de jugar en tota aquesta qüestió. En definitiva, una certa reflexió sobre el que seria la divisió administrativa i territorial de Catalunya, que, indubtablement, presenta problemes importants i greus.

Ja s'ha dit que el mapa municipal és un mapa molt dispers, és un mapa poc racional, és un mapa que caldria revisar a fons i és un mapa a partir del qual s'haurien de plantejar criteris nous, sobretot, pensant en un país de futur, en un país molt més modern, en un país molt més eficaç. I això nosaltres entenem que és una de les assignatures pendents més importants del Govern de la Ge-

neralitat en aquests vint anys que portem de Generalitat.

És evident, també, que les solucions que s'han anat adoptant, doncs, no han estat, des del nostre punt de vista, gens satisfactòries. Que els consells comarcals hi haurien pogut jugar un paper molt més important del que hi han jugat i que, a la pràctica, doncs, ha estat absolutament una llufa. Que, a més a més, sembla que no hi hagi voluntat que els consells comarcals hi puguin acabar jugant un paper realment efectiu, sobretot amb relació al tema que ens ocupa, que és el dels municipis més petits.

És evident, també, que aquest és un repte encara pendent i que, des del nostre punt de vista, caldria fer una aposta clara i contundent en relació amb les potencialitats que els consells comarcals poden tenir, sobretot en relació –hi insisteixo– amb el suport als ajuntaments més petits. Feta aquesta reflexió, nosaltres ens vam plantejar en el moment de la presentació d'aquesta Llei quin havia de ser el nostre posicionament.

El nostre posicionament és doble: per una banda, hem d'expressar la nostra disconformitat pel marc global. És a dir, aquesta Llei no deixa de ser un pedaç, aquesta Llei no planteja, no va a buscar solucions al problema global. Per tant, d'alguna manera, això és el que ens va motivar a presentar l'esmena a la totalitat, entre altres coses perquè –hi insisteixo– el problema va molt més enllà del que estrictament es planteja en aquesta Llei.

Segona qüestió: és evident que si aquesta Llei, doncs, es fa per a resoldre problemes concrets, per tant, actua de pedaç, doncs, també cal reconèixer que, de vegades, hi ha alguns pedaços que són útils, i, en definitiva, segurament que pel contingut, sobretot després del treball de ponència i d'algunes esmenes que han estat aprovades d'altres grups, i, en definitiva, del resultat final del que avui aprovarem segurament que, dintre d'aquest marc, la Llei no seria tan dolenta. Ara bé –hi insisteixo– tot i que, concretament, és evident que el pedaç aquest pot ser relativament útil, en el marc global, nosaltres expressem aquesta disconformitat. En definitiva, això és el que ens va motivar a presentar l'esmena a la totalitat.

El Projecte de llei en qüestió, evidentment, doncs, té un objectiu clar: l'objectiu fonamental és fixar un mínim de dos mil habitants per poder autoritzar la constitució de nous municipis per segregacions. Aquest límit es justifica per garantir una mínima suficiència financera, basada en un estudi de costos dels capítols I i II, que se xifren en uns 44 milions, aproximadament, anuals mínims, segons una plantilla estàndard i una relació entre ambdós capítols.

Si examinem la liquidació dels comptes municipals de l'any 95, ens trobem que en l'estat de municipis de menys de mil habitants, la Sindicatura no contempla un estat específic de menys de dos mil; la despesa liquidada mitjana és de gairebé 21 milions de pessetes per a l'estat de municipis de menys de mil habitants. Ara bé, la memòria del Projecte suposa que els ingressos corrents dels capítols I, II i III es destinen, exclusivament, al manteniment de serveis i que de les transferències

incondicionades dels ingressos de l'Estat i dels presupostos de la Generalitat en surt la resta.

Nosaltres entenem que hi ha més transferències corrents. Per exemple, la liquidació de comptes de l'any 95 ens dona, per als municipis menors de mil habitants, una mitjana de 58.000 pessetes per habitant en el capítol IV. Mentre que, segons la memòria de la Llei, la participació dels ingressos de l'Estat i de la Generalitat, és de 20.270 pessetes per habitant. Per tant, a l'hora d'estudiar la suficiència financera dels ens locals menors de dos mil habitants seria bo contemplar la totalitat de transferències corrents, encara que segurament el resultat no variaria en excés.

Dit això, aquí hi ha una altra qüestió important, que és una altra reflexió que hi afegiríem –no és tant l'objecte de la Llei, però sí que hi té molta relació–, que és el grau de suficiència financera dels actuals ajuntaments menors de dos mil habitants. És evident que, si de la realitat se'n desprèn que no disposen dels recursos suficients i que això justifica que no es creïn nous ajuntaments, caldria començar a pensar què s'ha de fer amb aquells ajuntaments que ja no tenen..., o sigui, que els seus recursos, d'entrada, són insuficients.

Segurament que aquesta Llei ens permetrà no multiplicar el problema en un futur, però també és evident que ens evidencia o ens destapa, o, en tot cas, posa negre sobre blanc, un problema claríssim que hi ha en aquests moments. Per tant, d'alguna manera haurem d'intentar buscar les solucions per resoldre el problema que hi ha en aquests moments.

Ens ha estranyat, també, l'estimació que es fa en la memòria que, d'alguna manera, la Direcció General de l'Administració Local va partir d'un mostreig fet per la Diputació de Barcelona. Si no ho tenim mal entès, la Direcció General de l'Administració Local ha de disposar, com a mínim, que se sàpiga..., hi ha l'obligació d'enviar les dades pressupostàries de personal, per part de tots els ajuntaments de Catalunya. Per tant, la Direcció General hauria de tenir les seves pròpies estimacions sobre la totalitat dels municipis i no pas un mostreig. En qualsevol cas, això ens permetria, segurament, afinar molt més les dades, cosa que en aquests moments ens ha plantejat algun dubte en relació amb el tema del personal i en relació amb la plantilla dels ajuntaments menors de dos mil habitants.

La relació entre població i pressupost, tot i ser important, no hauria de ser l'única raó per a la no-segregació de municipis. Hi pot haver ajuntaments molt suficients, amb relativament pocs habitants, de la mateixa manera que es dona la situació inversa.

Hi ha, també, tot un seguit de cites, en relació amb altres comunitats autònomes, com a suport dels arguments de la memòria que justifica aquesta Llei, que, si l'hem analitzat una mica a fons, veurem que en alguns casos va més enllà del simple llistó dels habitants, i plantegen, en alguns casos, també, qüestions interessants com són: l'exigència de la presentació d'un avantprojecte del pressupost del possible ajuntament resultant o també l'existència de mesures concretes de foment per a la fusió dels municipis. Fins i tot, anant més

enllà, la Llei de règim local d'Andalusia preveu els nivells homogenis de prestació de serveis, mitjançant la fixació de resultats, característiques tècniques o modalitats de prestació.

És a dir que, de tot el que s'ha plantejat, nosaltres entenem que caldria complementar aquestes previsions. Per una banda, amb un càlcul més aprofundit i acurat de la realitat financera dels ajuntaments menors de dos mil habitants –i això ens serveix per a aquesta Llei i per conèixer la realitat–; per la necessitat de justificació de la realitat financera de cada nou ajuntament, més enllà dels paràmetres generals que es puguin deduir de l'estudi anterior esmentat; per mesures específiques del grau de compliment de les competències municipals per a saber si s'hi arriba o no s'hi arriba i, finalment, per mesures concretes afavoridores de la fusió municipal.

Nosaltres, com he dit abans, hem presentat una esmena a la totalitat, entre altres coses per expressar aquesta disconformitat amb el marc global. Tot i això, entenem que aquesta esmena a la totalitat podria ser retirada pel nostre Grup si, per part del Govern o del Grup Parlamentari que li dona suport, hi hagués un cert compromís en relació amb tres temes que ens amoïnen especialment. Aquests temes són: per una banda, la presentació de l'informe de la Comissió de Delimitació Territorial sobre l'estat del mapa municipal i comarcal, que preveu l'article 27.3 de la Llei municipal de règim local, que s'ha de fer cada deu anys i en portem onze. En segon lloc, la posterior reforma del Reglament de demarcació i planta, pel que fa als procediments per a la segregació, que inclogui la necessitat de la presentació d'un avantprojecte de pressupost que justifiqui la suficiència financera del nou ajuntament. I, en tercer lloc, la presentació d'un programa específic de foment de les fusions municipals, basat en un estudi sobre la realitat de la suficiència financera i capacitat de prestació de serveis dels municipis menors de dos mil habitants.

Per tant, en funció de les explicacions que se'ns puguin donar en relació amb aquest tema, el nostre Grup plantejaria la retirada de la seva esmena a la totalitat. Insisteixo que el plantejament ha estat clar: per una banda, nosaltres no estem d'acord amb el marc global, no estem d'acord tal com s'ha plantejat. Per tant, no estem d'acord amb la política que s'ha fet en aquesta qüestió, tot i reconeixent la gran dificultat que té, perquè, com s'ha dit abans, el mapa municipal de Catalunya és dispers, complicat i difícil. Però, per altra banda, també és evident que s'hauria pogut fer molt més per intentar canviar-ho.

Que aquesta Llei és un primer pas? Segurament. Però, en tot cas, per nosaltres és un pas tímid i caldria, doncs, plantejar-lo amb una certa contundència, cosa que ara no hem observat. De tota manera –hi insisteixo–, en tot cas, si el Grup que dona suport al Govern planteja algun d'aquests tres temes que hem indicat, i el nostre Grup entén que hi ha un compromís en relació amb aquestes qüestions, tampoc tindríem cap inconvenient a retirar l'esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Punt 1

El president

Moltes gràcies. D'acord amb l'acumulació que m'han fet a efectes de torn, té la paraula per defensar la seva esmena a la totalitat, pel Grup Socialista, el diputat senyor Josep Mir, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup demana el retorn d'aquest Projecte al Govern per diversos motius. En primer lloc, perquè ens sembla un cert contrasentit proposar-nos una modificació de la Llei municipal com aquesta quan –si s'ha d'obrir la caixa d'estudiar les modificacions de la legislació de règim local–, per descomptat, hi han molts altres temes, molt i molt més prioritaris, de molt més interès i de molta major transcendència per a la societat i per a les entitats locals que aquest.

Tenir sense resoldre problemes com la clarificació de les competències municipals, el d'un major reconeixement institucional per a les autoritats locals, el paper de les comarques, de les diputacions, els problemes d'articulació institucional de l'Àrea metropolitana, el PUOS, i tants i tants altres problemes que tots vostès coneixen perfectament, tenir-los –ho repeteixo–, any rere any, sense resoldre i sortir avui amb una proposta de modificació de la Llei municipal, sobre un tema que, al nostre entendre, no revesteix la menor importància, realment, ens sembla un contrasentit.

Però, bé, si el Govern té interès a entrar per la porta petita iniciatives modestes per a millorar l'Administració local, i ho vol fer per la via de l'estructura del mapa municipal, ens sembla bé. Estem d'acord amb el Govern que el mapa municipal de Catalunya és un mapa que presenta disfuncions i que presenta molt aspectes, francament, millorables.

De fet, recordem que fa uns quants anys, més de deu –recordo que era, llavors, director general d'Administració local en Pep Caminal–, la Direcció General d'Administració Local va encarregar un informe que detectava més de tres-cents disfuncions en el mapa municipal de Catalunya, en claus i altres tipus de disfuncions similars. En aquests més de deu anys, ens fa la impressió que no s'ha fet absolutament res per resoldre ni tan sols una d'aquestes disfuncions. Actuar per intentar resoldre aquestes disfuncions, que fan que el nostre sigui un mapa municipal absolutament inadequat de la realitat demogràfica i urbanística, entenem que seria un repte important en el qual el Govern pot estar segur que ens tindria al seu costat. Però no veiem que en aquest Projecte de Llei ni tan sols es plantegi aquest problema.

A part d'aquestes disfuncions, també –ho ha dit fa un moment el senyor Benach–, el nostre mapa municipal es caracteritza per una excessiva fragmentació. Ara se'ns està parlant de posar un màxim de dos mil habitants per a constituir nous municipis. Doncs bé, dels 946 –em sembla recordar que ja deuen ser els municipis catalans... (*remor de veus*), 45?, doncs–..., dels 945 municipis catalans, n'hi ha més de 600 que no arriben a aquesta xifra, dels quals 382 o 383 tampoc arriben als cinc-cents habitants. Certament, parlar de posar límits

de dos mil habitants per a constituir nous municipis, quan molt més de la meitat no arriben a aquesta xifra, quan més d'una tercera part no arriba ni tan sols a una quarta part d'aquesta xifra, ens sembla francament incongruent.

Tenim realment problemes amb l'estructura del nostre mapa municipal. Però veiem que aquesta iniciativa que ara ens presenta el Govern no pretén resoldre cap d'aquests problemes. Seguim sense afrontar els problemes de fragmentació excessiva, de disfuncions, del mapa municipal.

Entenem que el problema no és tant evitar que no es constitueixin municipis amb menys de dos mil habitants, sinó que el problema, en tot cas, seria pensar què fem institucionalment amb aquests centenars i centenars de municipis que no arriben, no als dos mil, sinó als tres-cents o quatre-cents o cinc-cents habitants, i que, segons ens ha dit el conseller, són, per descomptat, absolutament ineficaços per resoldre els seus serveis obligatoris.

També s'ha comentat que una de les finalitats d'aquest Projecte –i així es va justificar en el seu moment– és intentar aturar aquest degoteig de creació de nous municipis mitjançant sentències judicials. Els exemples més recents serien, probablement, el de Riu de Cerdanya o el de Sant Julià de Cerdanyola.

Nosaltres entenem –i ho dic després d'haver analitzat a fons la major part d'aquestes sentències– que, si per sentència judicial s'ha obligat en molts casos a la creació de nous municipis, no és perquè hi hagi un buit legal –el suposat buit legal que ara s'intenta resoldre. Això ha estat així perquè, mentre els segregacionistes han construït bons expedients, han fet bones memòries, amb les quals han demostrat la seva viabilitat, el Govern, en canvi, no ha posat el mateix rigor en demostrar la no-viabilitat. En el fons, el que ens dona la Llei municipal vigent és un mecanisme en què es fa possible un raonable equilibri entre aquells que es volen segregar –i que, per tant, fan els seus estudis o els seus projectes per demostrar la viabilitat de la seva segregació– i als que hi estan en contra se'ls demana que facin exactament el mateix: que demostrin, també, amb estudis i amb fets, que no hi ha viabilitat en aquella segregació.

Si el Govern realment creia que tots aquests projectes de segregació eren inviables, el que havia d'haver fet era exercir la seva responsabilitat, fer els estudis, fer els informes pertinents i desmuntar, un per un, els arguments dels segregacionistes. I poden estar segurs d'una cosa: en aquest cas, la Sentència judicial hauria estat molt alta. N'estic absolutament convençut. Hi han antecedents d'altres sentències judicials que han estimat perfectament aquest plantejament.

Per tant, entenc que si aquest era un dels motius de la Llei, no calia una llei per evitar que hi haguessin nous degotejos de sentències judicials, i crear municipis suposadament sense viabilitat. Però és que, a més a més, si el que volem és evitar que per sentències judicials s'acordi la constitució de municipis inviables, tampoc amb aquesta Llei ho evitarem. Estem donant d'entrada amb aquesta Llei més arguments dels que tenia fins ara,

perquè tot segregacionista amb més de dos mil habitants que aspiri a ser municipi ho pugui ser. I, la veritat, la xifra màgica dels dos mil habitants no és garantia de viabilitat municipal perquè, a molts indrets de la zona, per exemple, metropolitana, dos mil habitants no és cap garantia de viabilitat municipal, mentre que en altres indrets del territori hi ha viabilitat municipal per dessota d'aquesta xifra.

I, per últim, també justifica al nostre entendre el manteniment de la nostra esmena a la totalitat, precisament, aquest plantejament tant simplista –a força de simplista, crec que gairebé arbitrari– de pensar que, en un territori tan divers com és Catalunya, es pugui posar una xifra màgica, única, de dos mil habitants per dir: «Per dessota d'aquesta xifra no es poden crear nous municipis, pel damunt d'aquesta xifra ja hi ha garantida la viabilitat.»

Mirin: a molts indrets de Catalunya –i haurien de saber-ho–, dos mil habitants, poblacions de dos mil habitants són garantia d'una població important. I ha moltes capitals comarcals de Catalunya que: o bé no arriben a aquesta xifra o la passen molt escassament.

Per tant, a tot l'interior –la muntanya–, a algunes comarques del sud del Principat, tenir dos mil habitants és tenir molta població, ser una població francament gran. I, en aquests mateixos indrets, tenir-ne mil cinc-cents, mil dos-cents, mil és ser una població mitjana i, probablement, en condicions suficients de viabilitat. En canvi, a l'entorn metropolità, dos mil habitants, francament, és menys que una illa de l'Eixample. Voler situar en aquesta xifra màgica la frontera de la viabilitat municipal –hi insisteixo– ens sembla d'una simplicitat, d'un jacobinisme, francament, incomprensible, amb el qual no podem estar absolutament d'acord.

Per tant, per tots aquests motius, per incoherència i, gairebé, arbitrarietat de la proposta que se'ns presenta, per inoportunitat de la proposta, si la comparem amb els problemes reals de l'estructura territorial dels municipis de Catalunya, entenem que aquesta proposta és inconvenient, que aquesta proposta no ajudarà a resoldre, en absolut, els problemes d'estructura del mapa municipal. Per tant, entenem que el millor que podríem fer és retornar aquest text al Govern i, en tot cas, plantejar aquests problemes de forma més global i de manera molt diferent de com ho han fet vostès. Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar la seva esmena, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha presentat també una esmena a la totalitat, de devolució del Projecte de Llei de modificació de l'article 15 de la Llei 8 de 1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya. Com s'ha dit reiteradament, el que pretén aquesta Llei, ni més ni menys, és introduir la xifra –sens dubte, aleatòria– dels dos mil habitants com a límit per poder

constituir un nou municipi. I, en principi, aquí s'ha acabat l'aspiració del Projecte que ens presenta el Govern.

Nosaltres pensem que, en aquests moments, amb els problemes que tenim a casa nostra amb relació al funcionament dels ajuntaments, al finançament dels ajuntaments, a les competències municipals; al cap d'onze anys de la promulgació de les Lleis d'ordenació territorial de Catalunya, que han posat en evidència, des del nostre punt de vista, la insuficiència d'aquestes lleis en molts aspectes, que han posat en evidència l'incompliment flagrant de moltes de les qüestions que es plantejen en aquestes lleis, com és la província única, com és la divisió regional, com són les competències dels consells comarcals i el seu paper d'entitat de suport als ajuntaments, com és l'aplicació del principi de subsidiarietat amb relació als ajuntaments, com és la mateixa exposició de motius de la Llei municipal i de règim local que marca el paper essencial, bàsic, fonamental de l'Administració local com a administració més propera al ciutadà i que ha de servir per complir, essencialment, aquest principi, tan democràtic, de poder resoldre fàcilment les qüestions per part dels ciutadans d'una manera directa, d'una manera immediata, d'una manera propera, d'una manera eficaç, d'una manera ràpida; quan ens trobem amb els problemes de finançament que pateixen els ajuntaments, als quals el Govern de la Generalitat ha estat incapaç de donar el suport que necessiten; quan ens trobem en la necessitat de racionalitzar i de donar transparència a les aportacions de la Generalitat als ajuntaments; quan ens trobem amb aquesta unió de qüestions i, efectivament, quan també ens trobem amb la necessitat de racionalitzar el mapa municipal de Catalunya, amb la necessitat de resoldre les disfuncions del mapa municipal, amb la necessitat de fomentar la fusió de municipis; quan ens trobem amb totes aquestes qüestions, resulta que el que ens planteja el Govern de la Generalitat és anar a resoldre la seva ineficàcia a l'hora d'afrontar degudament, per la via administrativa i, si s'escau, per la via judicial, els problemes que planteja la creació de nous municipis, mitjançant un projecte de llei que ens diu que, si no hi ha dos mil habitants, no es poden constituir nous municipis.

Nosaltres pensem que això resulta totalment inacceptable, entre altres coses, perquè instruments que hi ha a la Llei –i aquí es produeixen altres greus incompliments, com són els que preveu la mateixa Llei municipal, en els seus articles 26 i 27, quan parla de la creació de la Comissió de Delimitació Territorial, les seves funcions i, entre aquestes funcions, com és obvi, la d'elaborar el mapa municipal i el mapa comarcal de Catalunya... Per què? Per anar a resoldre aquestes disfuncionalitats. Tot això no s'ha fet, tot això no s'ha utilitzat, tot això encara no s'ha produït –hi insisteixo– i se'ns presenta un projecte que tot el que fa és parlar que, com a mínim, han de tenir dos mil habitants.

La veritat és que ens sembla absolutament inacceptable, perquè la voluntat, el desig, d'anar a racionalitzar el mapa de Catalunya, el mapa municipal de Catalunya, que els ajuntaments tinguin viabilitat econòmica, funcional, que tinguin les competències que poden desen-

6568

volupar, que tinguin els recursos suficients per a aquests competències..., tot això comporta un canvi, una revisió de la legislació. I vull recordar que, l'any passat, Iniciativa per Catalunya - Els Verds ja va proposar la creació d'un grup de treball en el si d'aquest Parlament per analitzar aquells aspectes de les lleis que són insuficients, que no s'han complert, que s'han de modificar i que, per tant, serien el camí d'anar de veritat a afrontar tots els problemes de l'ordenació territorial de Catalunya i, d'una manera molt especial i molt específica, els dels ajuntaments. Això va ser rebutjat amb els vots de la majoria –hi insisteixo– i ara se'ns presenta aquest Projecte.

Jo no m'estendré, hi ha més consideracions, perquè s'han fet ja –jo crec que bé– per altres intervinents. En qualsevol cas, el que sí que els demano, senyores i senyors diputats, és una mica més de rigor en els plantejaments, que el Parlament sigui capaç d'abordar de veritat i a fons aquestes qüestions, que tornem aquest Projecte de llei al Govern i que afrontem de veritat la revisió de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya, que afrontem de veritat les competències dels ajuntaments, l'aplicació del principi de subsidiarietat a casa nostra, el fet de dotar de les suficients competències –però, també, molt especialment, dels recursos necessaris– els ajuntaments, i deixem de posar aquests pedaçs, que són marcadament insuficients i que poden ser, fins i tot, distorsionadors, si no es va a fons –hi insisteixo– a resoldre les qüestions que tenim plantejades sobre la base dels instruments que tenim i dels instruments dels quals ens podem dotar.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra conjunt de les esmenes del diputat, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, tenim tres esmenes a la totalitat presentades a aquest Projecte de llei. La primera, la del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. La defensa que n'ha fet el diputat senyor Benach parla que la Llei no arriba prou a fons per resoldre moltes de les problemàtiques que té el món local a Catalunya. I és veritat, la Llei no pretén resoldre totes aquestes qüestions, sinó que pretén resoldre una temàtica molt concreta. És evident que aquesta és una llei puntual.

Aleshores, deia, també, el senyor Benach –i hi estem d'acord– que els consells comarcals haurien hagut de jugar un paper més important amb relació als municipis petits –totalment d'acord. Em sap greu; no és el tema d'avui, però coincideixo totalment amb el senyor Benach en aquest tema.

I, en acabar la intervenció, el senyor Benach ens feia una reflexió sobre tres temes i ens demanava el posicionament del Grup de Convergència i Unió. Sobre el tema de les revisions o dels informes sobre les lleis del 1987, el senyor Benach sap que, en aquest moment,

el Govern de Catalunya té un mandat, una addicional de la Llei de pressupostos, que l'obliga, dintre d'aquest any, a fer un informe sobre el desenvolupament dels consells comarcals. I, a més a més d'aquest mandat de l'addicional dels pressupostos, té un altre mandat, d'un acord aprovat en una moció d'aquest Parlament, de constituir una comissió més àmplia –en aquest cas, amb participació dels partits polítics i els ens municipals– per estudiar el mateix tema. Em consta –i suposo que li consta també al senyor Benach– que aquest tema s'està treballant –la Comissió de Govern Interior ha aprovat la constitució d'unes ponències– i tinc tota la confiança que, dintre de l'any 1998, veurem aquests informes que estan preparant amb relació al tema de municipis i comarques de Catalunya.

Em demanava, també, el senyor Benach que ens posicionéssim sobre el tema del foment de les fusions de municipis. El nostre Grup pensa que sí i està totalment d'acord amb les diferents posicions que s'han exposat en aquesta tribuna sobre la necessitat d'anar a una fusió de municipis. Tenim massa municipis a Catalunya. El que passa és que els municipis no ho entenen així, i cap es vol fusionar i, al revés, hi ha moltes iniciatives de segregació.

Tot i així, en el debat de Comissió, senyor Benach, hem inclòs un manament més rígid al Govern per al tema de fomentar les fusions. Jo confio que pugui tirar endavant, però vull dir que en el passat hi ha hagut partides pressupostàries per fomentar la fusió de municipis i que no han estat fetes servir pels municipis. O sigui, que hi ha una discrepància: aquesta cambra creu que hi hauria d'haver menys municipis a Catalunya –tots els grups polítics–, però els municipis creuen que no. No sé com ho resoldrem. Però, la voluntat del nostre Grup i la voluntat del Govern, senyor Benach, que li consti que és que hauríem d'anar a menys municipis.

Tercera posició sobre la qual ens demana de concretar: una reforma del Reglament de demarcació i planta. Jo, en aquest moment, no li puc concretar que el Govern es compromet a reformar-lo. Sí que puc dir que, en el transcurs dels debats en comissió, s'ha reformat una sèrie d'articles d'aquesta proposta i que això, d'alguna manera, obliga –això, segur– la Direcció General d'Administració Local a veure com afecta el Reglament de demarcació. Si, aquesta reforma, calgués fer-la, el Govern es compromet a fer-la. Tingui en compte que un dels temes, senyor Benach, en què heu fet més èmfasi, que és el tema de concretar uns pressupostos, en el transcurs del debat que farem a continuació, aprovarem una esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya que parla clarament de la necessitat de garantir els recursos ordinaris suficients als ajuntaments –d'aquests nous que es puguin crear. Per tant, és possible que això hagi de ser objecte, també, d'una concreció encara major en el Reglament; però la voluntat hi és tota: cal garantir que els recursos ordinaris als ajuntaments siguin suficients, tant dels nous que es facin com dels que perdin, per segregació, una part del municipi.

El Grup Socialista diu que hi ha altres temes prioritaris i que, any rere any, potser, no es resolen. Bé, és l'opinió del Grup Socialista; segurament que sí –ja ho he dit abans–, en el tema local, tant en el tema municipal com

en el tema comarcal, hi han moltes qüestions pendents que s'han d'anar resolent —sense cap dubte. És veritat que la Comissió de Delimitació Territorial té detectats diversos centenars de disfuncions en el mapa municipal que s'haurien de resoldre. S'ha de fer. Ara, el Projecte que avui presenta el Govern en aquesta cambra no és per resoldre tots aquests temes, que és veritat que existeixen; nosaltres volem, el Govern pretén resoldre una temàtica concreta. I, potser, en aquest moment, aprofito per dir que és llàstima que no puguin venir, doncs, més iniciatives d'aquest tipus —sobretot, si es pogués aconseguir un cert consens amb els altres grups de l'oposició— per anar resolent les coses, doncs, d'una a una. Llavors, és difícil de resoldre: posar en debat totes les quatre lleis i voler resoldre-ho tot de cop. En canvi, és possible anar trobant punts de consens en temes concrets importants. Això és el que intenta fer aquest Projecte de Llei que avui presentem.

Ens deia el senyor Josep Mir que tenim massa municipis a Catalunya —945—, que més de 600 no arriben a dos mil habitants —totalment d'acord. Però és difícil de corregir-ho. Les lleis del 87 van establir un camí que, per al nostre Grup, és perfectament vàlid avui, encara. Com que els municipis no volen desaparèixer —i això està clar—, els municipis no volen desaparèixer, al revés, encara volen fer més municipis, segregar-se, i aquesta és la pressió que rep el Govern de Catalunya... Com que això no era possible..., home, hi havia un camí indirecte que aquesta cambra va aprovar l'any 87, que era dir: els municipis petits que no poden tenir viabilitat han de trobar una entitat, com són els consells comarcals, doncs, que els donin aixopluc i els permetin prestar els serveis que la ciutadania necessita. Perquè no oblidem que, en tot aquest tema, quan parlem d'Administració local, els destinataris primers de tota la nostra acció legislativa és la ciutadania. La ciutadania vol que se li prestin uns serveis, que els hi prestin els ajuntaments, mentre tinguin un cert volum de pressupost per poder-ho fer, i, quan no, que els hi facin els consells comarcals. Ara, aquest és un tema, senyores i senyors diputats —em sembla que tothom n'és conscient—, en què, doncs, hi ha hagut una divergència en el plantejament entre una bona part d'aquesta cambra i, sobretot, el principal Grup de l'oposició, el Grup Socialista, i que no hem sabut trobar la manera de poder lligar aquestes asprors i caminar tots plegats endavant al servei de la ciutadania. Em sap greu, però no n'hem sabut prou tots plegats. Hi ha unes lleis aprovades, hi hauríem d'anar fent petites reformes; suposo que amb el temps serem capaçs entre tots d'anar-ho tirant endavant.

Ara, en aquest cas concret, en aquesta proposta que fa el Govern, és clar, se'ns diu: «Home, i per què es posen aquestes condicions objectives?» Home, doncs, es posen, realment, perquè vam tenir l'any passat, aproximadament ara fa un any, doncs, una interpellació del senyor Salvador Morera arran de la creació d'un municipi, de Riu de Cerdanya, amb una població inferior als cent habitants. Aquest va ser el detonant. És clar, des d'aquí se'ns ha dit: «És que la Direcció General d'Administració Local no prepara els expedients prou bé.» Home, la cambra podria pensar que potser això és veritat, però jo els vull dir que en el cas de Riu de Cerdanya es va perdre aquest recurs davant els tribu-

nals; però, en canvi, pràcticament del mateix temps, el recurs de l'Estartit, el recurs de Sant Miquel de Balenyà, el recurs d'Ars i Civís, el recurs de Campredó, el recurs de Bellaterra, presentats tots ells davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, s'han guanyat. Vol dir que la Direcció General d'Administració Local, home!, tampoc ho fa tan malament.

Ara bé, quan volem presentar aquests criteris objectius, que avui és l'objecte de la Llei —l'objecte de la Llei que avui discutim és posar uns criteris objectius per a les segregacions—, i, a part de totes les condicions que ja hi havien i que hi continuen essent —no n'hem retirat cap, de condició—, les limitacions que hi havia per crear nous municipis vigents fins avui segueixen totes de plena actualitat. Però, a més a més, n'hi afegim dues en aquest Projecte de Llei, que són el mínim dels dos mil habitants i l'existència d'una franja de terreny qualificat de no urbanitzable entre els dos nuclis més propers, tres mil metres entre els nuclis més propers.

Se'ns discuteix el tema dels dos mil habitants i és veritat; em sembla que en comptes de dos mil haurien pogut ser, doncs, els dos mil cinc-cents, que demanava inicialment el Grup Popular, o n'haurien pogut ser mil vuit-cents. És cert, la xifra de dos mil habitants no és cap xifra mítica; la xifra dels dos mil habitants és exclusivament una xifra que es fa servir en la classificació dels municipis des de fa molts anys i que, per tant, semblava lògic d'adaptar-se en aquesta xifra.

Ara bé, establerta aquesta xifra, diu el senyor Mir —i té raó, com sempre; quan el senyor Mir acostuma a dir una cosa en aquesta tribuna, té raó, el senyor Mir; el que passa és que, a vegades, també hi han altres punts de vista per mirar-se aquesta afirmació—, diu: «dos mil habitants situats en l'àrea metropolitana de Barcelona no tenen res a veure amb dos mil habitants situats a l'Alta Ribagorça», i té raó; difícilment..., no és la mateixa composició. Ara bé, si es vol constituir un ajuntament nou, aquest ajuntament, sigui al Pirineu o sigui a l'entorn de Barcelona, ha de tenir un secretari, ha de tenir uns oficials administratius, ha de tenir, doncs, un arquitecte i un enginyer, ni que no sigui a dedicació completa, a hores, ha de tenir uns agutzils, ha de tenir una sèrie de serveis que, estudiats des de la Direcció General d'Administració Local, es situen a l'entorn de la necessitat que, un municipi, per tenir la mínima viabilitat, tingui aquest pressupost de capítol I i capítol II de l'entorn dels 50 milions de pessetes, que és el que ens porta a aquesta xifra de l'entorn dels dos mil habitants. És veritat que poc tenen a veure en un lloc o en un altre, però, si després volem tenir una estructura municipal, és cert que els 50 milions de pessetes els necessitaran; potser en el Pirineu amb 45 passaran, perquè el sou serà una mica més baix, i a l'entorn de Barcelona en seran 55, però no hi hauran aquestes grans diferències.

Se'ns parla, també, de la possibilitat que hi hagi hagut poc rigor en alguna de les actuacions que s'han fet; se'ns ha parlat de possible arbitrarietat, d'inoportunitat. Bé, em penso que en el debat entre oposició i Govern aquests són adjectius que es poden fer servir, però, francament, un projecte de llei que l'únic que permet és introduir uns criteris objectius —i ho repeteixo una altra

6570

vegada: dos mil habitants i una separació entre nuclis de tres mil metres—, criteris més objectius que aquests, em sembla que poques coses hi han més allunyades de l'arbitrarietat i de la inoportunitat.

També s'ha parlat en algun moment de la possibilitat que el Projecte, aquesta creació de nous municipis per segregació, en comptes de fer-se, tal com és ara, que és una iniciativa dels ens locals, una iniciativa reglada, que els expedients, quan arriben al Govern després dels informes, han de complir obligatòriament, en comptes de fer-se per aquesta via, es pogués fer des del Parlament. Nosaltres creiem que no seria una bona solució. Suposo que després, en el moment de discutir el text articulat el senyor Mir en farà la defensa i tindrà oportunitat de referir-m'hi. Però no seria una bona solució que aquest tema el passéssim al Parlament; tots els temes podrien venir al Parlament, el Parlament ho podria fer tot. Però, des de tota la praxi democràtica dels països que funcionen de fa molts anys, doncs, el Parlament fa les grans línies, estableix les lleis i els criteris, però l'execució correspon als governs.

La tercera de les esmenes a la totalitat que se'n ha presentat la presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Jo he de dir que tinc un acord global amb el senyor Roc Fuentes. Diu: «S'hauria de racionalitzar més el mapa municipal de Catalunya» –totalment d'acord–, «s'haurien de corregir disfuncions» –totalment d'acord–, «s'haurien de fomentar les fusions» –totalment d'acord. És clar, estic d'acord amb tots els principis que diu el senyor Roc Fuentes; llavors, no sé veure quin és el motiu que fa que presenti l'esmena a la totalitat; de debò, vull dir, no... Que el Govern fa poc per fomentar aquestes coses; home, sí, segurament voldríem –tots voldríem– que el Govern fes més, i aquests grans objectius hi són, però, és clar, per poder fer més, el Govern, hauríem de fer unes propostes a la Llei, una proposta concreta. Penso que després en podrem seguir parlant. Però he de manifestar el meu total acord en el plantejament global que en aquest tema, i en atenció a tota la ciutadania, que el que vol, en el fons, és poder tenir uns serveis, doncs, hem de fer l'esforç tots els grups de la cambra de buscar punts de consens per arribar a aconseguir això: que els municipis que ja són més grans puguin fer la seva via, ja tenen mitjans, i per a aquells municipis que són més petits, que necessiten el suport dels consells comarcals, puguem trobar una via consensuada entre tots plegats que ens permeti avançar en aquest camí.

Senyores i senyors diputats, segurament que em deixo alguna qüestió que els volia tractar, però, després, com que ens quedarà encara un debat sobre les esmenes, m'imagino que tindrem ocasió de parlar-ne. Per tots aquests motius que he exposat, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat que s'han presentat, i expresso des d'aquest moment la confiança que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, atesos les explicacions i els compromisos que li he donat, tindrà l'amabilitat de retirar l'esmena a la totalitat.

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de procedir a la votació, el Grup d'Esquerra Republicana, per contestar la demanda del diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Com ha dit el senyor Ferran Pont, efectivament, el nostre Grup, escoltades les explicacions que ha donat en relació amb les peticions concretes, les tres peticions concretes que havia fet el nostre Grup, doncs, tot i que la satisfacció no és plena ni total, com a mínim sí que intuïm un cert compromís en relació amb aquestes qüestions i, per tant, retirariem l'esmena a la totalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició sobre les esmenes a la totalitat, té la paraula, en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morea, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Senyor president, havíem quedat amb els altres diputats que intervenien en aquest torn que faríem una sola intervenció, diguem-ne, en el posicionament...

El president

D'acord.

El Sr. Morera i Tanyà

Jo crec que seria millor si el...

El president

El mateix acaba de dir-me el diputat que fa de portaveu del Grup Popular. D'acord. En aquest cas passarem a la votació de les dues esmenes a la totalitat que han quedat vives, i, tenint en compte que les dues esmenes a la totalitat demanen el retorn del Projecte de Llei al Govern, pregunto als portaveus si es poden votar conjuntament. *(Pausa.)* Es poden votar conjuntament? Doncs, senyores i senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Les dues esmenes a la totalitat han sigut refusades per 32 vots a favor, 65 en contra i 7 abstencions.

Passarem, ara, al debat de la resta de les esmenes. Té la paraula, per ordre de presentació d'aquestes, i per un temps límit de deu minuts, en primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Fuentes. *(Remor de veus.)*

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci, i que l'orador no comenci fins que el silenci presideixi l'hemicicle. *(Rialles.)*

Senyor diputat, pot començar.

Punt 1

El Sr. Fuentes i Navarro

Sí, ho repeteixo: moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya ha presentat vuit esmenes en què pretén modificar en aquest Projecte de Llei, no únicament les exigències per constituir nous municipis, recollides en l'article 15 de la Llei i també en l'article 15 del Projecte, que és el que es modifica, sinó, alhora, introduir en altres apartats de la Llei municipal i de règim local algunes modificacions que realment converteixin aquestes exigències en molt més viables i, sobretot, que vagi molt més al fons de la resolució d'aquests problemes mitjançant l'elaboració del mapa municipal i comarcal i la potenciació de la Comissió de Delimitació Territorial, que és la que ha de complir aquestes funcions.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Alhora, també, hem presentat nosaltres alguna esmena que fa referència a la potenciació, l'impuls per part del Govern de la Generalitat de la fusió de municipis. En conseqüència, com deia, les nostres esmenes fan referència a la modificació de l'article 12 de la Llei quant a l'exigència que els límits dels municipis estiguin contemplats en el mapa municipal, el caràcter vinculant dels dictàmens de la Comissió de Delimitació Territorial. Aquesta pot ser una via, podrien ser altres esmenes que s'han presentat, en el sentit de l'exigència de la Llei. Nosaltres pensem que la Comissió de Delimitació Territorial hi ha de jugar un paper important, decisiu, fonamental, tal com marca la mateixa Llei, però insistent en aquest caràcter i, per tant, donant aquest caràcter vinculant a aquests informes.

Hem, també, introduït esmenes en el sentit que la suficiència financera d'aquests ajuntaments ha de ser mitjançant els recursos ordinaris. Pot semblar que aquesta és una qüestió petita, però, per nosaltres no ho és. Una cosa és que puguin tenir recursos i una altra cosa és que els recursos ordinaris possibilitin el funcionament adequat d'aquests ajuntaments. Les altres esmenes, com he dit, fan referència als informes de la Comissió de Delimitació Territorial i al Dictamen de la Comissió Jurídica Assessora, que han de ser preceptius i vinculants, i després, també mesures, voluntat, exigència d'impuls per part del Govern a les fusions i agregacions voluntàries de municipis.

Per tant, demanàvem, demanem en les nostres esmenes que el Govern elabori un programa de mesures de foment per a la fusió i l'agregació voluntària de municipis. No n'hi ha prou amb dir: «Home, als ajuntaments no els agrada fusionar-se, no es fusionen i, per tant, a partir d'aquí no podem fer res més.» El Govern ha d'establir un programa perquè això sigui possible, ha d'incentivar aquestes fusions, ha de donar instruments perquè això sigui possible.

Aleshores, nosaltres demanem també que aquesta exigència del mapa municipal i del mapa comarcal, que ha d'elaborar la Comissió de Delimitació Territorial de Catalunya, home, tingui terminis, perquè la Llei ja ho deia, que s'ha de fer el mapa, i la Llei és de l'any 1987,

i encara no s'ha fet. Per tant, nosaltres demanàvem, demanem en aquesta esmena, que era l'última de les nostres —és la catorze actualment—, que això es faci en el termini d'un any. És a dir, s'ha de donar terminis, perquè, si no, resulta que nosaltres en el Parlament elaborem i aprovem determinades lleis i, després, a la pràctica, no es compleixen.

Pensem que amb la introducció d'aquestes esmenes avançaríem substancialment en aquesta qüestió parcial, insuficient, que, tal com hem dit abans, no va al fons del conjunt de problemes que nosaltres teníem, però sí que en relació amb aquesta qüestió concreta li donaria un caràcter d'exigència, un caràcter de voluntat política d'anar a resoldre aquests problemes i d'anar a fomentar de veritat la fusió de municipis que no té, des del nostre punt de vista, el Projecte inicial amb l'única referència a les persones, a les dues mil persones imprescindibles per a la constitució d'un nou municipi.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

Si m'ho permet el senyor president, jo aprofitaria només per dir que, naturalment, els aspectes que es puguin modificar de la Llei, en línia amb el que hem apuntat, els votarem favorablement. L'article 15, si no es modifica, hi votarem en contra. Expressar el nostre agraïment, el meu agraïment a tots els ponents que han intervingut en aquests treballs i a la senyora lletrada, i he de dir que el senyor Ferran Pont, com sempre, ha intentat arribar al màxim i buscar el màxim de consens en aquesta Llei. Hi ha diferències, discrepàncies fonamentals, que no hem pogut obviar, que no hem pogut salvar, però, en tot cas, vull que quedi constància d'aquest reconeixement i d'aquest agraïment per part del nostre Grup.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fuentes. Per les esmenes del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup manté dues esmenes parcials, que entenc que afecten el nucli dur d'aquest Projecte. Per una banda, es demana que s'elimini aquest límit dels dos mil habitants per constituir nous municipis i, per una altra banda, es demana que, per constituir nous municipis, calgui una llei d'aquest Parlament.

A veure. Jo he dit abans, en la intervenció que he fet, defensant l'esmena a la totalitat, que posar aquest límit uniforme dels dos mil habitants és molt simplista i, de tant simplista, potser injust i, per aquest motiu, arbitrari. Mirar de mesurar amb el mateix raser situacions que són molt i molt diferents, doncs, francament, crec que no té lògica.

S'ha parlat, sobretot per part del senyor Pont, que aquest és un criteri o un límit objectiu. Jo no sé si és objectiu; em permeto dubtar-ho, però, en tot cas, crec

6572

que no és un criteri just, ni tampoc és raonable. Tenim un mapa –ja s'ha dit– en el qual més del 60% dels municipis no tenen dos mil habitants. Amb aquest mapa, és que ara no se'n podrà constituir un que en tingui mil nou-cents i prou? Sembla ser que no.

El Govern, per decret i sense sentència judicial prèvia que l'obligués a fer-ho, va constituir, l'any 83, el municipi de Vilanova del Vallès, amb 1.159 habitants, i, l'any 91, va constituir el municipi de Gimenells i el Pla de la Font, amb 1.263 habitants. Es varen equivocar llavors o s'equivoquen ara? És que aquests municipis no eren viables? Per què els van constituir? Jo penso que, probablement, sí que poden ser perfectament viables. O es varen equivocar llavors o fan que ens equivoquem ara.

A Catalunya, probablement, no hi ha moltes poblacions amb menys de dos mil habitants que vulguin ser municipi i que tinguin capacitat per ser-ho; probablement, no n'hi ha moltes, però estic segur que més d'una n'hi deu haver. A aquestes poblacions, els hem de dir que no tenen dret a ser municipi, encara que tinguin mil cinc-cents habitants i tinguin un municipi veí amb cent cinquanta i prou? Francament, això no té lògica.

Ha dit el conseller –i el senyor Pont hi ha insistit– que el llinar dels dos mil habitants és un llinar mínim per a la viabilitat d'un municipi i que, per sota d'aquesta població, els municipis no poden garantir la prestació dels serveis obligatoris. Bé, els convido, per exemple –i ho faig, suposo, amb el permís que em donarà el seu alcalde–, si volen visitar, qualsevol dia, les Preses, un municipi de la Garrotxa, amb 1.331 habitants. I no és per passió d'amic amb el seu alcalde, el nostre company Daniel Terradellas, que puc assegurar que és un municipi exemplar, que presta tots els serveis obligatoris, i no únicament els obligatoris, sinó molts d'altres que no ho són, amb un èxit social que moltes vegades competeix sense cap problema amb el que pot fer el municipi d'Olot.

I, de les Preses, n'hi ha molts altres, a Catalunya: pobles amb mil, mil cent, mil dos-cents, mil cinc-cents, mil sis-cents habitants, que gestionen amb eficàcia esplèndida els serveis municipals, amb imaginació, i que realment comporten per a la seva població uns elements de dinamització i de lideratge social realment envejables. Frustrar aquesta possibilitat amb una mesura tan arbitrària com allò de dir: «No, escolti'm, si no tenen dos mil habitants, no tenen dret a ser municipi...», em sembla, francament, una mesura del tot absurda.

A veure. Jo no crec que s'hagin de posar límits arbitraris com aquest per ser municipi. Hi pot haver criteris –a les lleis ja n'hi ha, de criteris. Nosaltres proposem parlar que tinguin «població suficient» i que després, políticament, s'interpreti, davant de cada cas concret, si hi ha o no aquesta «població suficient». I nosaltres creiem que qui millor podria fer-ho és el Parlament. Perquè, escolti'm, la decisió de crear un municipi és una decisió eminentment política. No és una decisió tècnica d'aplicar les lleis, de dir: «Escoltin, si reuneixen aquestes condicions, si tenen mil, dos mil metres, dos mil habitants, s'ha de crear o no s'ha de crear un municipi.» No, la decisió de crear un municipi és una de-

cisió eminentment discrecional, de gran transcendència política; per a les poblacions afectades és la decisió de més transcendència política amb què es poden trobar. I jo crec que, per respecte a aquesta gran transcendència política, seria bo que abandonéssim d'una vegada una tradició que prové de molts anys enrere, que prové del segle passat, que prové d'una lògica molt més centralista de la que imposa la Constitució vigent, i que ens atrevíssim a superar una visió administrativista dels problemes de govern local i donéssim al govern local una dimensió eminentment política que realment té, que tots sabem que té. I, la millor manera de fer-ho, entenc que seria portar al Parlament les decisions de crear nous municipis.

Que això vol dir democràcia assembleària? Francament, ho dubto. Escolti'm: nosaltres estem fent lleis per crear un col·legi professional. En els últims plens hem creat un col·legi professional de publicistes, un altre de logopedes i d'altres professions molt dignes. Oï que no ens hem esquinçat els vestits per crear un col·legi professional? Que és molt més important, institucionalment, un col·legi professional que un municipi? Jo, com a mínim, penso que són igual d'iguals, i crec que, si no ens fem mal en fer una llei per crear un col·legi professional, tampoc prendrém mal de fer una llei per crear un municipi. També fem lleis per crear universitats. Em sembla molt bé que es faci una llei per crear una universitat. Però és que està justificat necessitar una llei per fer la Universitat de Vic i no està justificat necessitar una llei per crear un municipi? Francament, ho dubto. I podríem trobar molts altres exemples. També fem lleis per crear parcs naturals. No fa gaire, vam fer la Llei del Cap de Creus... És que hem de fer una llei per protegir amb uns instruments especials una part, molt petita i molt important, del territori i no necessitem fer una llei per crear una institució política tan transcendent com és un municipi?

Jo, francament, crec que el condicionant cultural de la tradició centralista de la qual venim, de la tradició jacobina, que va estar vigent al nostre país durant tot el segle passat i bona part d'aquest segle, ens impedeix veure-hi amb uns ulls més oberts, més coherents amb la realitat política, amb la realitat de l'Estat descentralitzat que deriva de la Constitució vigent. I crec que, amb aquesta nova lectura, amb aquesta nova realitat política seria molt més coherent amb la naturalesa política del problema que estem plantejant, amb el tractament necessàriament divers de les realitats diverses que volen o no volen ser municipi, el fet que la creació o no-creació de nous municipis fos assumida per aquest Parlament.

I no pateixin; no per això tindrien molta més feina: no són tants els expedients de segregació municipal que hi ha a Catalunya, en són ben pocs. No són tants els municipis pendents de crear que ho volen ser; no serien gaires lleis noves a l'any; probablement, amb els dits d'aquesta mà podríem comptar les que s'haurien de fer a la propera legislatura.

Crec, per tant, primer, que aquest límit uniformista, simplista, dels dos mil habitants és un límit absolutament injust, injustificat, que tracta de forma molt injusta realitats molt diferents i que pateix d'una base rotun-

Punt 1

dament falsa, que és la d'entendre que els municipis de menys de dos mil habitants no tenen capacitat per complir les seves competències, quan tenim dotzenes d'exemples que ens diuen que sí que en tenen i, a més a més, entenem que seguir situant, amb una vocació administrativista, una decisió eminentment política en mans del Govern també és equivocat. Que la millor solució seria deixar criteris flexibles i que fos el Parlament qui, cas per cas, decidís si es donen o no les circumstàncies i les condicions per crear un nou municipi.

Per tot això, els demano el seu vot a les nostres esmenes.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Mir. Ara hi ha la possibilitat d'un torn en contra. Demana la paraula el senyor Ferran Pont? *(Pausa.)* La té.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies, senyor president. El Grup d'Iniciativa ens ha fet la defensa de les esmenes que li resten pendents. De fet, de les vuit que va presentar, n'hem transaccionat dues en els debats en comissió i, avui, el senyor Roc Fuentes ja sap que n'hi aprovarem dues més, que són les que porten el número 4 i el número 8.

Per tant, em sembla que hem fet, des del Grup de Convergència i Unió, un esforç per apropar posicions.

He de tornar a coincidir amb el senyor Roc Fuentes, com deia abans, amb el plantejament que ell feia, de dir, doncs, que tota la qüestió, la importància de l'Administració local a Catalunya, dels municipis i de les comarques ens fa anar més enllà de l'article 15. I així ho hem fet: nosaltres hem sortit del marc de l'article 15 i hem inclòs altres modificacions. Ell ens demana, el senyor Roc Fuentes, més celeritat per elaborar el mapa municipal, que caldria potenciar més la Comissió de Delimitació Territorial, i hi estem d'acord; i, en les esmenes que hem aprovat hem anat incorporant referències en aquest sentit.

L'únic punt de discrepància, em sembla, en aquest moment, que mantenim amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya –i que per mi és l'únic que pot justificar que abans hagi mantingut l'esmena a la totalitat–, és el caràcter vinculant que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds dona a la Comissió de Delimitació Territorial. Diu: «Que sigui la Comissió de Delimitació Territorial que ens digui què s'ha de fer amb la creació de nous municipis.» Jo només voldria fer avinent, un moment, als senyors diputats i a les senyores diputades presents en aquest moment a l'hemicicle, que s'adonin de la gran diferència de plantejaments que existeix entre els grups que mantenen esmenes i que, d'alguna manera, s'hauria hagut de reflectir abans, en el debat a la totalitat.

Per una banda, el Grup d'Iniciativa per Catalunya ens diu: «Tot el poder a la Comissió de Delimitació Territorial; que els seus informes siguin vinculants, i no es tracta, ja, que les iniciatives dels ajuntaments siguin uns

informes i el Govern faci... No, no, qui ha de decidir aquí és la Comissió de Delimitació Territorial.»

I, per una altra banda, que el Grup Socialista ens digui: «No es tracta, aquí, ja, ni d'iniciativa dels ajuntaments, ni Govern, ni Comissió de Delimitació Territorial, ni Comissió jurídica..., qui ha de tenir el poder és el Parlament de Catalunya.» Fixin-se que són dues posicions, a parer del nostre Grup, completament oposades. Un grup voldria que tot el poder fos de la Comissió de Delimitació Territorial i l'altre grup voldria que tot el poder fos del Parlament.

Per aquest motiu justifico que no hagi pogut ser possible arribar a un cent per cent de consens. A mi em sembla que, pràcticament, llevat d'aquests casos, que l'informe de la Comissió de Delimitació Territorial sigui vinculant, i llevat que sigui el Parlament de Catalunya qui decideixi, en els altres temes hem pogut trobar consens al llarg dels debats que hem tingut en Comissió i s'han incorporat moltes esmenes transaccionals. Concretament, amb el Partit Popular, he de dir que totes les esmenes, les quatre esmenes que va presentar el Grup Popular, amb el senyor Víctor Ros, hem pogut trobar un acord d'incloure-les, pràcticament, en el seu text, que havia fet el Grup Popular, com a cos del Projecte de llei.

També, una altra vegada, he de recordar que tot aquest tema ens apareix, avui, en aquest Projecte de llei, perquè, ara fa un any, el senyor Salvador Morera va fer una interpellació, va presentar una moció i es van fer uns acords. Que aquest tema per a nosaltres és important, és evident que és important.

M'he de referir, en concret, a les esmenes del Grup Socialista, i, bàsicament, la del tema dels dos mil habitants. Abans ja n'he parlat: no és cap xifra mítica, els dos mils habitants, podia haver sigut una altra xifra. Ara bé, les necessitats mínimes d'un ajuntament, ho torno a repetir, que tingui un secretari, que tingui uns oficials administratius, uns agutzils, un advocat, un enginyer..., tot això té un xifra; això exigeix un nivell d'ingressos o de pressupost per a aquests ajuntaments. N'hi han d'altres que en tenen menys i ho fan molt bé, segurament que sí –segurament que sí–, i si vol que el senyor Daniel Terradellas i l'Ajuntament de les Preses en siguin un exemple, doncs, també, segurament que ho fa molt bé.

Ara, tenen realment, aquests ajuntaments com el de les Preses, una capacitat d'autonomia municipal per poder fer coses?, o bé, es fa bé i tenen una gran gestió, aquest Ajuntament i altres, perquè són capaços d'acudir a tot un conjunt de subvencions finalistes i això els permet sobreviure? Perquè, realment, per ingressos propis ordinaris, que puguin fer una política específica, em sembla que ningú dels diputats o diputades ho defensaria, que amb menys de dos mil habitants un ajuntament pugui fer la seva política. Una altra cosa és que hi hagin unes persones dels diferents grups de la cambra al front de molts ajuntaments, que saben acudir a totes les subvencions i saben realitzar una bona gestió, en benefici dels seus ciutadans. I això no ho volem prendre de ningú, el Projecte no pretén alterar-ho de ningú. Tots els municipis petits que ho saben fer bé, que ho segueixin

fent bé i que ho facin perfecte. Es tracta de fer *nous* municipis, i aquí és on posem nosaltres la barrera.

Ens diu el senyor Josep Mir: «Som capaços de crear un consell professional –i ara en crearem un–, i no deixem que el Parlament creï municipis.» Perdó, la diferència em sembla que és flagrant: creem un consell, creem un col·legi professional que no existia, per a tot Catalunya, d'una professió determinada. Avui dia tots els ciutadans, els sis milions de catalans, viuen en un municipi; cap d'ells necessita que li creem demà un municipi perquè no en té. Els sis milions de catalans, tots, vivim en un municipi. El que passa és que n'hi han uns que es volen separar d'aquells en què són, per unes raons que, si les examinéssim objectivament i fredament, molts cops, em sembla que els senyors i senyores diputats ens posaríem una mica les mans al cap; però bé, la gent té els seus prejudicis, la seva estimació al seu campanar i els seus motius. Ara, els hem de donar facilitat per crear més municipis a Catalunya? Francament, no ho puc entendre, i –ho repeteixo– abans he dit que coincidia gairebé sempre amb tots els plantejaments del senyor Josep Mir, però, en aquest cas, no el puc entendre.

M'agradaria saber, el PSC, què pensa: vol més municipis a Catalunya, o menys? Em sembla que fins ara tots estàvem d'acord que no volíem més municipis a Catalunya, que volíem mesures de foment de fusió, no volem més municipis. Clar, i el senyor Mir puja aquí dalt fa un moment i em diu: «Home, hi haurà una gent, mil tres-cents habitants que tindran recursos i que no podran fer el municipi.» Escolti'm, senyor Mir, ens hem de definir! Vull dir, en volem més o menys?

El nostre Grup es manifesta clarament en contra de fer més municipis. És veritat que en el passat ha tingut alguna temptació d'acceptar alguna pressió política i ha fet algun municipi que tenia menys habitants; no ho puc pas deixar de reconèixer, perquè és cert, però, doncs, li sap greu i porta un projecte de llei i diu: «No, que no ens torni a passar; que sàpiguen que tots aquells que han vingut, que només en tenien mil dos-cents o mil tres-cents, a partir d'ara no podran fer el municipi.» Em sembla que la posició del Grup que dona suport al Govern és perfectament coherent. En aquest moment, volem establir uns criteris objectius: dos mil habitants, com a mínim, per a fer un municipi nou, i tres mil metres de terreny qualificat de no urbanitzable entre els dos municipis.

El senyor Mir ens demana una visió més política del govern local. Home, sí, però atenció a una cosa que es diu «autonomia municipal». Jo estic cansat de ser acusat aquí, defensant el Govern, d'atemptar contra l'autonomia municipal. Penso que, des del nostre Grup, som profundament respectuosos amb l'autonomia municipal, els municipis i les comarques. Clar, en aquest moment, quan se'ns proposa que portem determinats temes, hi donem una visió política i els portem aquí al Parlament..., atenció!, atenció amb l'autonomia municipal! Què passa? Parlem-ne! Ja sé que el senyor Mir és capaç de trobar una solució a tots aquests temes, i segur que establiríem uns mecanismes que permetessin garantir el manteniment de l'autonomia municipal i donar un paper al Parlament. Doncs, miri, potser nosaltres no en sabem tant, i, en aquest cas, veiem que hi

podria haver un conflicte entre autonomia municipal i decisions polítiques, i preferim establir uns criteris objectius, de dos mil habitants i tres mil metres, una vegada més.

Parla de l'Estat descentralitzat i la nova situació que s'ha creat aquí, d'uns criteris centralistes d'abans..., d'acord. Jo, sempre que fa història el senyor Mir, he de convenir amb ell que sí. Ara, és clar, jo no em puc estar de dir que el nostre Grup, el tema, en aquesta reflexió política que ens feia, un dels temes que se sent més en el cor és tot el tema de les especificitats de Catalunya en règim local, i les especificitats de Catalunya en règim local passen per les comarques. Les comarques són la via indirecta que hem d'aconseguir perquè els municipis petits puguin sobreviure. I aquesta és l'opció que l'any 1987 va aprovar aquest Parlament. És l'opció on hem de fer l'esforç tots plegats, i, en primer lloc, el Govern i el Grup de Convergència i Unió, de pactar, doncs, amb el Grup Socialista, el primer partit de l'oposició, uns mecanismes que ens permetin avançar en aquest camí d'un major impuls i d'una major participació i un major paper dels consells comarcals. Però aquesta és l'especificitat pròpia de Catalunya. Quan nosaltres hem de dir que hem superat tendències centralistes, que hem recuperat la capacitat d'autogovernar-nos a Catalunya... Home, tenim una especificitat i l'especificitat són els consells comarcals. I aquí hem de fer l'esforç entre tots de posar-nos d'acord per tirar-ho endavant.

Bé, estic esgotant tot el temps... Ho repeteixo: a les esmenes ho hem pactat pràcticament tot. La 4 i la 8 les votarem a favor –i en demano ja des d'ara votació separada al senyor president–, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, les votarem a favor i les inclourem en aquesta Llei que va començar i va néixer per l'article 15. Però s'han modificat més articles d'aquesta Llei, i estic segur que permetrà dinamitzar tots els treballs de la Comissió de Delimitació Territorial i anar corregint i anar millorant tot el plantejament del món local a Catalunya, on municipis i comarques, pel nostre Grup, són importantíssims per al benestar de la ciutadania de Catalunya.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ferran Pont. Ara, per fixar llur posició, poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Salvador Morera, per un temps de cinc minuts. *(Pausa.)*

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com molt bé s'ha dit, aquest Projecte de llei respon a un requeriment d'aquesta cambra fet en una moció presentada pel meu Grup, i presentada per mi mateix al seu dia, en ocasió, fonamentalment, de l'aparició d'un nou municipi a Catalunya, bàsicament per sorpresa –que al seu dia es deia Riu de Pendís; avui dia, Riu de Cerdanya–, i que va deixar a tots, bàsicament la gent que

coneixem el món local, doncs, força, força astorats. Perquè no acabàvem d'entendre ni de comprendre com es podia crear un municipi amb la quantitat d'habitants tan petita com tenia aquell que naixia.

Això va provocar l'alerta, com he dit, i això va recordar vells arguments, entre els quals cal recordar, ni que sigui per justícia, doncs, els que va expressar aquest mateix diputat, fa ja força anys, amb un altre conseller de Governació –en aquella ocasió, el senyor Gomis–, que jo ja havia anunciat el criteri –no només defensat per mi, sinó per altres persones– que, si no es marcaven criteris objectius, com d'altres comunitats autònomes, ens podríem trobar amb alguna sentència que acordés o que decidís crear municipis sense o amb molt poca viabilitat econòmica i administrativa.

Va ser en aquest sentit i en aquella ocasió que es va aprovar aquella Moció. Per tant, la primera sorpresa és que..., hem de recordar una vegada més que el Projecte de Llei que avui es vota és precisament a conseqüència d'aquella Moció i dels criteris, les opinions i, bàsicament, de la Moció que es va votar. Veure o sentir alguns arguments que s'utilitzen ara, d'uns grups que en aquell moment van tenir el posicionament que van tenir, doncs, és una mica contradictori. Tots sabíem –no en refereixo al senyor Mir–, tots sabem, perquè tots els diputats ens vam posicionar en aquest sentit, que els criteris objectius de racionalitat, suficiència i funcionalitat eren, bàsicament, criteris de quantitat de població. Per tant, un queda sorprès, una mica, que ara es puguin fer segons quins comentaris.

Bàsicament, el Projecte de Llei, el Projecte inicial i les esmenes que s'hi incorporaran –en aquest cas, una esmena del Grup Popular– comportaran que a Catalunya es necessiti, a partir d'ara, per ser o per constituir-se com a nou municipi, dos mil habitants i haver-hi una distància de tres mil metres entre els nuclis resultants. Per què? Ja ho he explicat: bàsicament, perquè ens podríem trobar que les sentències judicials, doncs, si no es marcava un criteri clar, objectiu, podrien anar en contradicció amb la filosofia pròpia de la Llei municipal. Però, també, per què? Perquè em sembla que tots volem..., no només perquè la filosofia i allò que diu la mateixa Llei municipal ho deixen clar, sinó perquè ens sembla que el que tots volem és començar a racionalitzar mínimament el mapa municipal català. Ja s'ha explicat a bastament: en un territori de 32.000 quilòmetres quadrats, 945 municipis –946 d'aquí a poc– és una autèntica barbaritat. Allò que s'està fent a Europa, avui dia, allò que s'està fent d'una forma clara pràcticament a tots els països, a excepció de França i l'Estat espanyol, és reduir municipis i entrar en una racionalització del mapa municipal d'una forma clara i contundent.

A més a més, hem de tenir en compte que venim d'una tradició –no ho ha dit ningú, i és bo de recordar–, la catalana, en què la Llei municipal republicana ja marcava al seu dia, al seu moment, un límit de població, que jo tenia entès que eren cinc-cents habitants, en la documentació que se'ns ha passat diu vuit-cents..., és igual; però això a Catalunya, en tot cas, no ens pot agafar per sorpresa perquè, com he dit, ja estava marcat. Però és que, a més a més, aquest mateix criteri el segueixen d'altres comunitats autònomes; per exemple,

Navarra, Andalusia, Castella - la Manxa, País Basc..., algunes de les quals estan governades o hi participen partits polítics que curiosament aquí a Catalunya ara, a hores d'ara, mantenen un altre posicionament.

Per què els dos mil habitants? Jo he de dir que al seu dia defensava el mateix criteri que la Societat Catalana d'Ordenació del Territori, que s'havia de marcar un límit més gran. Però també he de dir i he de reconèixer que, un cop valorats els arguments que s'utilitzen en la documentació, crec al més ajustat possible aquesta quantitat de dos mil habitants, per diverses circumstàncies: pel tipus de municipis que tenim a Catalunya i perquè, realment –i en això tinc la meua pròpia experiència laboral, que ho puc dir i ho puc, diguem-ne, afirmar–, és bàsicament al voltant d'aquest llindar de població que es disposen de recursos ordinaris suficients, bàsicament, per poder tirar endavant un municipi en condicions.

Però hem de recordar una altra cosa: aquesta Llei, que és puntual, que respon a un problema concret, té un caràcter estrictament preventiu; vol no empitjorar més la situació actual del mapa municipal català, que hem de recordar que era extremament atomitzat, i vol, per tant, en definitiva, evitar l'increment d'aquesta fragmentació d'aquest mapa municipal.

Hem de recordar que aquest mateix criteri de marcar criteris objectius clars de població, per exemple, el defensa, com he dit abans, la Societat Catalana d'Ordenació del Territori; no el defensen la Generalitat o alguns partits polítics, sinó que el defensa una entitat amb prou credibilitat com aquesta. Però és que, a més a més –i també ho vull recordar perquè no se n'ha fet menció–, la Federació de Municipis de Catalunya –la Federació de Municipis de Catalunya–, per exemple, en les jornades que es van celebrar a Tremp –a les quals, per cert, vaig assistir–, les conclusions a què arribava són que es demanava, entre d'altres coses, que es limités al màxim i que es marquessin criteris objectius per a la creació de nous municipis. Per tant, segons quins criteris, a hores d'ara, que s'han esmerçat fa poc, no els acabo, sincerament, de comprendre del tot.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ara bé, com he dit, nosaltres hi estem d'acord, perquè, en definitiva, neix d'una moció que vam presentar nosaltres mateixos, i evidentment que no hi podem presentar cap objecció en si mateix, però el que sí que voldríem recordar és un fet que és molt important i que alguns grups sí que hi han fet referència. Aquesta Llei no ha d'acabar totes les modificacions, totes les idees que puguin sorgir, per tant, totes les modificacions, com deia, en definitiva, que han de sorgir respecte a l'estructura municipal de Catalunya. La política de la Generalitat quant al mapa municipal no ha de començar i acabar amb aquest Projecte de Llei; això és evident. Ha d'anar acompanyat d'altres criteris, que, per cert –i és bo de recordar, com s'ha fet per part d'algun altre grup–, ja marca la mateixa Llei municipal de règim local de Catalunya. Jo no... –i ho dit en més d'una ocasió, en ponència i en privat–, jo no, diguem-ne, no tinc exactament o no defenso exactament les mateixes argumentacions, per exemple, que el ponent de Convergèn-

6576

cia pel que fa al foment de la fusió de municipis. Jo entenc que –i ho he dit moltíssimes vegades, i em sembla que hi ha molts diputats que en poden ser testimonis– marcar al seu dia, que a més a més ha desaparegut, una partida per a aquesta finalitat, no és l'objectiu que marca la Llei municipal de Catalunya. El foment de la fusió implica moltes més coses, i la Moció que es va aprovar en aquest Parlament, que la vaig presentar jo mateix en nom del Grup, el que deia, senyores i senyors diputats, és que, entre d'altres coses, a part de marcar un límit objectiu, s'havia d'incidir en aquesta línia. Com es pot fer? Es pot fer de moltes maneres, no només amb una partida pressupostària, sinó que, a partir d'un estudi, o el mateix acord que ha pres la Moció..., un estudi objectiu, que pot ser fet fora de la Generalitat de Catalunya, fora del Departament de Governació, que amb uns criteris diàfans, amb uns criteris estrictament econòmics, científics, si es vol, pugui marcar...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Morera i Tanyà

Acabo, senyor president...

El president

Acabi.

El Sr. Morera i Tanyà

...abans ho havíem comentat amb el president accidental. Acabo molt ràpidament.

Doncs, que pogués marcar uns criteris, un programa a seguir en els futurs anys, i a partir d'aquí començar a actuar. És evident que cap alcalde, o molt pocs, o pràcticament cap, vaja, a Catalunya avui dia vol fer desaparèixer el seu municipi. Ara, hi ha molts alcaldes avui a Catalunya que et reconeixen que els seus municipis tenen molts problemes per poder existir.

Sigui amb uns plantejaments, sigui amb uns altres, parlant-ne de forma estrictament voluntària, jo crec que encara la Generalitat i tots plegats podem fer moltes més coses per racionalitzar aquest mapa català que, com he dit, és fruit de la història, és fruit d'uns sentiments, però també ha de ser fruit, més tard o més d'hora, d'uns criteris de racionalitat, de suficiència i d'eficiència administrativa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, el diputat senyor Víctor Ros, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto a posicionar-me en nom del Grup Parlamentari Popular; a posicionar-me sobre les dues esmenes, o sigui, a la totalitat que han quedat, o sigui que

s'han votat, però explicar per què nosaltres hem votat en contra d'aquestes dues esmenes a la totalitat, ja que la de l'Esquerra Republicana s'ha retirat, i també, al mateix temps, a posicionar-me respecte el conjunt d'esmenes que queden vives en aquest plenari.

Avui parlem de la modificació de l'article 15 de la Llei 8/97, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya. I he de recordar que aquesta modificació de l'article 15, per variar, ha variat fins al mateix títol. Vull dir, hi ha hagut un canvi important, a base de l'acord i el consens que s'ha intentat, per totes les parts, aconseguir. I, per tant, no és el mateix, ni s'assembla, en la majoria d'articles, al text presentat inicialment pel Govern.

L'actual modificació de l'article 15 de la Llei de règim local de Catalunya dóna resposta a una necessitat de reformar el marc municipal per tal de garantir l'autonomia dels municipis amb poca població. (*Remor de veus.*) Això, com es va ajornar amb resolucions en aquest Parlament, també era necessari evitar que sentències...

El president

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci!

El Sr. Ros i Casas

...del Tribunal Superior de Justícia possibilitessin la segregació de municipis amb recursos insuficients davant la poca regulació existent. I aquest ha sigut un cas; un cas concret com, per exemple, el de Riu de Cerdanya, que va sortir i que, per una sentència determinada, perquè hi havia un buit legal en la legislació actual, al final, una població de menys de cent habitants passa a ser municipi.

A Catalunya hi han 945 municipis, la major part dels quals són de menys de cinc mil habitants, per la qual cosa es pot dir que el problema dels municipis catalans és la seva excessiva fragmentació, sobretot en les zones interiors de Catalunya, on es troben pobles amb baixa densitat demogràfica. I és evident que aquests municipis tenen carència dels recursos financers necessaris per atendre la prestació dels serveis públics mínims que estableix la Llei 7/85, de bases i de règim local, i la Llei municipal, per tal que puguin complir amb el principi d'autonomia que perpetua la Constitució.

A la resta d'Estat, les comunitats autònomes que han assumit aquesta competència han legislat exigint mínims de població per crear nous municipis. Totes aquestes comunitats autònomes que tenen competències al respecte han legislat al respecte. I, en aquest sentit, podem veure com, per exemple, en el País Basc s'ha posat dos mil cinc-cents habitants; a Andalusia, quatre mil, i, en determinades poblacions, dos mil cinc-cents, i a Galícia, cinc mil habitants. De totes les comunitats que tenen potestat, només la comunitat de la Rioja, per les seves peculiaritats, en ser una comunitat uniprovincial, no fa o requereix en aquests moments l'aprovació pel Parlament dels expedients d'alteració dels termes municipals. Vull dir amb això –lligat a una de les preocupacions en les esmenes del Grup Socialis-

ta— que, a totes les comunitats, les conselleries, el Govern és el que realment tira endavant el procés de qual-sevol segregació; excepte la Rioja, que és uniprovincial i que, al mateix temps, en recollir la mateixa Diputació dintre del que és la mateixa gestió del Parlament, més que un òrgan legislatiu, s'ha transformat en un òrgan administratiu. I això val la pena tenir-ho en compte.

A Catalunya tenim un precedent de determinació d'un nombre mínim d'habitants —s'ha esmentat abans— d'alteració dels termes municipals, en la Llei municipal de Catalunya de l'any 1934, en la Segona República, en la qual els expedients també eren aprovats pel Govern. I, a més a més, deixar clar que no era un govern de centre o centre-dreta, sinó que era d'aquesta possible majoria que diuen vostès que potser algun dia —esperem que ben tard— pugui governar aquest país. I, per tant, quan vostès governaven ho feien així. I aquesta és una realitat.

Així mateix, en els països europeus la tendència general a reformar els mapes municipals s'han inclinat per la reducció del nombre de municipis; a tot arreu, a tots els països europeus. Podem citar, per exemple —els poso un exemple—, el cas d'Alemanya; a Alemanya hi havien 24.512 municipis. En aquests moments, hi han 8.406 municipis. Aquesta és la tendència que se segueix a tot Europa. Evidentment, aquesta jo crec que ha de ser la tendència i que, a més a més, tots els grups d'aquesta cambra sempre hem manifestat que hi estàvem d'acord. Amb aquesta modificació, la constitució dels nous municipis a Catalunya serà més restringida, perquè requereix la concurrència de més requisits que s'han inclòs i que són fonamentalment de caràcter econòmic, que hauran de donar-se de forma acumulada i simultània. El primer requisit, abans esmentat, és el d'exigir un mínim de dos mil habitants, tant per al municipi que es segrega com per al municipi originari. Aquesta ampliació permetrà garantir la suficiència econòmica i mantenir les infraestructures i la prestació dels serveis públics, les despeses mínimes de funcionament del nou municipi i garantir els seus ingressos, entre altres. Per tant, amb aquesta modificació s'aconseguirà que, en qualsevol procés de creació d'un municipi, no es generin entitats que puguin tenir d'entrada problemes de suficiència econòmica.

El Grup Popular ha presentat, va presentar quatre esmenes en aquest Projecte de llei, que han estat acceptades o, més ben dit, recomanades en ponència algunes d'elles, i la seva totalitat acceptades, o bé directament o via transacció, en comissió. I aquestes quatre esmenes han fet possible, en estar incorporades..., que són unes esmenes que han variat aquest Projecte i que van encaminades a limitar les possibles segregacions, introduint disposicions, com dic —i em refereixo, abans ho he esmentat—, més restrictives, com són la d'augmentar la distància de terreny classificat com a no urbanitzable entre un nou municipi i el municipi matriu. Que els municipis resultants tinguin una població suficient per assegurar-ne la viabilitat, i que el nou municipi compti amb característiques rellevants, tant per raons històriques, geogràfiques, econòmiques, etcètera, amb la finalitat, totes elles, de garantir així que el nou municipi pugui complir els mínims de serveis exigits i

tenir autonomia econòmica i financera, per tal de complir amb eficàcia tots els serveis, tots els encomanats, tant pel que fa a organització, mitjans econòmics, personals i d'altres. En resum, garantir el funcionament adequat a les necessitats dels municipis.

Voldria destacar l'esmena del Grup Popular que, al mateix temps, va ser transaccionada amb una esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya i que va ser incorporada al text. Que ha estat incorporada al text per a impulsar la reforma del mapa municipal i comarcal sota la responsabilitat de la Comissió de Delimitació Territorial, que ha de determinar els límits territorials dels termes municipals i les demarcacions comarcals, incloure —que és un tema importantíssim— en cada exercici pressupostari una dotació corresponent a la seva elaboració, permetent així avançar l'ordenació territorial de Catalunya. Per tant, hi ha un compromís, en aquesta Llei, d'incloure dintre dels pressupostos de la Generalitat, any rere any, una partida pressupostària per poder resoldre aquests problemes de segregació. No obstant això, les segregacions han de ser recolzades i, si aquestes responen als requisits que estableix la Llei, ser originades...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps de deu minuts.

El Sr. Ros i Casas

Vaig acabant, senyor president.

...per motius històrics o de territori, entre altres, i aconseguir una millora en la seva gestió... Municipis que compleixen amb el principi d'autonomia i garanteixen els seus serveis mínims, als quals estan obligats.

És important que, amb la incorporació de l'esmena tècnica al punt 2 de la disposició final, es permetrà que la Llei que avui aprovem s'apliqui no només als nous expedients, sinó als que ja s'estan tramitant, per tal que no hi hagin més segregacions municipals que no compleixin els requisits que preceptua aquesta Llei.

Jo vull donar les gràcies als serveis de la cambra, a la lletrada Imma Folchi, als ponents de cada grup parlamentari, en Salvador Morera, el senyor Benach, el senyor Mir, el senyor Roc Fuentes, el senyor Ferran Pont i —crec que és de justícia, perquè ha estat treballant molt en aquest aspecte per intentar aconseguir el màxim de consens i aquesta acceptació de les esmenes— al director general Joan Raventós, i també al conseller de Governació, amb la qual cosa crec que aconseguim una cosa que per a Catalunya és bona, que per als ciutadans de Catalunya és necessària.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat procedirem a les votacions. En primer lloc, hem de votar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb les intervencions que s'han produït hi haurà dues votacions: votació se-

6578

parada, en primer lloc, de les esmenes números 4 i 8 i, després, de les esmenes 5, 9 i 10. És correcte, senyors portaveus? *(Pausa.)* D'acord. Votarem, en primer lloc, les esmenes... El senyor Mir demana alguna votació més, separada?

El Sr. Mir i Bagó

Sí, senyor president. Voldria votació separada de les esmenes 5 i 9, presentades pel Grup d'Iniciativa, en relació amb les altres.

El president

Tres votacions, per tant. Votarem, en primer lloc, les esmenes 4 i 8 —ho repeteixo— les esmenes 4 i 8 del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes dues esmenes han sigut aprovades per la unanimitat dels vots de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votarem a continuació les esmenes 5 i 9.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 13 vots a favor, 65 en contra i 26 abstencions.

I votarem a continuació l'esmena número 10.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 39 vots a favor, 66 en contra i 26 abstencions.

Iniciarem, ara, la votació de les esmenes del Grup Socialista, que són les esmenes 6 i 7.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 26 vots a favor, 66 en contra i 13 abstencions.

Passaríem a votar, ara, la resta del text del Dictamen, en tot allò que no hagi estat modificat per la incorporació d'esmenes, del Projecte de Llei de modificació.

Per tant, iniciem la votació.

El Projecte de Llei de modificació de l'article 15 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, s'ha aprovat per 72 vots a favor, 32 en contra i 1 abstenció.

Projecte de llei de modificació de la Llei 10/1985, de 13 de juny, de creació del Col·legi de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya

Passem, seguidament, al segon punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de modificació de la Llei 10/1985, de 13 de juny, de creació del Col·legi de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable consellera de Justícia, senyora Núria de Gispert. *(Remor de veus.)*

Per favor, guardin silenci, si us plau, perquè la senyora consellera pugui començar la seva intervenció.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, aquest Parlament, l'any 1985, va donar resposta, amb la creació del Col·legi Oficial de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya, a una necessitat peremptòria en aquells moments.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ben segur que en aquesta cambra tothom coneix la rellevant evolució de l'antiga Escola Superior de Bibliotecàries, creada l'any 1915 per la Mancomunitat de Catalunya, que va ser la primera a l'Estat espanyol i, també, a Europa. Doncs bé, la creació d'aquest Col·legi va suposar el reconeixement de l'Escola Superior de Bibliotecàries dependent de la Diputació de Barcelona.

Ja des del moment de la constitució d'aquesta corporació els bibliotecaris i bibliotecàries catalans eren conscients que la diplomatura en biblioteconomia i documentació era un primer pas que hauria de tenir continuïtat en un posterior desenvolupament acadèmic de la professió. El curs 1986-1987 el Consell d'Universitats va iniciar l'adaptació de tots els estudis acadèmics a la nova Llei de reforma universitària. En l'àmbit de la biblioteconomia i documentació, els bibliotecaris catalans tingueren ocasió de col·laborar amb la Universitat de Barcelona per tal de dissenyar un nou pla indicatiu de la diplomatura i de proposar l'esquema d'una llicenciatura en documentació; aquesta nova titulació volia obrir el pas als bibliotecaris diplomats a la llicenciatura i al doctorat dins del seu àmbit professional.

La llicenciatura en documentació fou aprovada com a nou títol a l'Estat espanyol el 1992. Com s'havia proposat el 1987, aquesta llicenciatura és de segon cicle, de dos anys de durada, i hi tenen accés directe els diplomats en biblioteconomia i documentació. Els titulats en altres àrees de coneixement també poden accedir-hi després d'haver superat uns complements de formació. Diferents universitats d'àmbit estatal han impartit aquests darrers cursos acadèmics la llicenciatura en documentació, i, enguany, la Universitat de Barcelona l'ha incorporat al seu pla d'estudis. Es configura, doncs, un nou panorama professional i es fa necessari adequar les condicions de col·legiació a les característiques del nou entorn.

En aquest sentit, es justifica la modificació de la Llei 10/1985, de 13 de juny, per la qual es va crear el Col·legi Oficial de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya, i, més concretament de l'article 2, de manera que permeti que s'incorporin al Col·legi, a més a més dels diplomats en biblioteconomia i documentació, els llicenciats i doctors en documentació. Alhora que, en la mateixa línia que l'experiència que ja va recollir al seu dia la disposició transitòria de la Llei 10/1985, la modificació actual de l'esmentada Llei permet la regularització de la situació professional i col·legial de nombro-

sos documentalistes amb titulació acadèmica d'altres estudis universitaris de grau superior i amb una acreditada experiència professional com a documentalistes. Amb tot això, es podran satisfer les expectatives d'aquests professionals pel que fa al desenvolupament de les remarcables i històriques tasques que duen a terme al nostre país.

Els demano, per tant, senyores diputades i senyors diputats, el vot favorable al Dictamen de la Comissió, per tal que dins de la nostra legislació col·legial, aquests professionals disposin d'una corporació la regulació de la qual s'adeqüi a la realitat actual.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora consellera. Ara, tenen la paraula els grups que han presentat esmenes, que en aquest cas només és el Grup Popular. Té la paraula, per defensar-la, l'il·lustre diputat senyor Jacint Vilardaga.

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, nosaltres creiem oportuna la integració dels llicenciats en documentació al Col·legi de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya i, en aquest sentit, aplaudim el Projecte que ha estat presentat, felicitant, de passada, la ponent, senyora Vinyet Panyella, per l'interès manifestat i, també, pel seu informe, així com tots aquells que hagin participat, o que han participat en la seva elaboració.

Nosaltres, per altra banda, quant a l'esmena presentada, i amb l'únic i exclusiu objecte de col·laborar en la millora del text, vam proposar una esmena de modificació que, fonamentalment, tenia un doble objectiu: per una banda, era un objectiu de sintaxi, de pura sintaxi, de cara a fer al més comprensible possible el text presentat i, per altra, preteníem, també, ampliar les possibilitats d'integració dels titulats universitaris que reuneixin els requisits d'experiència establerts. Enteníem, per altra banda, que la constitució d'una comissió d'habilitació durant el termini establert garantiria encara més el compliment de les condicions d'accés, però la veritat és que hi hem renunciat en benefici del pacte a què hem arribat.

En tal sentit, hem de dir que hem acordat, hem arribat a un acord transaccional amb la senyora Panyella, del Grup que dona suport al Govern —a la qual novament aprofitem per agrair el seu interès i voluntat de transigir i de col·laboració—, i en el qual nosaltres, partint de l'esmena presentada, intentem millorar el Projecte presentat originalment.

Aquest text, que ja ha estat transaccionat, és el que s'ha posat a disposició de la Mesa per a la seva lectura en el moment oportú, i serà el que hauran de votar les senyores i els senyors diputats en el seu moment.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vilardaga. Per fer un torn en contra d'aquesta esmena, presentada pel Grup Popular, té la paraula la senyora Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Serà per explicar el posicionament del Grup Parlamentari nostre, i, també, per fer esment a la transacció a la qual hem arribat.

Òbviament, el posicionament de Convergència i Unió no pot ser altre que favorable a aquesta reforma d'aquesta Llei, que en el seu moment ja va resoldre en primera instància una situació professional d'un col·lectiu que, tradicionalment, ha vingut treballant amb eficàcia, amb responsabilitat i amb professionalitat, com és el col·lectiu de bibliotecaris i documentalistes del nostre país. Si la Llei de l'any 85, aprovada per aquest Parlament —com molt bé ha explicat la consellera—, va resoldre un dels primers dèficits històrics de la professió en reconèixer la capacitat col·legial dels titulats de grau mitjà que havien sortit de l'antiga Escola de Bibliotecàries, en aquell moment ja Escola de Biblioteconomia, aquesta reforma de la Llei permet encara resoldre o acomplir una altra antiga aspiració de la professió, que ha estat la de cursar estudis superiors de llicenciatura i doctorat, fet que, fins ara, era absolutament impossible i que feia que molts dels professionals sorgits de l'actual Escola de Biblioteconomia i Documentació cursessin, paral·lelament, estudis superiors per poder eixamplar la seva capacitat professional.

Per tant, la Llei que aprovem avui per unanimitat cobreix la doble integració: d'una banda, de tot el que és titulació universitària en els seus diversos nivells i, d'altra banda, la d'aquells titulats superiors que tradicionalment han exercit tasques professionals de bibliotecari i que, per les raons exposades, de manca d'estudis o adequats, no havien pogut integrar-se o no s'haurien pogut integrar en el Col·legi.

Per tant, a partir d'aquesta doble integració es resol un decalatge històric i s'estableixen les bases de creixement i d'expansió professionals tan necessàries per a aquesta professió, que en els darrers vint anys ha viscut canvis molt més transcendents que tots els que s'havien succeït en el món del llibre i de la biblioteconomia des de, pràcticament, la invenció de la impremta. Amb això vull dir que les anomenades indústries culturals, la tecnologia de la informació i la indústria de la informació i de la comunicació han modificat no només les eines, no només els objectes, no només els hàbits, sinó, també, la totalitat de l'entorn de la professió bibliotecària.

D'aquesta manera, tal com avui es constituirà el nou Col·legi, es garanteix no solament que el nou Col·legi podrà fer front a tot el que és el seu enfocament professional de cara al present, sinó, sobretot, de cara al futur amb tota la força que li dona ser l'única representació col·legiada d'aquesta professió en el nostre país.

Pel que fa a l'esmena, nosaltres hem considerat adequada la transacció que se'ns proposava, hem canviat un adjectiu, hem transaccionat un redactat i, potser, el que

6580

és més important, hem estat d'acord amb el Grup Popular –i aprofito per agrair al seu ponent, el senyor Vilardaga, la seva bona disposició– a ampliar el termini d'integració d'un a dos anys. Ens semblava que un termini de dos anys no era un greuge i permetia allargar una mica més aquest tipus de possibilitats.

Voldria, també, agrair a l'honorable consellera tota la seva bona disposició respecte a aquest tema, i, també, l'ajut i el suport de tot el seu equip, als membres dels grups parlamentaris que hi han intervingut –senyors Morera, Bargalló, Vilardaga, Riera i Dalmau–, agrair el seu interès pel consens i per la col·laboració, agrair l'ajuda del lletrat senyor Carles de Alfonso, que ens ha il·luminat en alguns aspectes tècnics, així com a la resta de serveis de la cambra. I agrair, de manera molt especial, el posicionament del Col·legi Oficial de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya, tan dignament representat ara mateix a la tribuna de convidats per diverses persones integrants de l'actual junta directiva i per la seva presidenta, perquè són un exemple de lluita i d'exercici en favor del reconeixement social i intel·lectual de la professió.

I permetin-me que acabi la meua intervenció des d'un posicionament, diguem-ne, més personal. Sembla que és tradició no escrita de la casa que els membres d'aquesta cambra deixin constància del fet de parlar des d'aquesta tribuna per primera vegada. Com alguns altres, en el seu dia, jo no ho vaig fer, però, avui, en canvi, no puc evitar de manifestar, des de la meua actual condició de bibliotecària desactivada, que em complau que la primera llei que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió m'encomana –i li agraeixo també l'encàrrec que me n'ha fet– sigui, precisament, la reforma d'una llei de la qual vaig seguir en directe, en viu i des de la planta baixa d'aquesta casa, que és on hi ha la Biblioteca del Parlament, la seva tramitació, i durant uns quants anys he pogut experimentar el gran avenç que va suposar per a la dignificació de l'exercici professional dels bibliotecaris i documentalistes del nostre país.

Avui, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, expresso també la nostra satisfacció des de l'aprovació per unanimitat, com esperem, de la reforma d'aquesta Llei, que dona cabuda a les noves promocions de titulats universitaris d'aquest segon i tercer cicle, que havíem esperat molts anys i que semblava que era una utopia. Amb aquesta reforma, el Parlament de Catalunya posa de manifest el seu reconeixement i el seu suport a un col·lectiu de professionals que té la comesa de vetllar per la promoció, pel foment de la lectura pública, per la salvaguarda del patrimoni bibliogràfic, per la gestió, l'accés i la difusió a la informació, i que, per totes aquestes causes, constitueix un dels més fermes suports a la societat del coneixement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Panyella. Ara, per fixar llur posició, poden intervenir els grups que no han presentat esmenes ni han fet cap torn en contra. Per tant, pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Molt ràpidament. Últimament, aquest Parlament, almenys el Ple del Parlament, té l'ocasió de veure diverses lleis que fan referència als col·legis professionals de Catalunya. En aquesta ocasió, però, del que es tracta és de modificar l'article d'una llei d'un col·legi que ja existeix, amb el benentès que, pel que fa a la professió de bibliotecaris i documentalistes, la millora de l'ensenyament, en aquest cas, la possibilitat de fer llicenciatures quant a documentació i, sobretot, pel que hem pogut constatar, l'experiència de diversos professionals que, tot i no tenir aquestes carreres, exerceixen aquesta activitat amb absoluta professionalitat i amb anys d'experiència..., que era bo, per tant, també, d'incorporar-los. És per aquests motius, com he dit, que es justifica sobradament la modificació de l'article segon, per tal d'incorporar aquestes dues novetats, llicenciats i doctors i documentalistes amb titulació acadèmica d'altres estudis universitaris amb més de tres anys d'experiència, i amb una esmena del Partit Popular, que, finalment, crec que s'acceptarà, que es faci la sol·licitud d'aquí a dos anys o abans de dos anys. Entenem, per tant, que és una qüestió, diguem-ne, de pura constatació de la realitat, que sembla que des del mateix sector, doncs, s'hi està absolutament d'acord, i el que fa és normativitzar una situació que, fins ara, doncs, no s'havia acabat de regular.

Res més, i anunciar el nostre vot favorable, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Morera. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una llei senzilla, és un projecte de llei senzill perquè té un article únic i perquè ha estat tramitat a través del procediment de ponència única. Però la senzillesa de la Llei no treu la importància del col·lectiu al qual va adreçat, i és per aquest motiu que volem expressar la nostra opinió des de la solemnitat que atorga la tribuna d'aquest Ple.

Aquest és un projecte de llei que el que fa és adequar a la realitat actual el Projecte de llei anterior de creació del Col·legi Oficial de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya, de l'any 1985, adequant-lo a la realitat dels nous estudis universitaris superiors de llicenciatura i doctorat en documentalisme. En tot cas, deia que la importància del col·lectiu al qual va adreçat, el de bibliotecaris i bibliotecàries documentalistes, de llarga tradició a Catalunya i de llarga tradició en la concepció d'autogovern i d'indústria cultural, lligada a aquesta concepció nacional de la cultura des dels temps de la Mancomunitat, ens feia atorgar aquesta solemnitat.

En tot cas, el que volíem afegir és que el reconeixement a la tasca dels bibliotecaris i les bibliotecàries, des de l'inici d'aquesta professió a Catalunya, és un reconeixement que fem ara i aquí amb aquesta modificació de la Llei, però que el nostre Grup voldria veure ampliat

en el debat pressupostari. El reconeixement a la professió seria, també, el reconeixement a la manca de les biblioteques públiques de Catalunya i a la necessària ampliació dels fons destinats pel Departament de Cultura a la creació de noves biblioteques públiques al nostre país. Aquest reconeixement, que avui hem sentit aquí de veu del Govern i del Grup que li dona suport, serà un reconeixement que argüirem en la defensa de les esmenes en aquest necessari augment pressupostari per a les biblioteques públiques al nostre país, en compliment de la Llei de biblioteques, en compliment d'una demanda social i en compliment d'aquesta àmplia tradició cultural de casa nostra.

I només un afegit final: l'esmena transaccional, senyores i senyors diputats, no resol el desastre sintàctic que teníem plantejat. Tindrem una llei aprovada que no podrem mostrar en segons quines escoles com a mostra d'allò que hauria de ser una sintaxi.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el text de la Llei que avui aprovem és un text molt simple: el Col·legi Oficial de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya agrupa els diplomats en Biblioteconomia i Documentació i els llicenciats i doctors en Documentació. Això, que pot semblar una qüestió menor, és una qüestió molt important. És a dir, els que de veritat estan fent una feina, s'acullen tots en un únic Col·legi, i això –ho repeteixo– és una gran conquesta. Si, a vegades, amb lleis molt àmplies, un no acaba de destriar el gra de la palla, en aquest cas, el gra és notable. Perquè, a més, resol una situació de fet que podria haver portat problemes derivats –com s'ha dit–, justament, de la nova multiplicació d'estudis universitaris relacionats amb la documentació i amb la biblioteconomia.

Jo no vull cedir, en aquest cas, ni a la retòrica ni a les ganes de recordar les moltes vinculacions que hi ha en la tramitació d'aquesta Llei, no solament del Govern de la Generalitat, sinó en aquest cas de la persona que l'ha impulsat, la diputada senyora Vinyet Panyella. Però em penso que és important dir que es necessitava, en aquest cas, la sensibilitat des de dins, per entendre, fins i tot, per què una modificació legal és una modificació important. A mi em sabia greu que quan es faci un balanç del Ple d'avui, aquesta aparegui com una qüestió menor que hi ha hagut, potser perquè la tramitació ha estat més ràpida i perquè no hi ha hagut contradiccions fonamentals en la tramitació. Però és que –ho repeteixo–, en aquest cas, el procés de dignificació d'una professió que durant molt temps només van poder exercir dones a Catalunya, però que, en canvi, té una importància notable justament en la continuïtat cultural de Catalunya des de 1915..., jo els recomano la relectura d'aquell article d'Eugeni d'Ors en què explicava què

podia significar el món de les biblioteques, i els voldria dir que quan molt sovint es fan balanços sobre els anys del franquisme i es diu qui va ser qui en aquells anys, gairebé mai no se cita les bibliotecàries de la xarxa de biblioteques populars.

Va ser gràcies a elles –va ser gràcies a elles–, molt més que a d'altres noms solemnes, que es va mantenir un punt de referència permanent, per exemple, per a la historiografia local, qüestió no gens menor. Per exemple, el contacte amb els centres d'estudis comarcals, que ja l'any 50 es trobaven a Martorell, i per reprendre, i precisament en català, les seves sessions de treball i d'estudi per tot Catalunya. Però és que resulta que quan fa poc hem estat celebrant el cinquantè aniversari dels actes del 1947 a Montserrat, poques vegades s'ha recordat que aquells actes van ser possibles... Quan els historiadors diuen: «No, és que va haver-hi conferències arreu de Catalunya, i moltes d'elles en català.» Dius: «A veure, al 1947, com es podia organitzar un seguit de conferències per tot Catalunya i moltes d'elles en català?» Perquè és que no es diu mai, els historiadors, i en això silencien una obvietat, que això va ser possible perquè les bibliotecàries d'aquella xarxa de biblioteques, primer de la Mancomunitat, després de la Generalitat, en aquests moments de la Diputació de Barcelona, justament, van fer possible que hi hagués aquest seguit de conferències. Com que per sort queda constància mecanoscrita de tot això en els diaris de les biblioteques, els recomano que revisin aquests diaris i veuran la importància que ha tingut la permanència i la continuïtat de les biblioteques i de les bibliotecàries en aquest món.

Per tant, una llei que ajudi a concretar qui és qui en aquest Col·legi Oficial i que permeti justament avançar molt més cap enllà amb les noves propostes i amb els nous reptes que tindrà la biblioteconomia i la documentació ens sembla, a nosaltres, un tema molt important.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo voldria acabar d'una manera relativament semblant a una de les afirmacions que feia el senyor Bargalló. En aquest cas, senyor Bargalló, no el plagio perquè ho portava per escrit. I deia que una manera excel·lent de celebrar l'aprovació d'aquesta Llei seria que els pressupostos, que hauran de ser aprovats aviat, aportessin els recursos necessaris per completar el mapa de lectura pública a Catalunya. Seria una manera més de demostrar que aquest desig a favor de la dignitat és un desig que compta amb la partida pressupostària corresponent.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a aquestes altures del debat sembla difícil afegir res que no hagi estat dit. La mateixa consellera ja ha explicat prou bé què significa aquesta Llei, i els companys que m'han precedit, els col·legues que m'han

6582

precedit han agafat tots els caires de la qüestió, de manera que em penso que ja l'hem descrita suficientment.

La Vinyet Panyella s'ha agafat a un terreny de vocació personal, que ja se sap que sempre és difícil d'utilitzar a la cambra perquè potser no interessa als altres diputats. L'Ignasi Riera, en aquest sentit, ha dit que el defugia de manera expressa. Jo, personalment, no puc fer-ho, jo m'he de sumar a la línia oberta per la diputada Panyella, en el sentit que m'és impossible abordar alguna cosa que tingui a veure amb els bibliotecaris sense una mínima i brevíssima reflexió personal.

Fa ben bé vint anys, jo vaig tenir la responsabilitat directa de l'Escola de Bibliotecàries com a diputat d'Ensenyament de la Diputació, després com a president, i vaig entrar amb un enorme respecte per aquella antiga Escola de Bibliotecàries que evocava noms tan importants com, per dir-ne només un, el doctor Rubió, i, per tant, hi vaig entrar gairebé de puntetes. Jo era un noi molt jove en aquells moments, i m'inspirava un enorme respecte tot el que venia del temps de la Mancomunitat. Després vaig tenir la gran satisfacció de poder veure com aquella Escola, ja de Biblioteconomia i Documentació, rebia el reconeixement universitari. Va ser passar gairebé a l'edat adulta dels estudis de Biblioteconomia, que ja incloïen en aquell moment el nom de la mateixa escola, la documentació; és a dir, aquella branca dels seus estudis que avui, via la llicenciatura, permet que s'incorporin al Col·legi els documentalistes.

Acabaré aquesta evocació que ja heu vist que ha estat brevíssima, només dient, simplement, que jo en aquells anys acostumava a recordar que a Roma, l'antiga Roma, anomenaven les biblioteques «hospitals de l'ànima». És a dir, llocs on la gent anava a guarir-se i a assistir-se de coses diferents dels hospitals de la salut. Em penso que aquesta citació històrica, antiga, clàssica, continua tenint un ple sentit. I jo crec que aquelles persones que es dediquen, precisament, a fer viables i operatives aquestes institucions que assisteixen l'ànima, mereixen de ser no solament reconegudes en la seva titulació universitària, sinó tenir la possibilitat de conviure junts en un mateix Col·legi professional.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, aquesta presidència fa avinent que per part dels grups parlamentaris hi ha presentada una esmena transaccional que haurem de votar separatament. Procedirà a llegir l'esmena transaccional el secretari primer de la Mesa. Té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. L'esmena transaccional entre l'esmena única existent i el text del Dictamen, pactada entre els grups parlamentaris del Grup Popular i de Convergència i Unió, diu així: «Article únic, disposició transitòria. Podran integrar-se igualment en el Col·legi Oficial de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya els professionals que siguin titulats

universitaris superiors i acreditin fefaentment la seva experiència d'almenys tres anys com a bibliotecaris-documentalistes exercida en els darrers deu anys, sempre que ho sol·licitin en el termini de dos anys des de la publicació de la Llei al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.»

El president

Aquesta esmena transaccional significa la retirada de l'esmena del Grup Popular, cosa que no havia dit abans.

Per tant, procedirem a la votació de l'esmena transaccional que acaba de ser llegida.

Iniciem la votació.

L'esmena transaccional ha sigut aprovada per la unanimitat dels vots de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Hi ha, així mateix, una esmena tècnica de la qual tots els grups parlamentaris en tenen ja coneixement. Per donar lectura, per fer-la conèixer a tots els diputats, llegirà aquesta esmena tècnica el diputat primer secretari de la Mesa, senyor Raimon Escudé.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Com ens ha explicat el lletrat assignat a la Comissió, un cop acabat el Dictamen, va presentar una esmena tècnica consistent a suprimir íntegrament la disposició derogatòria del text del Dictamen aprovat per la Comissió, i, aleshores, justifica aquesta sol·licitud d'esmena tècnica amb una llarga motivació que, en síntesi –després d'explicar que, aquest Projecte de Llei, el que fa és procedir a modificar l'article 2 i la disposició transitòria i, posteriorment, per mitjà de la disposició derogatòria, es procedeix a derogar allò que s'ha modificat–, considera, el senyor lletrat, que es tractaria d'una certa confusió entre el que és el concepte de derogació i substitució per allò d'«abrogació normativa». I acaba dient, el seu informe: «Com sigui que un mateix article no es pot derogar per substitució i abrogar alhora i com sigui, així mateix, que la finalitat del Projecte de Llei és la modificació de l'article 2 i de la disposició transitòria, i no la pura i simple abrogació, des del punt de vista de tècnica legislativa i des del punt de vista d'evitar confusions interpretatives a la present Llei, resulta necessària la supressió de la disposició derogatòria.»

El president

Hi ha conformitat, per part de tots els grups, d'acceptar l'esmena tècnica que acaba de ser llegida? (*Pausa.*) Per tant, procediríem a votar el text del Dictamen amb l'esmena tècnica que acaba de ser llegida i incorporada l'esmena transaccional que ja ha estat aprovada pel Ple del Parlament per unanimitat.

Per tant, iniciem la votació del Projecte.

Iniciem la votació.

El Projecte de Llei de modificació de la Llei 10/1985, de 13 de juny, de creació del Col·legi de Bibliotecàries i Documentalistes de Catalunya ha estat aprovat per la

unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Proposició de llei de pròrroga de contractes d'arrendaments rústics (presa en consideració)

Passem, a continuació, al tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de pròrroga de contractes d'arrendament rústic, presentada pel Grup Mixt, Grup Socialista, Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Grup d'Esquerra Republicana.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Com sigui que han presentat aquesta Proposició de llei quatre grups i tenen quinze minuts a repartir, tindran, com a màxim, quatre minuts cada un d'ells per presentar la Proposició de llei. La iniciarem amb la intervenció del Grup Mixt, que té la paraula per un temps màxim de quatre minuts: el diputat senyor Salvador Morera. (*Pausa.*)

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Avui sembla que aquest diputat no té massa sort amb el temps, però, sigui com sigui, intentarem, en quatre minuts –cosa que em fa l'efecte que és, pràcticament, impossible–, marcar mínimament el posicionament del nostre Grup pel que fa a la iniciativa que s'ha presentat i que s'ha plasmat en una proposició de llei sobre la pròrroga dels arrendaments rústics històrics a Catalunya.

En primer lloc, permetin-me, molt ràpidament, que lamenti que, almenys a hores d'ara, no hi hagi cap representant de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en aquesta cambra. Entenc que, malgrat haver mantingut durant tot aquest temps una posició, diríem, no massa favorable a aquesta iniciativa, com a mínim, em sembla, per la importància que té per al camp català, que es mereixia, com a mínim, la seva presència avui aquí, en aquesta cambra.

Per què presentem aquesta proposta? Senzillament, perquè el 31 de desembre de l'any passat s'acabava l'última pròrroga, l'últim termini per presentar, diguem-ne, les propostes d'accés a la propietat de les finques arrendades. Això era especialment important a Catalunya, perquè Catalunya resulta que és una de les comunitats autònomes –per no dir la que més– en què menys propostes d'accés a la propietat s'han presentat. Per diversos motius: per por, per por dels arrendataris; per desconeixement –cosa que és més greu, encara–, i perquè, en definitiva, tenim una legislació i una realitat juridicoeconòmica molt particular a Catalunya.

Quina és la realitat del camp català en aquest sentit? Doncs, permetin-me que ho digui en poques paraules: a hores d'ara, a finals del segle xx, no coneixem quina és la realitat del camp català pel que fa a la titularitat de la terra, ni quins percentatges, ni quina presència comarcal hi ha de cada possibilitat de titularitat en propietat o amb contractes de tinença de la terra –fet, aquest, que condiciona moltíssimes coses.

El que proposem, en tot cas, és una iniciativa, és una proposta concreta, puntual, cautelar i transitòria, que no marca cap línia política, però, igual com va fer Galícia al seu dia, el que demanem és... –permetin-me, senyores i senyors diputats, que retiri el primer que he dit al principi de la meva intervenció, però em sembla que és de justícia, tenint en compte que ha arribat el conseller d'Agricultura, a hores d'ara..., doncs, com deia– fer el que es va fer a Galícia, tenint en compte que tenim competències exclusives en dret civil català i, per tant, que podem legislar també en temes d'arrendaments rústics. Si a Galícia van fer-ho, per què no ho podem fer aquí? Com és que, després d'haver aprovat vint-i-vuit lleis de dret civil català, no som capaços de reformar tres articles de la *Compilació* que, si es pot qualificar d'alguna manera, és que és un text estrictament medieval; és, a finals del segle xx, absolutament impresentable. Per què, si tenim aquesta competència en dret civil català, no podem legislar sobre arrendaments rústics?

Però, en tot cas, quin és el motiu principal pel qual, finalment, hem decidit presentar aquesta proposta al Ple? Primer, perquè no hem tingut resposta concreta i clara del Departament, si es volia actuar o no es volia actuar. Nosaltres hem arribat a la conclusió que, realment, no es vol actuar. I què està passant avui a Catalunya? Doncs, està passant, crec, just allò que no diu o que no acaba d'explicar el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Ells van fer una estadística –precisament a proposta nostra–, que és dels pocs documents que hi ha pel que fa a nivell estadístic, que deia, per exemple, que, a Osona, els últims anys s'havien desnonat tres masovers. Doncs, senyor conseller, permeti'm que li digui, després d'unes investigacions meves i després de consultes amb diversos advocats que han portat aquest tema –li ho haig de dir i li ho dic, per tant–, que, a Osona, els deu darrers anys, han estat desnonats de forma passiva, sense judici –en això estic d'acord, però desnonats, a la fi del procediment– cent cinquanta masovers de les seves finques.

Això, em sembla que és un tema prou important com perquè, com a mínim, des de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca es tingui en compte. I per què? Perquè ens sembla que la principal funció d'un departament –en aquest cas, el d'Agricultura– és defensar els pagesos, tinguin la titularitat que tinguin de la terra, però, bàsicament, és defensar els pagesos, perquè hem de recordar que ens queda només el 3,5% de la població activa que es dedica a l'activitat d'aquest sector primari. Però és que, a més a més, què passa amb aquests desnonaments que hi ha a Catalunya? Silenciosos, i no se sap què passa. La gent que ocupa el seu lloc són pagesos, són els propietaris que es dediquen a augmentar i a millorar les condicions de la finca? Doncs, permeti'm que li digui que no. Malauradament, no. La immensa majoria de situacions que es produeixen a partir del desnonament són per motius d'especulació urbanística, per tapar o col·locar diner negre abans que arribi l'euro, per segones residències, per usar el sòl per cobrar primes europees referides als conreus i, sobretot, també –per exemple, en el cas d'Osona–, per llençar el purí a les superfícies que marca la legislació, perquè els grans integradors necessiten terra.

6584

Per tots aquests motius –que en res afavoreixen la pagesia– es llencen –es vulgui o no admetre– avui, a finals del segle xx, moltíssims, moltíssims masovers a Catalunya.

Jo lamento –i acabo i lamento molt no tenir més temps– que des de la Conselleria no se sigui molt més sensible en aquesta matèria, perquè no és només una qüestió, diríem, de defensar els propis interessos o de defensar els pagesos, que ens sembla a tots plegats... –i, per exemple, en l'últim debat d'incendis vam arribar a la conclusió que complien una funció estratègica cabdal per al país–, i, per tant, de preservar aquesta part de la població assentada en el territori. Però és que, a més a més, no comprenc aquest –perdonin que utilitzi aquesta paraula– «passotisme» –per parlar clarament– en una qüestió, bàsicament, de justícia, de justícia social. No entenc que, a finals del segle xx, a Catalunya –com, per exemple, en el meu municipi– es llenci, d'aquí a quatre dies, un masover a fora, sense possibilitat, pràcticament, que tingui una mínima indemnització. Jo, senyor conseller, no ho entenc –perdoni que li ho digui–; a finals del segle xx, no ho entenc, i, per tant, ho lamento. I em sembla que sóc dels diputats que he set més curós en moltíssimes intervencions i en moltes de referides a la Conselleria d'Agricultura, perquè em sembla que moltes de les coses que de vegades se li han reconegut no tenien raó de ser..., en aquesta matèria, permeti'm que digui que no han estat a l'altura de les circumstàncies, i a mi, personalment, em sap molt de greu.

Res més, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Pere Jordi Piella, per un temps màxim de quatre minuts.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, miraré de resumir en aquest temps que se'm dona per fixar la posició del Grup Socialista sobre aquest tema, que crec que és important... Voldria fer un seguit d'observacions i també un seguit de preguntes, que crec que van molt lligades amb el tema que estem plantejant.

Jo crec que un govern, un parlament, una estructura administrativa, ha de mirar d'avançar-se als problemes; tenir el que se'n diu vulgarment «el carro davant dels bous» no és el més adient, i, en aquest cas, ens trobem un tema que s'havia d'haver resolt fa un any i que en aquest moment passa, concretament, al Parlament per la inactivitat, en certa manera, del Govern.

També és veritat que això s'ha aconseguit després d'unes mobilitzacions que es van fer a través de la Unió de Pagesos, i també em penso que estem entrant en una dinàmica que no crec que sigui la més adient. Crec que, si volem el prestigi d'una institució, és molt important que no sigui necessari que la gent es mobilitzi perquè els temes arribin al Parlament i perquè els temes se solucionin.

També he de dir que, en aquest tema, la posició de la Conselleria és curiosa: diu que no afecta molts pagesos.

Jo, el que voldria dir és que, potser, afecta pocs pagesos de la Catalunya nova, però sí que afecta molts pagesos de la Catalunya vella; per exemple, el Ripollès, Osona, la Garrotxa i el Vallès Oriental, per dir-ne algunes quantes. En alguns casos, el nombre de pagesos afectats és superior al 40%.

Després, el conjunt de preguntes que li voldria fer, que voldria fer, concretament, als diputats i també a aquest Parlament, i al conseller –a qui agraeixo que estigui aquí escoltant–, és el següent –jo crec que, després de la votació d'aquesta Llei, d'aquesta proposta de llei, quedarà molt clar un conjunt de preguntes–, és a dir: interessa o no interessa que el camp es despobli? Avui ho sabrem. Interessa o no interessa l'empresa familiar agrària? Avui ho sabrem, també. Aquest Parlament, en què tantes vegades estem parlant de sobirania i de poca autonomia, per què, la poca que té, no la fa servir? Aquest cas és un cas claríssim que es podria legislar, si volguéssim. I, després, la pregunta: quan es legisla, a favor de qui es legisla? Dels més febles? En aquest cas, no. Torna a sortir, una vegada rere l'altra, el problema històric de Catalunya, dels rabassaires; és a dir, legislem a favor dels propietaris i, moltes vegades, de propietaris absentistes.

I, després, una altra cosa. Què interessa més al camp? L'economia productiva o l'economia especulativa? En funció del que surti avui, també sabrem que, potser, el que fa el Govern és que interessa l'economia especulativa per tal –com ha dit abans el diputat Morera–, potser, d'emascarar diner negre; potser, per rebre unes subvencions de la política agrària comuna. Però jo em penso que, en definitiva, el que hauríem de procurar és afavorir l'empresa familiar agrària; afavorir, concretament, el pagès que realment vol viure de la terra i no afavorir el propietari absentista, perquè la terra, en definitiva, és una altra cosa, i poc bé, diguem-ne, fa al país.

A partir d'aquí, també, hi ha un altre tema, del qual estem parlant contínuament, que és l'equilibri territorial. Jo em penso que una cosa elemental de l'equilibri territorial és mirar, procurar de fixar les persones, concretament, al territori. I la gent, evidentment, no té la mateixa actitud davant d'una explotació agrària si és propietari que si és masover. Un propietari veu molt clar, concretament, en què invertir –en definitiva, són diners seus, són diners que li tornaran, seus. Per tant, el seu dinamisme és molt diferent del del simple masover, per dir-ho d'alguna manera, que veu que, si inverteix, difícilment, això tornarà una altra vegada a les seves mans. Per tant, la seva actitud és més passiva i, per tant, ens estem abocant a una situació que, a la llarga, s'abandonin aquestes terres.

En definitiva, senyores i senyors diputats, aquí, independentment de les expressions i independentment de la propaganda que pot fer-nos el Govern –a qui sí que interessa que s'eviti el despoblament rural, a qui sí que interessa l'equilibri territorial, a qui sí que interessa, concretament, de fixar la gent en el territori–, jo crec que això ho aconseguirem, no amb moltes discussions, no amb moltes declaracions a la premsa, sinó actuant en situacions com aquestes.

Que d'acord que potser afecta només la Catalunya vella, però, en definitiva, jo crec que aquests pagesos, que, actualment, en el conjunt de Catalunya només són el 3,5%, jo crec que, si baixem d'aquesta quantitat, em penso que ens trobarem en una situació difícil, per no dir-ho d'una altra manera; que, en definitiva, no crec que sigui bo per a Catalunya, no crec que ho sigui, diguem-ne, per al camp català.

El que estem presentant aquests quatre grups és una cosa que crec que és de justícia. Demanem que es legisli a favor dels més febles. Demanem, concretament, que es legisli a favor de la gent que vol viure de la terra, i demanem, concretament, que no sigui únicament propaganda el que faci el Govern davant dels pagesos, davant dels ciutadans de Catalunya, sinó que actuï amb coses concretes, com en aquest cas d'aquí. En definitiva, aquí crec que estem posant una cosa de justícia. Creiem que és importantíssim evitar que la terra sigui un instrument per a coses totalment alienes a la producció. I, en definitiva, jo crec que el debat d'avui serà una cosa molt clara: veurem realment a quin cantó estan els que votin favorablement i a quin cantó, concretament, els que votin en contra d'aquesta Llei.

En definitiva, el que volem els socialistes és, concretament, que s'avanci en l'equilibri territorial i s'avanci, concretament, perquè el pagès pugui accedir a la terra, per tal que l'empresa familiar agrària sigui una realitat i la gent els fixem al territori.

Gràcies, senyores i senyors consellers; gràcies, senyores i senyores diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller d'Agricultura, en la mateixa línia que els altres proposants –així ha de ser–, crec que només em caldria afegir que aquest tema fa més de deu mesos que el vam començar a parlar en aquest mateix Parlament en trobades informals, que després van derivar en reunions més o menys ja convocades de totes les parts, que érem representants de tots los partits polítics –alguns ja van manifestar des del principi que ja no venien i es van desinteressar del tema–, del mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de la Unió de Pagesos, que també eren els que portaven alguns casos flagrants de desnonaments i que plantejaven, sobretot, la necessitat de buscar una major seguretat jurídica en la situació actual de molts desnonaments d'arrendataris agraris. Crec que ja s'ha dit, però és un interès i una preocupació dels que fem aquesta proposta d'intentar defensar la part més feble –los arrendataris agraris– d'un sector que ja per si és feble, com és lo sector agrari.

Vull recordar, també, que en aquestes reunions inicialment vam estar plantejant la necessitat de fer un nou redactat que acabí amb les ambigüitats i els dubtes que planteja l'actual Codi civil, que només hi ha tres articles

que fan referència a contractes d'arrendaments històrics, i que caldria fer una legislació pròpia, ja siga modificació del Codi civil o fer una pròpia Llei de contractes d'arrendament. També vam parlar si això era molt important o poc important; que caldria elaborar un cens, per conèixer aquesta incidència.

Això va anar derivant, i a l'última reunió se'ns començava, per part del Departament, que hi ha molts pocs casos. Segurament perquè ells confonen casos coneguts al Departament amb casos reals, i segurament perquè los casos coneguts són alguns dels casos que han derivat en problemes judicials, que han estat portats a judici, i que el Govern de la Generalitat n'ha tingut coneixement directament o indirectament. El que està clar és que no tots els desnonaments es produeixen per sentència judicial, i n'hi ha molts que es produeixen simplement perquè hi ha aquella relació pròpia de la Catalunya rural, que quan el propietari li diu al pagès o a l'arrendatari que se n'ha d'anar, aquest, en lloc de buscar conflictes o de buscar vies judicials, que són llargues i difícilment són positives per als seus interessos, el que fa és acotar el cap i tirar endavant.

Per tant, en aquella reunió última ja no es va plantejar fer un cens global, però sí que, en canvi, es va plantejar fer un cens com a mínim de tres comarques, que pogués ser representatiu de quin és l'estat de la qüestió. Aquest cens de les tres comarques no ens ha arribat a coneixement de cap dels grups proposants –no sé si dels no proposants els podria interessar i aquests sí que el tenen. Però el que està clar és que això s'ha diluït. Fa pràcticament sis mesos que no hem tornat a parlar del tema, i, en canvi, els desnonaments es van produint. Concretament, jo diria que hi han diversos exemples al Maresme, a la Garrotxa, a Osona, en los que en la immensa majoria d'aquests casos es va a la desaparició de l'activitat agrària, com també hi han fet referència altres companys que m'han precedit.

Alguns dels casos que han arribat a les juntes arbitral, sempre, sempre, han dictaminat a favor dels propietaris. Per tant, el que creiem és que, aquí, el que es planteja és que, si seguim en aquesta situació, anirem derivant sempre en favor dels propietaris; un, perquè són los amos, són los que tenen més capacitat, són los que tenen, potser, més influència, i l'altre, perquè la inseguretat jurídica és el que genera aquesta incapacitat de defensar el sector més dèbil.

Per tant, el que plantegem en aquestes propostes jo crec que està clar. Primera, acabar amb processos o situacions pràcticament prehistòriques, que difícilment s'adaptin al que serà el segle XXI i que es basen més en situacions de fet que en situacions contractuals legalitzades. Crec que això, una administració moderna com la de la Generalitat, s'ho hauria de plantejar, i que cal tirar endavant amb això.

Que cal, també, lògicament, garantir la protecció dels més necessitats, que és aquell principi bàsic del dret que diu *in dubio pro reo*. En aquestos moments és clar que no és així, i el Govern de la Generalitat, el Parlament hauríem de dir alguna cosa respecte a això.

I està clar que l'objectiu que ens guia, jo crec que a tots els que estem plantejant aquesta proposta, és treballar

6586

per mantenir l'activitat productiva agrària d'aquells que estan en aquestos moments treballant directament al camp.

El text pot tindre, i, sobretot, a l'alçada del moment que ho fem, alguns errors, o alguns dubtes, o alguns textos millorables, però lo que creiem és que, com a mínim, ens hauríem de comprometre a treballar per a això. El text el modificarem, fruit de les esmenes, si és tingut en consideració, però jo crec que mereixen tots els afectats que aquest Parlament faci alguna cosa més que una simple votació avui de sí o no, i almenys ens posem a treballar en aquestos punts que hem esmentat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Si nosaltres mirem amb un cop d'ull la història de Catalunya, i la mirem des de la Generalitat amb relació als pagesos, hi han dos punts culminants que avui encara es donen. Un d'ells és el temps del remences, quan les classes dominants del Principat estan a la Generalitat i no volen abandonar els mals usos, fins que ve el Compromís de Guadalupe i els remences..., Verntallat, cabdill dels remences, és el que fa que els pagesos puguin ser tractats com a persones. Un altre punt culminant: 1934, contractes de conreu. Passa el mateix: el Parlament i la Generalitat estan en mans populars, però les classes dominants envien aquell Projecte de Llei al Tribunal de Garanties Constitucionals.

Avui, on estem? Hi han dues situacions, i avui jo em pregunto: on està la Generalitat de Catalunya? Nosaltres hem demanat que aquesta legislació anacrònica es posi al dia. El Govern ens ha contestat que no calia, que això afectava molt poca gent. Com si diguessin: «De pobres, n'hi han poquets...» Però bé, encara que siguin poquets, alguna cosa hem de fer! Perquè no sigui una gran majoria no significa que la Generalitat no hagi de fer res; sobretot –sobretot– perquè es tracta de l'accés a la propietat de la terra. I nosaltres, els catalans, hem de saber que l'accés a la propietat de la terra, que alguna vegada ha estat pel cens emfitèutic i altres vegades per altres camins, això ens ha dut a una estructura social que ha estat molt més igualitària, molt més justa i molt més progressista. I si avui la nostra estructura social, avui, a Catalunya, és diferent de molts altres llocs, és gràcies a l'accés a la propietat de la terra dels pagesos. I, això, nosaltres ho hem de tenir com un valor de la cultura política del catalanisme. I això, avui, la Generalitat d'avui no ho pot abandonar.

I l'Estatut de 1978, que ens dona plenes competències en el dret civil català, és una vergonya que nosaltres, des de l'any 78 fins avui, no hàgim fet ni un bri en la contractació agrícola, ni en la contractació rústica, i ho hem deixat tot en mans del Parlament de Madrid. Això, per mi, com a català, em dol. La nostra Generalitat ha abandonat els arrendaments agrícoles. Per això, nosal-

tres entenem que, sobretot per la masoveria i tots aquells contractes que són immemorials, o que en diuen històrics, caldria donar-hi una altra alternativa, una altra pròrroga, una altra possibilitat, fomentar que la pagesia tingui informació sobre aquests tipus de contracte i que solliciti l'accés a la propietat.

I per què? En tenim una necessitat. Ho diu la Unió de Pagesos, un sindicat que és majoritari, un sindicat que és nacional, un sindicat que és progressista. Ens ho ha demanat, ens ho ha dit, ens ho ha reclamat. Nosaltres ho hem demanat al Govern, i el Govern no ens fa cas. I és que hem de tenir en compte tres o quatre punts.

Primer punt, el que hem dit abans: l'accés a la propietat. Importantíssim. No pot ser que molts capitalistes que no saben què fer dels diners, o per amagar el diner negre, compren una finca rústica, i el pagès que l'ha estat treballant, generació rere generació, que aquells camps estant fets amb la suor de les persones, es puguin veure foragitats, desnonats per un home que hi va a buscar simplement una segona residència. No pot ser. Nosaltres hem d'arrelar els pagesos a la terra. Però per mesures com, per exemple, de medi ambient, qui és el conservacionista d'aquest país? El pagès. I si nosaltres no tenim el pagès fixat a la terra no tindrem..., tindrem incendis i tindrem camps que s'han convertit en boscos. I, per altra banda, per l'agroturisme, que ara hi han persones que no són pagesos que també ho volen fer, o, per exemple, que ara les quotes de la llet són molt enllaminadores, les subvencions que vénen de la Unió Europea, i, a vegades, l'amo de la terra vol les subvencions que pertoquen a la pagesia i que pertoquen al pagès.

Per tant, nosaltres, el que hem d'evitar és aquesta precarietat, aquesta precarietat que té avui el masover, i que ha d'invertir en la finca, que avui la biologia ha portat una transformació tecnològica importantíssima al pagès, que aquestes inversions no es fan en cinc anys ni en deu anys, que a vegades són quinze i vint, i això no ho pot fer el pagès, perquè no té la seguretat que ningú el farà fora d'allà.

Per això, senyor president, jo voldria recordar una frase que la Unió de Pagesos, a les Jornades de Santa Pau, que es varen fer el novembre del 97, va dir: «Per tant, demanem en aquesta jornada sindical de Santa Pau un pronunciament clar de tots els partits polítics catalans, que ens representen a totes les institucions, ja sigui en l'exercici del poder o en l'oposició, un pronunciament que ha de comportar un veritable compromís polític vers la pagesia de Catalunya, per modificar una legislació anacrònica i desfasada, que afavoreix l'especulació i penalitza el treball. Un treball...»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferrer i Gironès

...que crea riquesa, dona vida a les comarques, i manté l'equilibri en els diferents territoris.» És a dir, president, que el que esperem és allò que es va dir, l'any passat, a Santa Pau.

Res més.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, tenen la paraula, per un temps, per a cada un d'ells, de deu minuts... En primer lloc, pel Grup Popular, el diputat senyor Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els diferents representats dels grups propo-sants ens han explicat l'oportunitat i la filosofia, fins i tot, de l'accés a la propietat dels arrendataris –bà-sicament, em sembla que resumiria d'aquesta manera les seves intervencions. Però, tot això poc té a veure, realment, amb el text de la Proposició. Ens hauríem de remuntar a l'any 1883, en què es publica a Barcelona, editada per la impremta de la Casa de Caritat, l'anomenada *Memoria sobre las instituciones de derecho civil de Cataluña*, en la qual el seu autor, en Manuel Duran i Bas, vocal de la Comissió general de codificació, recollia aquells principis i institucions de dret foral que va considerar d'importància, prescindint d'aquells altres que anomenava *innecesarios y desusados* i que, per aquest motiu, considerava que mancaven d'interès. Més endavant, a la secció quarta, títol setè, del seu articulat, referent als arrendaments i a altres contractes consensuals, Duran i Bas dedica diversos articles al contracte de parceria rústica, referint-se, també, al contracte de sòcita, sobre pastures de bestiar –contractes, aquests, que tornem a trobar a la *Compilació de dret civil especial de Catalunya*, aprovada per la Llei 40, de 1960, de 21 de juliol, la redacció de la qual es va conservar íntegra –pràcticament, intacta– al Decret legislatiu de 1984, 1/1984, de 19 de juliol, que va aprovar l'actual text refós de la nostra *Compilació*.

Així, doncs, en l'actualitat, tenim a Catalunya, en matèria de contractes especials d'explotació de terres i sobre ramaderia, aquells que es descriuen als articles 337, 338 i 339 de la *Compilació*. És evident, com ens deia fa un moment el senyor Morera, que aquests contractes –aquests que defineix i dels quals ens parla la *Compilació*– han quedat, pràcticament, en un absolut desús, i, si subsisteixen, és només en alguns casos molt testimonials.

Per altra banda, el contracte de sòcita –poc conegut–, realment, ha anat adoptant fórmules totalment diferents de les originals i s'està convertint en diferents formes de relació laboral o d'arrendament de serveis.

D'altra banda, s'ha de reconèixer que el contracte de parceria ha estat perdent, des de fa molts anys, el seu autèntic significat. I, si encara, en aquests moments, es pacten contractes d'aquest tipus, hem de reconèixer que és, simplement, per amagar contractes d'arrendament i, de seguida, als pocs dies, ja es comença a pagar un preu en pessetes, la qual cosa el converteix en arrendament i desapareix el seu anterior sentit, que és el sentit que, realment, li vol donar la nostra *Compilació* i el que li dona la mateixa Llei, també, d'arrendaments rústics.

La figura del masover. La veritat és que, en l'actualitat, poca significació té. Només una: la significació que, pràcticament, en algunes comarques s'utilitza el nom

per designar, de manera indiscriminada, qualsevol arrendatari de terres.

Doncs, bé, salvant aquestes especialitats, hem d'incidir sobre un fet, que és que és d'aplicació a Catalunya, de plena aplicació a Catalunya, la Llei d'arrendaments rústics de 31 de desembre del 80 i, també, la legislació que la complementa.

És per això que, a la vista de la lectura de l'exposició de motius de la Proposició de llei, hem quedat una mica perplexos davant del fet que s'assegura que existeix un grau elevat d'inseguretat jurídica pel que fa referència a l'aplicació dels marcs jurídics vigents en aquesta matèria. És de tots conegut, com he dit fa un moment, que els contractes d'arrendaments rústics han estat subjectes a la Llei 83, del 80, de 31 de desembre, naturalment, tret que aquí, al nostre país, tenim les especialitats a què fa referència la *Compilació*. Per tant, no sabem a quina inseguretat jurídica, realment, es refereix el text de l'exposició de motius.

Quant als contractes històrics, nosaltres, al contrari que els proponents, entenem que són molt pocs els casos de contractes immemorials que subsisteixen a Catalunya i que, en tot cas, si després dels disset anys, dels disset anys de pròrroques transcorreguts des de la Llei de 31 de desembre del 80, si després d'aquest termini tan llarg, els seus titulars no han decidit exercir el seu dret d'accés a la propietat, no hi pot haver altre motiu que el d'una falta d'interès, en aquest sentit, per part dels beneficiaris del dret. O, senzillament, perquè aquests suposats beneficiaris no gaudeixen de les característiques que la Llei defineix per poder acollir-se a aquests beneficis.

Per tant, entenem que donar altres excuses –com han fet ara, fa un moment, els proposants– dient que, bé, que la justícia és lenta, que la gent no se n'assabenta, etcètera, realment..., em sembla que no van enlloc. L'única realitat és que han transcorregut disset anys, que al llarg de disset anys s'han anat prorrogant aquests contractes i que aquells que no ho hagin exercitat difícilment poden donar les culpes a l'Administració de justícia o, simplement, al desconeixement.

Estem completament d'acord amb els proposants, per altra banda, que una part molt important del territori de Catalunya s'està despoblant a costa de la massificació d'una petita porció d'aquesta. Però tinguin la seguretat, senyores i senyors diputats, que aquest greu problema –i indesitjable tendència, també– no es resoldrà amb una nova llei d'arrendaments rústics. Perquè, si els pagesos abandonen les terres menys productives i es traslladen a viure a nuclis de població que els ofereixen els serveis sanitaris, culturals, de treball i de tot tipus, de què havien estat mancats fins aleshores, no és perquè existeixi especulació del sòl rural, ni perquè les cases de pagès es converteixin en segones residències, la qual cosa, per cert, permet la seva conservació –suposo que tots estarem d'acord en això–, sinó perquè no existeix a Catalunya una autèntica política d'equilibri territorial que impedeixi la cada cop més creixent macrocefàlia que patim a l'àrea de Barcelona.

Per tot el que s'ha dit, és de suposar que les senyores i els senyors diputats pensaran que la Proposició que ara

6588

debatem no ens agrada, i la veritat és que ho hauran encertat, perquè no ens agrada aquesta Proposició.

En tot cas, nosaltres tenim, a més dels que ja he exposat, altres motius. El primer d'ells és el de la inseguretat jurídica que la seva aprovació generaria. Una inseguretat jurídica que afectaria uns escassos propietaris de finques, als quals s'ha imposat disset anys, disset llargs anys de pròrroques obligatòries, i que, ara, després d'haver finalitzat aquestes per conclusió del termini fixat per la mateixa Llei, se'ls pretén assenyalar-ne un de nou. Això sí que genera una veritable i autèntica inseguretat jurídica. Provoca, també, al nostre entendre, inseguretat jurídica el fet que, després que els catalans disposem d'una llei d'arrendaments rústics que regula tots els contractes sobre la matèria, a més d'aquells continguts a la *Compilació*, es pretengui ara, segons l'article 1 de la Proposició, que s'apliquin directament les lleis estatals d'arrendaments rústics que ja s'apliquen, la qual cosa ens deixa perplexos. I que, a més, es faci amb preferència, la qual cosa ens fa suposar que els preceptes dels articles 337, 338 i 339 de la nostra *Compilació* quedarien en un segon terme, amb clara vulneració del que disposen la mateixa Llei d'arrendaments i la Constitució.

Doncs, bé, nosaltres entenem, amb tots els respectes als proposants, que pel que fa a l'article 1, els proponents, potser, el que han descobert és la Mediterrània, ja que les dues lleis citades –ho repeteixo– són d'aplicació a Catalunya per imperatiu de l'article 149.1.8 de la Constitució i perquè així ho disposa la disposició addicional primera de la Llei 83 de 1980, sens perjudici, naturalment, de l'aplicació preferent que al nostre país tenen els contractes especials regulats a la *Compilació*.

Quant a l'article 2, em sembla, pel que fa a la seva intenció, d'una absoluta improcedència per les mateixes raons a què m'he referit anteriorment; però, tal com ve redactat, em sembla que, a més a més, és d'una total inutilitat, ja que el que es pretén prorrogar per a aquest precepte no és el Projecte, no és la Llei, sinó que el que es pretén prorrogar són, precisament, els contractes d'arrendament i no el termini que ens fixa la Llei 1, de 1992, d'arrendaments històrics; pretensió que, per altra banda, hauria resultat inútil, ja que no es pot prorrogar, el mes de novembre de 1998, un termini que finalitza el dia 31 de desembre del 97. Cal recordar, a més, que qualsevol arrendament històric que subsisteixi avui dia a Catalunya, en haver esgotat, sense exercitar-los, els terminis per a l'accés a la propietat..., han acabat i només mantenen el seu vigor per la tàcita reconducció prevista al Codi civil, salvant, naturalment, aquells que poguessin trobar-se en situació de pròrroga complementària, que regula la mateixa Llei de l'any 92, i que ells tinguessin el dret de continuar l'arrendament de la casa, segons resulta de l'article 3 i 4.3 de la referida Llei.

El president

Senyor diputat, ha consumit amb escreix el seu temps.

El Sr. Aige i Sánchez

Un minutet, senyor president...

El president

Porta ja un minut i... Un minut i mig, només.

El Sr. Aige i Sánchez

O mig minutet. Moltes gràcies, senyor president. A més, bé, votarem que no a la present Llei perquè, malgrat que s'ha invocat de manera reiterada una invocació d'una sentència del Tribunal Constitucional, de novembre del 92, entenem que aquesta no s'ajusta a la Proposició. Perquè, en primer lloc, aquí, nosaltres tenim regulat el dret d'arrendaments a la nostra *Compilació*, cosa que no passava a Galícia. I, per altra banda, a partir del mateix fonament jurídic tercer de la sentència queda molt clar que el que es pretenia, per part d'aquella Llei gallega, era, justament, prorrogar una llei que encara estava en vigor, i no els contractes d'arrendament. Aquí el que es proposa és la pròrroga dels contractes d'arrendament, cosa que no té gaire sentit, i no la Llei. I, per altra banda, la Llei, el precepte legislatiu, en aquests moments, ja ha perdut la seva eficàcia, donat que ha transcorregut el termini que se li havia fixat.

Per tant, nosaltres entenem que aquí –per concloure– hi ha hagut una invasió de competències que són exclusives de l'Estat i que el Projecte, la Proposició de llei, tal com se'ns ha formulat, no pot ser votada pel nostre Grup.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Simeó Miquel.

El Sr. Miquel i Peguera

Em permeto recordar que, quant a la Proposició de llei que estem debatent, allò que, concretament, proposa és que el Parlament legisli acordant la pròrroga d'uns determinats contractes –no pas de tots, sinó d'uns contractes. Dic això perquè jo he de manifestar que, quan he sentit les manifestacions dels representants dels grups que han presentat aquesta Proposició..., he de dir-los que jo, personalment –i tinc l'absoluta seguretat que els membres del meu Grup, també–, coincideixo en la majoria de les qüestions que vostès han dit. Però, és que el que avui estem discutint no és pas el que vostès han dit, sinó una qüestió molt concreta, que és aquesta Proposició de llei, que l'únic que proposa és que es prorroguin uns arrendaments. Quins? Aquells que queden expressament determinats en la Llei d'arrendaments històrics.

En la Proposició que, en aquests moments, estem debatent no es tracta..., encara que l'aprovéssim, no quedarien prorrogats tots els arrendaments existents a Catalunya; els únics que en el seu cas quedarien prorrogats són aquells que es demanen. I, això, permetin-me que els digui que, des d'un punt de vista..., de cara a la situació arrendatària al nostre camp, no solucionaria res. Perquè, com he dit, no es tracta de tots els contractes, sinó d'uns, i d'uns de molt concrets. I aquesta pròrroga, perquè només es demana la pròrroga d'aquests contractes, se sol·licita perquè el 31 de desembre de 1997,

o sigui, fa ja un any, va finir el termini que, legalment, tenien els arrendataris compresos en aquella Llei per accedir a la propietat de la terra.

Voldria remarcar –per posar de manifest l'impacte social que aquesta pròrroga que vostès demanen, no pas la pròrroga de tots els arrendaments, sinó la dels arrendaments que demanen..., l'impacte social que pogués tenir–, voldria recalcar que el nombre d'aquests arrendataris no és conegut per ningú d'una manera mínimament fiable, però del que sí que estic convençut és que no pot ser massa nombrós.

I permetin-me que, passant al terreny personal, els digui que jo porto més de cinquanta anys exercint l'advocacia a Lleida, i exercir l'advocacia a Lleida vol dir que la major part dels assumptes que portem als despatxos són assumptes del camp, assumptes de pagesos. Els puc dir que Lleida, als anys seixanta, era probablement la part de Catalunya que tenia més contractes similars a aquells a què fa referència la Llei de contractes històrics, però es van solucionar tots, i no pas com a conseqüència de mesures legals ni d'actituds judicials, sinó per mutu acord entre els propietaris i les parts, es van solucionar tots a les darreries dels anys seixanta i començament dels setanta.

Voldria, doncs, deixar clar –i no hi insistiré més– que allò que es demana en aquesta Proposició és únicament que es prorroguin els següents arrendaments. Primer, aquells en què la persona que conrea la terra la conrea ella directament i personalment, però, a més, porta causa directa del primer arrendatari. Fixem-nos-hi bé: però aquest primer arrendatari havia de conrear la terra en el moment que va entrar en vigor el Codi civil espanyol. Què vol dir, això? Que aquests arrendataris, els que es puguin trobar en aquesta situació, han de portar –ells evidentment no poden, però sí la seva família– més d'un segle treballant la terra. No crec que n'hi hagi massa. Segon, aquesta Llei afecta aquells arrendataris que també, òbviament, la conreen en forma directa i personal abans del 15 de març de 1935; o sigui, han de conrear la terra per més de seixanta anys. I, finalment, els més recents, que en ser els més recents han de portar més de mig segle treballant la terra, són aquells que la conreen des del primer d'agost de 1942, sempre que paguin una renda de més de quaranta quintars mètrics. Ja admeto que n'hi puguin haver, però –amb tota probabilitat– poquíssims.

Crec que hauríem de tenir molt en compte que des de la promulgació de la Llei dita d'arrendaments històrics, del 10 de febrer de 1992, tots els pagesos que eren arrendataris i es trobaven en aquelles condicions podien accedir a la propietat de la terra. I no se'm digui que una cosa és poder accedir i una altra de poder fer-ho, perquè tots els pagesos que podien accedir ho podien fer encara que no tinguessin recursos propis, perquè la mateixa Llei establia una sèrie d'ajudes per part de l'Administració, a uns interessos baixíssims i amb uns considerables períodes de carència. Això vol dir que, a conseqüència d'una llei prou coneguda, des del dia 10 de febrer de 1992, tots els conreadors que volguessin accedir a la propietat de la terra que treballaven, si es trobaven en aquelles condicions, sabien que podien fer-ho fins al 31 de desembre de 1997. El termini que te-

nien no era certament un termini breu, ja que una llei promulgada a començaments de 1992 l'establia per un termini de cinc anys: no són pocs dies.

En la Proposició de llei, els qui la presenten, per justificar-la, parlen d'incertesa quant a la legislació aplicable sobre arrendaments. On és aquesta incertesa, per Déu, on és? De no tenir normativa de *ius cogens*? Ah, no hi ha normativa de *ius cogens*? Els jutges i els tribunals de Catalunya no dicten sentències? Però jo em pregunto: suposant que fos així, suposant que hi hagués incertesa quant a la legislació, o que ignoréssim la normativa del *ius cogens*, si aprovéssim aquesta Proposició, en què aquesta aprovació modificaria la situació del camp català? En res. Perquè la pròrroga, la pròrroga, només es demana per als conreadors que conreen finques que estiguin compreses dins d'aquestes possibilitats que acabo de citar, o sigui, finques que els que fa menys anys que les conreen les portin treballant per més de cinquanta-sis anys. Crec que la cambra hauria de saber que, a Catalunya, d'accés a la propietat, s'han tramitat només setze demandes, setze peticions, i algunes en un termini tan recent que cinc encara no han estat resoltes. La conseqüència –per mi, almenys– és claríssima: una possibilitat d'accés a la propietat que ha donat lloc en disset anys a només setze demandes judicials potser evidencia que aquest accés a la propietat no constitueix un problema social de massa envergadura.

El que es fa difícil d'acceptar, almenys per mi, és que pugui dir-se, com així es fa en l'exposició de motius, que el finiment del termini per a la pròrroga que marca l'article 2 de la Llei d'arrendaments rústics i històrics, el 31 de desembre de 1997, ha vingut a accentuar la incertesa i el consegüent neguit dels pagesos que exploten finques de les quals no són titulars. Perquè..., pot dir-se seriosament que un pagès, quan ell o els seus avantpassats han conreat la terra com a mínim des de l'any 1942, i en alguns casos per més d'un segle, i podent-la comprar no ho ha fet, pot estar preocupat pel seu possible desnonament? Cal tenir en compte, a més, que, d'acord amb aquesta Llei, la possibilitat d'un desnonament tampoc és total, ja que l'article 3 de la Llei estableix una pròrroga complementària per als conreadors que tinguessin cinquanta-cinc anys, en el qual cas, per al contracte del qual avui en aquesta Proposició de llei es demana una pròrroga de cinc anys, ja la concedeix la Llei; la Llei, en aquests casos, concedeix una pròrroga fins a l'any 2002.

En definitiva, el que costa de creure és que cap pagès que tingui interès a quedar-se la finca, podent-se-la quedar com a propietari, no hagi exercit la facultat que li atorgava la Llei d'arrendaments històrics quan aquesta Llei, a més, li donava els diners per adquirir-la.

Amb el que fins ara he dit, el Grup de Convergència i Unió no es desenten en absolut de la problemàtica dels arrendaments rústics; el que creiem és que no se soluciona de manera efectiva prorrogant una possibilitat que pocs arrendataris tenen i de la qual molt pocs han fet ús.

En la Proposició de llei també es diu que hi ha un fet incontestable. Ho diu en la Proposició de llei: que a Catalunya l'accés a la propietat d'arrendataris, maso-

6590

vers o parcers és mínim. I a aquesta afirmació, que és certa –malgrat la falta de dades, que no les donen–, afegeix que els exemples d'accés a la propietat són molt excepcionals; però, segons els proposants, el motiu principal es deu al criteri restrictiu de la justícia en el tractament d'aquests casos. Siguem seriosos: si en disset anys només s'han tramitat setze peticions, no serà que els pagesos, els que podien fer-ho, no han exercit aquest dret? Perquè, com he dit abans, porto mig segle fent d'advocat, i no sé de cap tribunal que de cop i volta deixi de dictar sentència. Tampoc és admissible el que s'afirma en l'exposició en el sentit que, si el propietari recupera la propietat de la terra, disminuirà el seu conreu. I no ho és perquè el propietari té dues possibilitats: una, conrear-la; una altra, establir un nou contracte d'arrendament.

Finalment, vull destacar que en el darrer paràgraf de l'exposició de motius es fa referència a una sentència del Tribunal Constitucional, que, per mi, és importantíssima. La citen vostès: la sentència del Tribunal Constitucional número 182/92, sobre la validesa d'una pròrroga d'arrendaments rústics acordada pel Parlament de Galícia. Efectivament, el Parlament de Galícia, en una llei de 10 de desembre de 1986, va acordar una pròrroga per a uns arrendaments rústics... Ah, però aquells arrendaments per als quals va acordar la pròrroga finien el 31 de desembre de 1986! O sigui, que la petició de pròrroga es va fer quan se podia fer, quan els arrendaments encara eren vigents. I això sí que és possible: prorrogar la vigència mentre l'arrendament existeix es pot fer; el que no es pot fer, però, és donar continuïtat a allò que ja no existeix. I com que la possibilitat...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit amb escreix el seu temps. Acabi.

El Sr. Miquel i Peguera

Acabo. Com que la possibilitat d'accés a la propietat s'acabava el desembre del 1997, i la Proposició de llei es va presentar aquí al gener de l'any següent, és evident que quan es va presentar ja no podia tenir viabilitat.

I, precisament –per acabar–, perquè coincidim amb el que han dit la major part dels presentants de la Proposició, com que entenem que la Generalitat té plena competència en aquesta matèria, perquè creiem que cap conreador amb règim d'arrendament es pot quedar desprotegit, i menys –com davant de ningú– tampoc davant del propietari, i perquè coincidim amb els signants de la Proposició, i d'acord amb les competències que l'Estatut d'autonomia atorga al Parlament per legislar sobre la matèria d'arrendaments, nosaltres creiem que això ho hem de solucionar –i ofereixo el concurs del nostre Grup– d'una manera general, mitjançant no una proposició que té uns efectes reduïdíssims, sinó redactant la Llei que calgui, una llei moderna, una llei que abasti, que estudiï i comprengui totes les possibilitats, i puguem resoldre això en bé dels pagesos de Catalunya i en bé de tota la situació agronòmica del nostre país.

Res més.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat... El senyor Morera em demana la paraula?

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Senzillament, per una contradicció molt simple, que, si em deixa, l'exposo en mig minut.

El president

Mig minut.

El Sr. Morera i Tanyà

Tan simple com senzillament recordar al ponent del Partit Popular i al de Convergència i Unió que avui no es vota una llei, es vota una presa en consideració, que després es pot esmenar, rectificar, modificar, alterar com bonament es vulgui. Però que, és clar, aquí el que es donava a entendre és que o tot o res, cosa que no és així. I...

El president

Em penso que té un concepte massa lax de contradicció...

El Sr. Morera i Tanyà

Senyor president, perquè s'ha repetit tantes vegades que em sembla que era important. I només dir, senyor president, si m'ho permet molt ràpidament...

El president

Acabi.

El Sr. Morera i Tanyà

...ja que els intervinents hem tingut tan poc temps per poder-nos explicar, que això que avui finalment ha anunciat el senyor Miquel, hem tardat sis mesos esperant que s'anunciés i que és una llàstima que al final hàgim hagut de presentar aquesta iniciativa, que, si s'hagués sabut abans, doncs, probablement ens hauríem estalviat alguna altra cosa.

El president

Moltes gràcies. Senyor Curto, em demana la paraula, per què?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, perquè, com que s'ha fet una menció al Grup Popular, voldríem respondre també, en ordre a estes al·lusions.

El president

Mig minut...

El Sr. Curto i Casadó

En deu segons, senyor president, per manifestar al diputat del Grup Mixt, senyor Morera (*sona un telèfon*

mòbil) —«ditxós» telèfon (*rialles*)—, que siga presa en consideració, siga proposició de llei, siga llei, siga projecte de llei, deixem-nos la llibertat de votar lo que nos vingui en gana, d'acord amb els nostres principis i amb les nostres conviccions. Per tant, no li dolgui a vostè esta matisació, que «oh, que prenem en consideració només una proposició de llei», perquè cada grup podem votar lo que millor nos convingui.

El president

Molt bé. Acabat el debat —ho repeteixo— procedirem a la votació. Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de pròrroga dels contractes d'arrendament rústic.

Iniciem la votació.

La Proposició ha sigut refusada per 44 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat (presa en consideració)

Passem al quart punt de l'ordre del dia: és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat: per presentar la Proposició, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Rafael Ribó. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci, i al diputat que presentarà la Proposició que no comenci fins que es faci el silenci. (*Pausa.*) Prego que es guardi silenci. (*Pausa.*) Comenci, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. En els darrers dos anys i mig, de vegades també des de les darreres eleccions, hem viscut una reiterada distracció de la vida política catalana, amb discussions, amenaces, declaracions, sobre possibles avenços del calendari electoral. Això és possible quan es produeix un ús partidista de la facultat de dissolució, i això no és positiu per a la nostra vida democràtica.

D'una banda, es distreu l'opinió pública. El nostre Grup ha comprovat estadísticament als mitjans de comunicació que cap al 30% de l'espai dedicat a la política catalana gira a l'entorn d'aquest tema, un tema com la reforma educativa mereix el 5% de l'espai d'atenció, o un tema com la política territorial mereix un 8% de l'espai.

Es fa una especulació partidista que, encara que s'argumentarà de forma diferent en aquesta tribuna, no deixa

de rebaixar el paper d'aquesta cambra, que no sap quan és el final de la seva legislatura. I, de retruc, es rebaixa el paper de la ciutadania, que el 19 de novembre del 95 va anar a votar pensant que donava un mandat per quatre anys, que acabaria el novembre o el desembre del 99, i continua també sota aquella incertesa i, de retruc, se sotmet a una nova dependència de la política catalana al calendari de la política espanyola, quan sovint aquest debat sobre la convocatòria de les eleccions va creuat amb les intencions del president del Govern espanyol sobre la seva convocatòria electoral. I així ho diuen tots els grups parlamentaris, fins i tot part de la majoria governant. Podria avorir els presents amb citacions de declaracions de dirigents polítics de tots els colors, menys de Convergència Democràtica —de Convergència Democràtica, ho subratllo—, queixant-se del que diu, per exemple, un dirigent del Partit Socialista: «Maniobres de distracció per fer veure que dubten i debaten sobre aquesta qüestió»; o en paraules d'Alberto Fernández Díaz: «Les contínues discussions i contradiccions, per part de Convergència i Unió, sobre la data de les eleccions autonòmiques produeixen cansament polític i personal.» Són només dues mostres; en podria aportar desenes i desenes.

La solució, en part, estava a l'ordenament nostre d'ençà d'aquesta etapa autonòmica. Estava allà a l'ordenament republicà autonòmic, quan es preveia la possibilitat de dissolució de la cambra a través d'una decisió majoritària d'aquesta, a proposta del president de la Generalitat o d'una majoria qualificada dels membres de la cambra. L'any 82 vàrem fer per consens la Llei del Parlament, del president i del Consell Executiu, el que podríem anomenar, en terminologia de la Segona República, l'Estatut interior, essent l'Estatut de Catalunya el de relació exterior. En aquella Llei vàrem introduir la possibilitat de dissolució de la cambra solament en dos supòsits: òbviament, al final del mandat, o si no hi havia entesa entre els grups parlamentaris per a una investidura d'un govern de Catalunya. Allò, vàrem assenyalar tots, era un equilibri saludable per al nostre sistema autonòmic. Macià Alavedra, portaveu del Grup de Convergència i Unió en el plenari que va aprovar aquella Llei, ens diu que «aquesta Llei no dona possibilitats de dissolució del Parlament per part de l'Executiu, i creiem que, amb la Moció de censura constructiva que s'aprova, la no-dissolució representa un equilibri correcte». I afegeix: «Creiem que el futur ens demostrarà que aquest és un vestit per a tots, a mida de tots, i que permetrà el joc polític de tots i l'alternança que, en democràcia, evidentment, és previsible en el Govern.» Tots saben la història. Assolida la majoria absoluta per part de Convergència i Unió a les següents eleccions, es trenca aquell consens i es trenca aquell equilibri. Se'ns convoca per telegrama a sessions de ponència i de comissió. Perdó, de comissió, perquè la ponència és unipersonal en el ponent de Convergència i Unió. Se'ns convoca per urgència en el Ple i, com un embut, trencant tota la tradició de la cambra de consens unitari sobre les lleis fonamentals, se'ns fa aprovar una modificació d'aquella Llei per la qual es dota de facultat de dissoldre el Parlament el president de la Generalitat. A aquesta qüestió s'hi presenten diverses esmenes a la totalitat —una per part del Grup Socialista; una per part

del aleshores Grup Parlamentari del PSUC; i una per part del Grup Parlamentari Popular— i s'argumenta a favor d'aquelles esmenes sobre el trencament de l'equilibri. Diu Jorge Fernández Díaz, actual secretari d'Estat per als temes autonòmics en aquell debat: «El que passa és que hem de dir que, quan s'arriba a tenir un determinat equilibri i aquest equilibri es modifica d'una manera unilateral, en física al que s'arriba no és a un altre equilibri, sinó, sens dubte, a un desequilibri. I això s'ha fet, no diré» —diu Fernández Díaz— «*con nocturnidad y alevosía*, però quasi: per telegrama i un dia per l'altre.» Diu Fernández Díaz: «Nosaltres mantenim aquesta esmena a la totalitat, que evidentment aquest Projecte de Llei torni a l'Executiu, per ser reenviat de nou al Parlament de Catalunya amb un tractament procedimental diferent del que s'ha fet en aquest cas, i, en segon lloc, amb un nou contingut que no sigui el que es presenta en aquest cas, que és un desequilibri basat en una majoria mecànica, sinó un nou equilibri que estem disposats a negociar en ponència conjunta i en comissió; que no arribi aquest moment, no trobem aquí nous equilibris.»

Aquest va ser el debat de l'any 85, que, com vostès saben, va acabar —amb el vot de majoria absoluta, amb l'abstenció d'Esquerra Republicana i amb el vot en contra de tots els altres grups parlamentaris— amb la modificació de la Llei, introduint aquella facultat de dissolució.

Ara nosaltres presentem un text que va ser introduït a la cambra el 20 de maig, que va ser conegut per part de tots els grups parlamentaris, que ha estat explicat amb abast en diverses reunions amb tots ells, que pretén situar de nou la facultat de dissolució del Parlament en mans del Parlament i suprimir-la en la forma unilateral que avui la pot exercir el president de la Generalitat.

Nosaltres creiem que és necessari que hi hagi un mecanisme possible per dissoldre el Parlament en cas d'excepció. Pot sorgir una crisi, pot haver-hi qualsevol motiu fora del corrent per pensar que, malgrat el vot ciutadà, és necessari avançar les eleccions. I, per tant, cal obrir una via per a això. I creiem que la que proposem en la Proposició de Llei és la més idònia, no només per experiència històrica, sinó per la possibilitat de consensuar la voluntat del Consell Executiu amb una qualificada majoria d'aquesta cambra.

He de dir de nou que tots els dirigents polítics entrevistats pel nostre Grup Parlamentari, menys els de Convergència Democràtica, han mostrat el seu interès per aquest tema i la seva disposició o bé a votar aquest text o bé a parlar de com treballar-lo en una reorganització de sistema parlamentari autonòmic català.

Què té, doncs, d'estrany portar aquesta Proposició al Ple de la cambra, mesos després de la seva presentació i de la seva explicació? Se'ns pot argumentar que té d'estrany que el dret comparat dona solucions diferents. No crec que sigui gaire l'espai en aquesta cambra per discutir sobre el dret comparat, però totes les solucions que es poden contemplar del dret comparat, menys la de la República Federal Alemanya, no contemplen la censura constructiva com la que es contempla en l'ordenament espanyol o català —primer punt—;

una censura que obliga a reunir..., i al mateix temps crítica i alternativa i que, per tant, dificulta molt el que prosperi —forma de consolidar un poder executiu. Però tampoc en aquests ordenaments on hi ha censura constructiva, fora del nostre Estat, hi ha dissolució en mans del cap de govern. El cas alemany és claríssim: només el canceller pot recomanar al president de la República la dissolució de la cambra quan perd una votació de confiança. Cap ordenament supraestatal dels *Länder* alemanys, de regions italianes, etcètera, de qualsevol organització federal o autonòmica, preveu un desequilibri com el que hi ha a casa nostra. És evident que això que nosaltres volem suprimir existeix a la Constitució espanyola. I és curiós argumentar la protecció de la Constitució espanyola per defensar, des de la perspectiva del dret comparat, aquesta competència.

Jo voldria apellar a l'opinió acadèmica i doctrinal. S'han editat i reeditat, en català i en castellà, tres volums que són el millor estudi que existeix sobre el nostre Estatut d'Autonomia de Catalunya i que els va editar l'Institut d'Estudis Autonòmics. Són vora cent les dones i els homes professors universitaris que hi han contribuït i l'han anat millorant per poder interpretar l'Estatut. Sobre aquest tema es diu el següent: «La posible existencia de gobiernos minoritarios, la censura constructiva votada por mayoría absoluta, la cuestión de confianza a iniciativa del presidente otorgada por mayoría simple, la ausencia de censura individual a los consejeros y la disolución anticipada del Parlamento por decisión discrecional del presidente de la Generalitat es la regulación que hay en Cataluña.» Una regulació jurídica que reuneix tots aquests elements no és freqüent en el dret comparat. En realitat, l'únic model idèntic és el de la Constitució espanyola, ja que en el País Basc s'admet la censura individual als consellers, i a Alemanya, tant a nivell federal com en els *Länder*, els supòsits de dissolució són diferents. La legislació institucional catalana és singular, sobretot, en l'àmbit d'ordenaments no estatals. Singularitat que no significa originalitat, perquè la font d'inspiració —o, millor dit, d'imitació— és realment molt propera. Sigui com sigui, la qüestió vertaderament important, diuen des de l'Acadèmia, és que ens trobem davant d'una de les variants de règim parlamentari amb major preeminència del president del cap de govern, tant en relació amb el Parlament com en relació amb els altres membres de l'Executiu, i que més protecció atorga als governs minoritaris.

Se'ns argumentarà que volem retallar la sobirania autoorganitzativa de Catalunya. Jo pregunto: la sobirania de Catalunya o la d'un president de la Generalitat? O la sobirania d'un partit que durant aquests dos darrers anys —a les hemeroteques em remeto— ha anat distraient l'opinió pública especulant constantment sobre el calendari electoral. Han arribat a dir, des del Govern, que «si es posen *tontos*...» —ho han dit literalment— «se'ns convocaran les eleccions el novembre» —si ens posem *tontos*. No és, doncs, per país sinó per partit que s'ha estat argumentant sobre aquesta incertesa del calendari electoral. I aquí hi ha una ocasió que permetria, amb aquest text o amb un altre, evitar aquest abús d'una competència, aquesta manca de sentit democràtic i aquesta especulació constant sota clau partidista.

Jo acabaria dient que, per part del nostre Grup, no hi hauria el més mínim inconvenient de retirar aquesta Proposició de llei si avui hi hagués el compromís de tots els grups parlamentaris, tal com ens demanava el Grup Parlamentari Popular, si més no per part del seu president a Catalunya, que s'anés a estudiar quines altres solucions serien les que farien viable aquest defecte que avui patim a la política catalana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) Si no hi ha torn en contra, per fixar la seva posició tenen la paraula els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues; per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el 24 de maig del 85 aquest Parlament, com s'ha explicat, va modificar la Llei 3/82, de 23 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en el sentit de modificar el seu article 46, que regula l'acabament de la legislatura, afegint-hi, com a causa d'expiració del mandat, la dissolució del Parlament per part del president de la Generalitat sota la seva exclusiva responsabilitat i amb deliberació prèvia del Consell Executiu. Això vol dir que la Llei 3/82, feta en uns moments que no hi havia majories absolutes en aquest Parlament, no contemplava inicialment la potestat del president de la Generalitat de dissoldre el Parlament. Això, com he dit, es va modificar l'any 85 i d'aleshores ençà aquest tema, en principi, no plantejava —no ha plantejat— majors problemes a ningú, i menys que a ningú, tinc la sensació, al conjunt dels ciutadans, que, òbviament, que el president de la Generalitat tingui o no tingui aquesta facultat és una qüestió que no deu figurar entre les seues prioritats. Naturalment, això no obsta perquè aquest Parlament en pugui parlar. En el punt anterior s'han fet algunes al·legacions, per part d'alguns grups, a l'escassa transcendència social d'aquella iniciativa. El Ple passat, a la Llei d'heliports, es va fer alguna argumentació similar, i això, naturalment, no obsta perquè aquestes propostes es puguin discutir i, eventualment, aprovar en aquest Parlament.

Nosaltres no votarem favorablement aquesta proposta, tot i que hi ha alguns arguments, en aquests moments més evidents que mai, que es demostren certs. Estic pensant, per exemple, en la gènesi de l'actual marc legal, fruit d'una majoria absoluta, després que, inicialment, un Parlament que precisava el consens per tirar endavant les lleis resolgués el tema d'una manera diferent o, si es vol dir d'una altra manera, no preveïés la potestat a favor del president de la Generalitat de dissoldre la cambra. De tota manera, ningú podia dissoldre la cambra, ni el president, ni la majoria simple o qualificada d'aquest Parlament. Forçosament, fossin quines fossin les circumstàncies polítiques, la correlació de forces, la possibilitat de sustentar amb garanties un govern estable, si es superava la investidura, s'havien d'exhaurir els quatre anys de mandat. I aquesta, cer-

tament, no era una bona solució. Ni que fos una solució inicialment consensuada, aquesta no era una bona solució. I, per tant, la possibilitat de dissoldre anticipadament el Parlament havia de ser contemplada. I que fos el president de la Generalitat qui tingués aquesta potestat lligava..., lliga perfectament amb el que passa a bona part dels països democràtics.

En un altre ordre de coses, és cert que no és positiu que constantment s'estigui parlant de calendari electoral, perquè això condiciona negativament la serenitat dels treballs i els debats d'aquesta cambra, i és cert que aquesta legislatura ha estat especialment desafortunada en aquesta qüestió. Ja fa molts mesos que es van fent conjectures sobre l'avançament de les eleccions, fomentades inicialment pel president de la Generalitat amb unes declaracions justificant la modificació del calendari electoral per tal de desencanonar les eleccions catalanes de l'entrepà que suposaven les municipals i les espanyoles, i evitar, d'aquesta manera, que les eleccions al Parlament es convertissin en una mena de primàries, en un banc de proves de les eleccions espanyoles.

Nosaltres compartim aquest criteri, perquè entenem que les nostres eleccions han de tenir substantivitat pròpia, i els ciutadans no han de votar amb cap altre interès que el d'elegir aquells representants que regularan aquells aspectes en els quals tenim competències i, indirectament, també, el president de la Generalitat i el seu govern. Les eleccions del Parlament de Catalunya han de ser unes eleccions catalanes sense més interferències de la política espanyola que la derivada de la voluntat dels partits catalans d'utilitzar durant la campanya electoral la presència de partits espanyols amb els quals tenen lligams. Si aquesta finalitat que nosaltres compartim és la que justificava l'avançament, hauria estat oportú que no es fessin més especulacions a partir d'altres criteris que ja no són tan estructurals, sinó més electoralistes, sobre la data de les eleccions.

Per tant, admetent que aquest Parlament, durant la present legislatura, ha treballat durant molts mesos excessivament condicionat per les successives especulacions de la data electoral, la proposta que el Grup d'Iniciativa per Catalunya ens posa a consideració, creiem que arriba en un mal moment, en un moment poc propici, perquè cau en el mateix error que denuncia: discutir això en aquest moment, a les acaballes de la legislatura, en ple debat, en plenes conjectures sobre si les eleccions seran al març o seran al novembre, la proposta adquireix característiques de circumstancialitat. Més que regular funcions institucionals, sembla que el que es pretengui sigui apostar per una data determinada de les eleccions.

Hi ha una altra raó que ens motiva a no acceptar aquesta proposta. I és que desprèn una certa desconfiança institucional. Ve a dir, la proposta, que no es fia del president de la Generalitat ni de la seva manera de gestionar la potestat de dissoldre el Parlament. Que l'oposició no es fii del president de la Generalitat, fins a cert punt, és absolutament normal, però al capdavant és la persona que ha rebut la confiança majoritària de la cambra i, per tant, dels ciutadans. Cal atorgar-li, institucionalment parlant, la confiança de la responsabilitat, i que no es

deixarà guiar per motius partidistes ni electoralistes. Certament ho pot fer, però en aquest cas els ciutadans poden passar-li factura. I exemples n'hi ha, i alguns de ben recents. Jacques Chirac, per exemple, en podria explicar alguna cosa. Per tant, les modificacions del calendari electoral que no responguin a criteris objectius i consistents poden ser castigades pels ciutadans. I aquesta és la responsabilitat del president de la Generalitat. I no estic pensant en cap president de la Generalitat en concret, estic pensant, o estic parlant, en criteris institucionals, independentment de qui ocupi el càrrec de president.

I, finalment, un últim raonament. Que sigui el president de la Generalitat –amb independència, repeteixo, de qui sigui la persona que ocupi aquest càrrec, o el partit que li dona suport– el qui pot dissoldre el Parlament, em sembla un signe de normalitat. En la major part de països amb sistema democràtic, el president de la república, el cap de govern, el primer ministre, tenen la possibilitat de dissoldre la cambra en funció dels criteris que considerin convenients. Per tant, establerta al nostre país des de l'any 85 aquesta situació, renunciar-hi en aquests moments, o traslladar aquesta responsabilitat al Parlament, ens sembla un pas enrere. Perquè, al capdavant, tenim els nostres dubtes que amb el Parlament com a únic responsable d'aquesta potestat, els problemes de precarietat que ara denuncia el Grup d'Iniciativa quedessin resolts.

Nosaltres, per tant, no donarem suport a aquesta proposta i, de tota manera, senyor Ribó, nosaltres estem disposats a parlar-ne, a parlar-ne entre tots. Però, en aquests moments, donar suport a aquesta iniciativa concreta, no ho farem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja s'ha dit, i jo ho voldria repetir a l'inici d'aquesta meua intervenció, que l'any 1985, el mes de maig, es va discutir en aquesta mateixa cambra el Projecte de llei de modificació de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu, el conegut Projecte de llei d'estatut interior. Un projecte de llei de modificació que havia de permetre al president de la Generalitat –i, de fet, li ho ha permès– d'ostentar la potestat de dissoldre la cambra, el Parlament de Catalunya.

En aquell debat, com ara –vull insistir en aquest aspecte–, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, aleshores per boca del molt honorable senyor Heribert Barrera i Costa, va mostrar el seu total i absolut desacord a donar aquella facultat al president de la Generalitat. Esquerra Republicana, a partir de les esmenes que va presentar, era partidària, com ara és partidària, que en aquesta dissolució intervingui el Par-

lament i que ho faci per una majoria qualificada. Aquella proposta suposava, a través de l'atorgament d'aquesta potestat al president de la Generalitat, una modificació substancial de l'equilibri institucional entre el Parlament i l'executiu, un equilibri al qual ha alludit reiteradament el diputat senyor Ribó, en defensar la seva proposta. Però, sobretot, aquella modificació suposava la possibilitat de dinamitar, literalment, el consens institucional que es va assolir de forma molt precària i delicada l'any 1982, en absència d'un consens general en aquesta matèria, en aquesta qüestió, perquè es va acordar que no existiria cap tipus de dissolució, ni del president de la Generalitat ni del mateix Parlament, i, a canvi, s'establiria, com s'ha establert i resta vigent encara, una moció de censura constructiva.

Un consens, per tant, trencat, quan Convergència i Unió tenia majoria absoluta, diguem-ne que passant-se pel forro –i permetin-me aquesta expressió col·loquial, perquè és la més gràfica que he trobat– un acord fonamental que afecta les regles del joc i que calia respectar, en qualsevol cas, encara que variessin les possibles majories. I un consens que es va trencar, a més a més, adduint arguments tan insòlits... –i avui podríem dir que, a més d'insòlits, són obsolets i indefensables per mantenir en vigor aquesta Llei–: que si els pactes autonòmics de l'any 81 constituïen una autèntica amenaça, que si entraria en vigor la Llei electoral que en aquells moments es discutia a Madrid... Però, sobretot, l'argument fonamental va ser que existia un desequilibri entre el president i el Parlament –que és un argument, segurament, que serà esgrimit actualment–, que el dret del president de la Generalitat a dissoldre el Parlament era, com és, la correspondència necessària del dret del Parlament a enderrocar el Govern. Jo pregunto: com si no existís la moció de censura constructiva, que dota de gran estabilitat el nostre sistema institucional! Perquè tothom sap que és molt fàcil estar en contra d'algú per moltes raons, però és molt difícil estar d'acord amb algú.

Segurament, el senyor Ribó –i el cito a ell perquè és el proponent d'aquesta iniciativa– convindrà i coincidirà amb Esquerra Republicana a voler la substitució del president, de l'actual president de la Generalitat, però, segurament, el senyor Ribó i Esquerra Republicana difícilment coincidiran en la persona que ha d'ocupar aquesta presidència de la Generalitat. Per tant, l'estabilitat hi era, com hi continua sent, a partir de la figura de la moció de censura constructiva.

Es deia, i es diu: hi ha un desequilibri. Jo pregunto: quin desequilibri, a partir de l'any 1982? Com si Convergència i Unió no hagués tingut una majoria parlamentària estable, com si en cap moment hagués trontollat la seva majoria parlamentària i com si el senyor Pujol, en alguna ocasió, hagués hagut de recórrer a l'arbitratge popular de les urnes per dirimir una situació de greu conflicte! Si de cas, l'únic desequilibri que s'ha produït des de l'any 1982 ençà que justifiqui aquest poder i aquesta atribució inusitada del senyor Pujol és –ara no tant, però l'any 85 evidentment– la majoria confortable i absoluta per fer i desfer, com han volgut, durant tants anys.

Per tant, l'únic equilibri institucional possible a Catalunya és que el Parlament només pugui censurar el president de la Generalitat a través de la censura constructiva i, en canvi, la impossibilitat del Parlament de dissoldre el Parlament. I és una situació –ja s'ha dit, i jo ho vull repetir molt breument– que es dona en tota la pràctica constitucional, excepte en el cas de l'Estat espanyol, excepte en el cas del País Basc –amb alguns matisos, evidentment–, però que tampoc en estats fortament descentralitzats, com a Alemanya, els seus *Länder*, o les regions italianes, a Itàlia, tampoc no disposen d'aquesta possibilitat. Però és que fins i tot en el cas de l'excepció espanyola, de la Constitució, de l'article 115, no és comparable en cap cas a la catalana, perquè la facultat del president del Govern de l'Estat ha de ser referendada necessàriament pel mateix cap d'Estat, pel mateix rei, una circumstància, una situació que no es dona en el nostre cas.

És a dir, es dona la circumstància, fins i tot, que tenim un president que té més poders que el mateix president dels Estats Units, amb un sistema presidencialista o neopresidencialista, que no pot dissoldre ni el Senat ni la Cambra de Representats (*remor de veus*). I vostès poden fer ironia, però imaginin-se la situació iniciada fa uns mesos als Estats Units, si amb l'*impeachment*, o amb el procés de destitució en marxa del senyor Clinton, hagués tingut o hagués ostentat aquesta atribució. I aquest és el problema, i no és un altre. Massa poder, massa poder en unes soles mans.

I que ningú no entengui, com deia també el senyor Ribó, que nosaltres volem menys sobirania i menys poder per a Catalunya: no volem disminuir per res la sobirania d'aquest país; si de cas, el que volem és reservar al Parlament el poder que té avui el president de la Generalitat. I no ho volem fer ara que Esquerra Republicana està a l'oposició, sinó que ho vam fer així, i ho volíem també, l'any 1933, quan Esquerra Republicana governava amb majoria absoluta en aquest mateix Parlament. És a dir, si no ho volíem per al president Macià, com ho hem de voler ara, en aquests moments, amb un altre president?

Repetim, aquest és el problema, l'ostentació reiterada, continuada del poder predisposa, senyories, a determinats comportaments autocràtics, personalistes, prepotents, a actituds de confusió entre la institució i la persona, que fins i tot arriben a ser assimilades per la mateixa ciutadania, per la societat, i això i no una altra cosa és el que fa que el senyor Pujol especuli, gairebé de forma diària, amb el calendari electoral, com si del màgic David Copperfield –o de la versió més nostrada del Màgic Andreu– es tractés. Màgic perquè, sota el pretext de l'existència de raons institucionals –que podríem en part compartir–, possibles interferències en les dinàmiques polítiques alienes a l'especificitat catalana, que segurament es poden donar, però unes circumstàncies excepcionals, unes raons institucionals, que fa exactament un any que el senyor Pujol ens té immersos en la incògnita –cada dia sembla ser menys incògnita– de si convoca o no anticipadament les eleccions. I això ens sembla que és un exercici inadmissible, estèril, totalment gratuït, que serveix –com s'ha dit, i jo també ho subscriu– per distreure l'atenció sobre els temes que

realment interessin la gent, per emascarar els seus propis errors i dèficits de govern, i de pas, a més a més, traslladar a l'opinió pública, a la societat, la seva intranquil·litat, els seus dubtes partidistes sobre el calendari i, el que és més greu, sobretot, és un exercici que és resultat d'un càlcul egoista, partidista, deplorable, de qui només busca perpetuar-se en el poder i per això, a més a més, busca el context electoral més propici.

I el que és més greu: mentre el senyor Pujol parla d'eleccions, a més a més, no governa. Les legislatures duren quatre anys, i allò més normal és que s'esgotin, i no que s'escurcin per raons de càlcul merament partidista. I com que això és així i la societat ho té molt assumit, nosaltres –i que no es vegi cap presumpció per part nostra– li podem augurar un correctiu molt seriós, com va passar a França fa uns mesos, si el senyor Pujol decideix de no esgotar la legislatura, el seu mandat, i convoca anticipadament les eleccions.

Per tot el que he dit, és evident que el posicionament del nostre Grup Parlamentari és, òbviament, favorable, i votarà favorablement la proposta d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en el contingut de la proposta, voldria esmentar els aspectes formals i procedimentals de la seva presentació, perquè el primer que sobta és la tramitació escollida per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds per modificar la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, és a dir, el que –com s'ha esmentat abans– coneixem com a Estatut interior de Catalunya. I dic que sobta perquè, en el debat de la Llei de modificació de la Llei 3/82, que ara es pretén tornar a modificar, tots els grups, excepte Convergència i Unió, naturalment, varem manifestar el nostre rebuig que la modificació d'un text legislatiu que és, després de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la norma més important de l'estructuració política del nostre autogovern, no es tramités a través de ponència conjunta, la qual cosa va donar lloc que els intervinents –també el senyor Ribó– denunciessin en aquell debat que s'havia incomplert una de les bases fonamentals del diàleg i la confiança parlamentària amb què s'havia elaborat la Llei. La qual cosa, es va dir, mostrava la manca de sentit de Convergència i Unió del que és construir un edifici polític que és de tots, malgrat que ells consideren que en són propietaris.

Per tant, ens hauria pogut agradar més o menys, però, si més no, hauríem entès que existia un objectiu seriós i una implementació coherent si el Grup proponent ens hagués plantejat la creació d'una ponència conjunta, perquè, de debò, entre la tramitació elegida, el rebombori mediàtic organitzat des del passat mes de setembre i el moment de la seva presentació, no podem deixar de

veure darrere d'aquesta iniciativa una mostra inequívoca d'oportunisme polític.

Senyor Ribó, una llei bàsica de desenvolupament estatutari no es modifica a cop de titular. Vull esmentar, també, la tramitació escollida en el seu moment pel Grup de Convergència i Unió, perquè el president de la Generalitat tingués capacitat per dissoldre el Parlament. I vull insistir-hi perquè la fórmula que van emprar aleshores ja feia preveure quina seria la utilització partidista que en farien quan les enquestes fessin presagiar que anaven mal dades per a la coalició governant. I el que dic ho demostra l'ús que van fer d'aquest instrument del parlamentarisme racionalitzat en la passada legislatura. I que en aquesta cinquena legislatura ha portat que, en lloc de centrar els esforços a governar en interès de tots els catalans, de totes les catalanes, com és la seva obligació, s'embranchessin a debatre i a amenaçar permanentment amb possibles avanços electorals.

Val a dir que aquesta conducta és una mostra més de la utilització partidista que fa Convergència i Unió de les institucions d'autogovern. Vostès volen utilitzar la facultat de dissoldre en una democràcia avançada, com la nostra, i amb el segle XXI a la cantonada, com si encara es tractés del privilegi del monarca per interrompre les funcions del Parlament quan no li agraden les seves decisions. I, com a mostra, les manifestacions, que ja s'han dit abans, del conseller de la Presidència, que ens va obsequiar amb allò que: «Si l'oposició i tothom es posa *tonto*, les farem a la tardor.»

És a dir, vostès no decideixen cridar a la participació democràtica dels ciutadans per resoldre un conflicte entre poders. Primer, perquè no n'hi ha cap, de conflicte. I, segon, perquè si el resultat de la consulta no opera segons els seus desitjos, segons els seus interessos, al cap de l'any ja tornen a estar marejant i amenaçant de dissoldre el Parlament en lloc de governar.

Deia, abans, que la modificació de l'Estatut interior no es pot fer a cop de titular. I dic, ara, que la utilització de la capacitat del president de dissoldre el Parlament no es pot utilitzar a cop d'enquesta. I, triangulant la qüestió, dic, també, que la revitalització de la vida democràtica i l'increment del prestigi i de la credibilitat de les nostres institucions no es fa posant al front de l'Ajuntament de Barcelona qui no ha estat elegit per a aquest càrrec.

Entrant ja en el contingut de la proposta, la definició complexa, que vostès coneixen, que fa l'Estatut, de la Generalitat, en els articles 1 i 29, evidencia, posa de manifest els diversos poders del règim parlamentari clàssic en el nostre autogovern, en què el Parlament és dipositari de la sobirania, elegeix el president d'entre els seus membres i, a més a més, n'exigeix la responsabilitat política en els articles 36 i 37.

Enquadrada en aquest marc, i seguint la teoria de l'equilibri –ha estat esmentada abans pel senyor Ribó–, nosaltres, seguint aquesta teoria elaborada per Duguít, per Schmitt, i també constitucionalistes com Santolalla, considerem que la facultat de l'Executiu de dissoldre el Parlament és un dels pilars bàsics del parlamentarisme. A través d'aquest mecanisme s'aconsegueix un cert equilibri entre Govern i Parlament, en

impedir que el Govern caigui en un total sotmetiment al Parlament com a conseqüència dels poders d'exigir-li responsabilitat política. La facultat de dissoldre és la contrapartida, si s'empra bé, quan es trenca la relació de confiança entre la majoria política que dona suport al Govern, de manera que l'Executiu pot traslladar al cos electoral la solució de la discrepància entre ambdós poders. És a dir, no és només la responsabilitat política davant el Parlament la que permet definir un règim polític com a parlamentari, sinó que l'adequat equilibri institucional entre el legislatiu i l'executiu requereix que el principi es complementi amb el reconeixement del dret de dissolució de les cambres per part del president del Govern, entès com a contrapès del principi de responsabilitat, mai per interessos partidistes, com s'utilitza a Catalunya.

En la intervenció, el senyor Ribó ha fet esment de tres magnífics volums, els *Comentaris a l'Estatut d'autonomia de Catalunya*, i jo voldria recordar-los, també, perquè en l'exposició de motius de la Proposició de Llei a debat es justifica la proposta de sostroure al president de la Generalitat la capacitat de dissoldre el Parlament, seguint, escollint, en lloc d'aquesta, la regulació que es va fer a l'Estatut interior del 1933, on, efectivament, era el Parlament qui podia decidir l'autodissolució. Al respecte, en aquests comentaris a l'Estatut –magnífics comentaris a l'Estatut– s'esmenta el següent: «En l'Estatut de l'any 1932, la inexistència d'una institució separada que exercís funcions representatives i moderadores, sumada a la permanència parlamentària –és a dir, perquè només estava sotmès a l'autodissolució– «podien donar a la Generalitat una proximitat al règim d'assemblea.»

I és precisament per evitar-ho, i per reforçar el caràcter parlamentari del funcionament de la Generalitat, que el Grup Popular va considerar en el moment de la reforma, i considera necessari, que en l'actual Estatut interior es reculli la capacitat de dissoldre del president, seguint l'esquema de l'article 115 de la Constitució, perquè aquesta estructuració dona un resultat que respon plenament al sistema parlamentari. I, a més a més, vostè coneix perfectament, senyor Ribó, que el sistema de l'autodissolució és absolutament excepcional, i és propi de períodes o processos constituents.

Per una altra banda, cal recordar que els estatuts d'autonomia donen un tractament diferent a la possibilitat o no de dissolució per decisió del president de l'Executiu, i que només per via indirecta l'Estatut basc l'autoritza. Però, a diferència d'alguns estatuts d'autonomia, com els d'Astúries, Cantàbria, la Rioja, Castella - la Manxa, Extremadura, Balears i Múrcia, en els quals es nega expressament aquesta possibilitat, l'Estatut d'autonomia de Catalunya no en diu res, no contempla tanta exposició relativa a aquesta matèria, i això va portar que es regulés.

A més a més de Catalunya, com vostès coneixen, aquesta potestat s'ha regulat també a Euskadi, perquè podia fer-ho directament per l'Estatut; però no només a Catalunya, sinó també a Galícia, a Andalusia, a Aragó, em recordava un company que també a Madrid, i a València, d'una forma una mica *sui generis*. Aquesta és la tendència, tant doctrinal com política. És a dir, fer

el desplegament o les modificacions legislatives necessàries per tal d'estendre aquesta capacitat de dissolució a totes les comunitats autònomes.

Aniré acabant, senyor president, senyores i senyors diputats. El Grup Popular votarà en contra d'aquesta presa en consideració. Primer, per l'oportunisme polític de la proposta. Segon, per coherència –tot i les intervencions que ha fet el senyor Ribó– amb el nostre posicionament quan es va aprovar la facultat del president de dissoldre el Parlament. Tercer, perquè considerem que no és bo canviar el nostre sistema parlamentari per apropar-lo a un d'assembleari, en què la conformació d'una majoria conjuntural –per exemple, per ruptura d'una coalició governant– pogués anar en contra de la voluntat dels electors que havien votat majoritàriament una determinada candidatura. I, quart, perquè seria un retrocés, quan la tendència, precisament, és dotar les comunitats autònomes d'aquest mecanisme del parlamentarisme racionalitzat.

No vull acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, sense fer una denúncia: estem d'acord amb el senyor Ribó que hem d'arribar a la plena institucionalització del nostre autogovern, regulant tot allò que l'Estatut ens encomana o ens permet, de tal manera que –hi insisteixo– no podem deixar de denunciar que, després de divuit anys, el Govern de Convergència i Unió encara no ha sabut –o més aviat sospitem que no ha volgut– fer una llei de desenvolupament estatutari tan bàsica com ho és la llei electoral, que considerem que s'hauria d'abordar defugint l'oportunisme polític i en un marc de debat que englobés, a més a més d'aquesta proposta, tot un seguit de propostes per avançar i aprofundir en la nostra vida democràtica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei. Nosaltres no repetirem els arguments que ha fet servir el senyor Ribó o els que ha fet servir el senyor Ridao, perquè hi estem absolutament d'acord. I nosaltres estaríem disposats a qualsevol altra fórmula, ja sigui la que ha ofert el mateix senyor Ribó, dient: «La podríem retirar si hi hagués un consens per tramitar i negociar aquest tema amb qualsevol altra fórmula», o la que ens recordava la diputada senyora Nadal dient: «Bé, siguem seriosos i assenyats, tramitem-ho amb la constitució d'una ponència conjunta.»

Però les coses són molt més simples i molt menys complicades de com les han plantejat la diputada senyora Nadal i algun altre diputat que l'ha precedida. Perquè, en definitiva, sigui quina sigui la intencionalitat amb què Iniciativa per Catalunya hagi presentat aquesta Proposició de Llei, els fets són els fets. I els fets són clamorosos. Què passa, en realitat? Què ha anat passant, del

1982 cap aquí? Hi ha tres moments històrics molt definits. L'any 1982, potser forçats per les circumstàncies i la composició d'aquest Parlament, però no només –i no dit així, en aquell debat–, s'advoca, es tria la via de l'acord, del consens, de l'equilibri, i de donar a l'Estatut interior la importància que té, considerar-lo una llei fundacional, constituent, de Catalunya. I es decideix de fer-ho amb l'acord parlamentari de totes les forces polítiques i amb voluntat de dotar el sistema polític català d'equilibri.

La lectura del *Diari de Sessions* del 8 de maig de 1985 és absolutament alligadora. Caldria repartir aquests textos i que tothom refresqués la memòria, la seva memòria històrica, la seva memòria parlamentària en relació amb el Grup al qual pertany, per saber ben bé què va passar en aquella sessió. I no em puc estar de caure en la temptació de dir-ho llegint els arguments que feia servir, la descripció dels fets que feia servir, no el senyor Ribó, no el senyor Molas, no el portaveu de la majoria governamental, sinó el senyor Jorge Fernández Díaz, que deia: «S'ha presentat un projecte de llei en aquesta cambra, no diré que *con nocturnidad y alevosía*, però quasi.» S'ha fet després d'una convocatòria, com s'ha dit, efectivament, per telegrama, d'un dia per l'altre; tot legítim, però, evidentment, forçant al màxim les possibilitats reglamentàries del Parlament.

S'ha fet un procediment d'urgència. S'ha creat una ponència unipersonal en la persona del portaveu de Convergència i Unió. El mateix dia que se'l va designar ponent ja havia emès el seu informe, com si abans de la seva designació ja el tingués preparat. I, en definitiva, no s'ha acceptat, pràcticament, cap esmena durant la tramitació en comissió d'aquest Projecte de Llei. Per tant, és evident que sense entrar en discussions molt casuístiques i de detall sobre com es van portar les negociacions parlamentàries i les discussions parlamentàries en l'anterior legislatura, és evident que es nota, d'entrada, una enorme diferència entre una tramitació parlamentària i l'altra.

És a dir, l'any 1985 es materialitzava una manera de fer que ha continuat fins ara, agreujada, que ha consistit, progressivament, en anar traslladant-nos d'un règim d'un sistema parlamentari a un règim presidencialista, a un sistema autènticament presidencialista; cada vegada pitjor, i amb un ús cada vegada més abusiu de les prerrogatives que, forçant la majoria de què disposava a partir de 1985, el president de la Generalitat i la seva majoria va portar a aquest Parlament. I, en trencar-se l'equilibri l'any 1985, es trenca allò que Isidre Molas en va dir: «Un pacte constituent intern.» Es va trencar una manera de fer que havia decidit, en la primera legislatura, que totes aquelles lleis que fessin referència a l'essència, al cor, a un nucli dur del nostre autogovern, serien tramitades en ponència conjunta, amb acord parlamentari i amb equilibri entre els diversos poders. Amb un abús evident de poder i de prepotència parlamentària es trenca aquesta tònica, l'any 1985. I avui arribem a un altre moment històric –la fórmula és igual, busquem-ne una altra si cal–..., però, avui, a 11 de novembre de 1998, tenim l'oportunitat històrica, som convidats tots nosaltres, en absència del president de la Generalitat, que és el subjecte actiu i passiu de tota

6598

aquesta història –li toqui a ell o li toqui a qui sigui en el futur–, som cridats a un paper històric que és retornar a l'esperit primigeni, a la voluntat fundacional, a allò que ha estat una trajectòria, una manera de fer les coses que, parlamentàriament, només Convergència i Unió ha trencat.

I nosaltres voldríem que s'entengués que ara, votant la presa en consideració, triant qualsevol altra fórmula, intentant retornar a l'equilibri i no atorgant al president de la Generalitat la capacitat de dissolució, l'únic que fem –l'únic que fem– és evitar l'episodi recent, actual, estrictament i rabiosament contemporani, que ens depara cada dia, totes les hores del dia i de la nit, el president actual de la Generalitat de Catalunya, jugant amb el calendari electoral, fent ús, és a dir, abús d'aquella prerrogativa que ell mateix va imposar en aquest Parlament –fent un abús de la seva majoria– un dia del mes de maig de 1985.

Perquè el que fa el president de la Generalitat de Catalunya, en aquests moments, és jugar amb la seva facultat i desvirtuar aquesta prerrogativa i anunciar-nos que dissoldrà –són arguments de la senyora Nadal que després fa un joc de mans i se'n va en la direcció contrària a l'hora de votar–; jugar amb la capacitat de dissoldre a cop d'enquesta. I, naturalment, el que caldria és que el president de la Generalitat de Catalunya, per respecte parlamentari, per dignitat parlamentària, per respecte a les lleis bàsiques d'aquest país, fes un ús d'aquella prerrogativa que legítimament té, com a mínim, raonable; però no que actués, constantment, intoxicant l'opinió pública i l'opinió informada dient que «ja veurem què passarà amb el calendari electoral; però que ell, probablement, vulgui dissoldre anticipadament no quan toqui, no quan li fallin els suports parlamentaris que d'una forma tan elegant li van atorgar el Partit Popular de Catalunya, sinó quan a ell li convingui». I, en això, fins i tot, el Partit Popular de Catalunya hi està d'acord i diu: «Home...» I llavors fa una denúncia. I, és clar, la veritat és que ens trobem amb una situació una mica peculiar, en la qual el que caldria seria retornar al consens i recordar que Convergència i Unió l'ha trencat des de 1985, sistemàticament, en tots els casos en què no s'ha vist amb cor de dotar Catalunya d'unes lleis bàsiques, votades i discutides amb l'acord de tothom.

Em refereixo, bàsicament, a aquesta, com és obvi, i també a les quatre lleis d'ordenació territorial de Catalunya, inclosa la Llei municipal, que va fer colar abusant de la seva majoria i sense cap voluntat –sense cap voluntat– d'un acord parlamentari fet per consens i per un mecanisme que permetés l'equilibri que l'Estatut interior atorgava a Catalunya l'any 82, amb les correccions que caldrien, per les raons tècniques que han exposat diferents diputats i diputades, però amb l'equilibri polític que en l'esperit de la forma com es va votar l'Estatut interior, en aquell moment, es va triar el 1982 i es va triar el 1985. Aquestes són les raons per les quals nosaltres creiem que, avui, el president de la Generalitat de Catalunya fa un abús i aplica amb discrecionalitat excessiva les prerrogatives que li atorga l'actual redacció de l'Estatut interior.

Estarem a favor de qualsevol fórmula que permeti, per oportunitat política no per oportunisme polític, corre-

gir ara, perquè sigui aplicable quan sigui, amb qui sigui, en el moment històric que pertogui, d'una altra manera, el consens i l'equilibri parlamentari. Perquè, per altra banda –deixin-m'ho dir, no em puc estar de dir-ho–, la senyora Nadal ha fet una autèntica filigrana d'oportunisme polític. És a dir, ha donat tantes voltes a la seva línia argumental que ens ha situat a tots nosaltres davant d'un joc sense xarxa de funambulisme polític que ens ha deixat a tots absolutament bocabadats. Però –tot sigui dit, també–, amb una certa contaminació pròpia de la família política a què pertany i, aprofitant allò que *el Pisuerga pasa por Valladolid*, ha començat a repartir bolets a dreta i a esquerra, i ha posat a l'alcaldia de Barcelona, Convergència i Unió, el senyor Ribó i ara, en torn de rèplica, ens hi posarà a tots els altres que quedem, d'una forma o altra. Però aquesta no és, encara que sigui amb l'elegància que ho fa habitualment la senyora Nadal, una bona manera de fer política; és més oportunista que qualsevol altra, i molt més que la del senyor Ribó.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora Nadal em demana la paraula. La senyora Dolors Nadal em demana la paraula, per quin concepte? Per al·lusions?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, per al·lusions i per contradiccions.

El president

Molt bé. Mig minut, com sempre.

La Sra. Nadal i Aymerich

Per contradiccions, en primer lloc. La meua línia argumental ha estat que s'hauria hagut de tramitar en ponència conjunta, en primer lloc. Que el sistema de l'autodissolució, que és el que es proposa en aquesta presa en consideració, és un sistema propi dels terminis constituents; però, en cap cas, és un sistema habitual en els sistemes parlamentaris.

Respecte a la contradicció en què vam entrar, en què –diuen– entrem respecte a la nostra posició l'any 85, els vull recordar que, aleshores, l'esmena a la totalitat la vàrem presentar només per raons formals i procedimentals, i estàvem d'acord en el fons de la qüestió.

I, finalment, si he hagut de recordar el senyor Maragall és perquè vostè li hauria de dir que –al senyor Maragall– es llegís els diaris de sessions abans de fer algunes declaracions respecte a quin va ser el posicionament del Grup Popular en el debat de l'any 85.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Camp (*veus de fons*), Camps, Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estiguin tranquils que cap de vostès, evidentment, a cap del meu Grup Parlamentari de Convergència i Unió, però tampoc a cap dels grups de l'oposició els diré –perquè defensin algunes coses que han defensat– que són intoxicadors, indignes, defenses gratuïtes, egoïstes, penosos, ni els diré que s'ho han tret del forro, ni els diré que han aplicat la Llei de l'embut... (*Remor de veus.*) No, no..., això no els ho diré, a cap de vostès. Per què? I sap per què? –i sap per què? (*Veus de fons.*) Perquè resulta que vostès han confós el que es diu vulgarment «el cul amb les tèmpestes». (*Fortes rialles.*) Tan senzill com això. Vostès..., senyora... –riuin totes de cop–, les interrupcions que m'ha de fer faci-me-les de cop i així podré parlar (*remor de veus*); gràcies.

Vostès han confós un tema..., i a mi em sap greu, perquè quan les paraules surten de gent que hi entén –i és evident que els ponents que han intervingut abans que jo mateix hi entenen, segur, més que jo–, em dol. I em dol que gent que entén de ciència política, com el senyor Ribó, pugui confondre la seva voluntat amb la veritat doctrinal, i ens vulgui fer combregar amb unes rodes de molí absolutament escandaloses. Jo no repetiré –malgrat que jo sí que vaig ser-hi present– els debats que es van tenir en ponència, en comissió i en el Ple, l'any 82 i l'any 85. Jo hi era, d'escolanet, de segon, com sempre, però, hi era. I els asseguro que no és veritat això que expliquen.

I jo no repetiré el *Diari de Sessions*, perquè és un exercici inútil. L'any 85 es van passar dos dies del Ple, senyor Ribó, el senyor Macià Alavedra i el senyor Subirà, en aquell cas, contradint-se, citant-se en el *Diari de Sessions*. Per què? Perquè no és cert –no és cert, rotundament cert, i és fals, de tota falsedat, *Diari de Sessions* en mà– que Convergència i Unió estigués a favor del binomi que vostè pretén: moció de censura constructiva i no-dissolució del Parlament. Vam dir que això creava un desequilibri, ho vam dir, ho va dir el conseller Macià Alavedra.

Que vostè em digui que el consens, que es va pactar l'any 82, era un consens en què tothom va deixar bous i esquelles, és cert. I la nostra esquella i el nostre bou va ser aquest, i potser vostè n'hi va deixar d'altres. Però no em digui –no em digui– que no és tan democràtica la votació que va aprovar, l'any 82, aquell equilibri que un diputat del seu Grup –no precisament profeta i no parlant d'això– va dir –i repassi el *Diari de Sessions*–: «Com era aquella legislatura? En un espai polític com el català, tan atomitzat, en el qual es pot preveure per un futur llarg que continuarà aquesta atomització, estem abocats, si més no, que es puguin repetir molt freqüentment les circumstàncies actuals de governs minoritaris i, per tant, de governs febles. Per això, hem adoptat i hem imposat aquesta Resolució.» Segurament, el diputat que deia això en la primera legislatura no tenia virtuts profètiques, però aquestes, normalment, no van aparellades a la condició de diputat.

Però, senyor Ribó, vostè, l'any 80, si parlem de trencar pactes –que per mi no es trencar pactes, és per vostè, i per vostè, senyor Nadal–, a la primera oportunitat

que van tenir una majoria conjuntural, conjuntural absolutament accidental, van colar la supressió dels diputats no adscrits i van instaurar un grup mixt, en contra i amb la desesperació de molts grups de la cambra.

Senyor Nadal, no faci que no amb el cap, en acabar la campanya electoral el senyor Molas i vostè, tots, com un sol home o com una sola dona, van dir que quan tinguessin la majoria suficient, el primer que farien seria canviar l'Estatut interior, i a mi em sembla –concretament, en el tema del conseller en cap, que ara no m'hi estendré..., i a mi em sembla perfectament legítim. Perquè la majoria que va votar, l'any 85, aquest equilibri de les forces entre president i Parlament és millor o és més democràtic o menys democràtic, com ens volen fer combregar amb rodes de molí, el senyor...?

Ens parlen de la República, l'autodissolució. Miri, com que jo sabia que aquest argument ja havia sortit, ja no em calia llegir-lo del *Diari de Sessions* –me'n recordava. M'he llegit, de part de la Comissió d'experts, un treball que jo els el recomano, que és de persona pròxima a aquesta cambra, que és el senyor Ismael Pitarch, és la seva tesi doctoral. (*Remor de veus.*) No és cert, no és cert... –perdó–, i sigui dit ben clar que manifesto i reitero, com no podia ser d'una altra forma, un profund respecte per l'Estatut interior de què es va dotar, sobiranament, el Parlament de Catalunya en aquella època i que permetia –no ens enganyem–, no l'autodissolució de la cambra, que sí, però condicionada a tot un joc d'equilibris, a tot un joc d'equilibris del qual no val espigolar el que em convé i oblidar el que no em convé, senyor Ribó. Perquè això es fer frau als estudiants, si vostè els ho explica, o als companys i companyes parlamentaris, si ens ho diu aquí.

Perquè és molt evident que, mitjançant l'article 30 de l'Estatut interior, s'introduïa la proposició de desconfiança, l'equivalent a la moció de censura, però, sap per què no es preveia la dimissió, malgrat aquesta proposició de desconfiança? Què donava lloc a aquestes llacunes a l'Estatut interior republicà? El senyor Pitarch en dóna tres raons molt clares. Les llacunes..., almenys la intenció era crear governs amb majories àmplies i fortes. Segona, l'existència d'una majoria hegemònica, la d'Esquerra Republicana, però –com que era un partit, d'alguna manera, no homogeni, d'alluvió es pot arribar a qualificar, des del punt de vista polític– sembla que Esquerra temés el desmembrament si oferia la possibilitat parlamentària d'enderrocar el Govern a alguna possible escissió minoritària. Finalment, hi ha un element que destaca aquest treball en què hi va haver una voluntat claríssima que tant el Govern com el Parlament..., es neutralitzessin les seves capacitats de dissolució i de presentar moció de censura. I sap com ho van fer? Amb una solució que provenia de l'article 48 de la Constitució de Letònia –era un període entre guerres–, i era una cosa curiosíssima, que permetia al president –al president Macià, al president Companys– dissoldre el Parlament.

Què és la dissolució del Parlament? Siguem un punt objectius. Hi ha un equilibri: que les cambres controlen –i fan bé– el Govern, i tenen, en aquest cas, la moció de censura. Quina és la contrapartida, l'altre pes de la balança? La possibilitat de dissoldre la cambra. I aquest

6600

equilibri es troba en les diferents legislacions polítiques contemporànies amb diferents formes d'equilibris –després en parlarem; si volem dret comparat, també em parlarem. Sap quin era l'equilibri que va trobar l'Esquerra Republicana, partit majoritari en aquella època? Una cosa absolutament innovadora. La dissolució de les cambres, òbviament, respon a la dialèctica «si al Parlament i al Govern hi ha una crisi, anem a consultar l'electorat». El sistema de l'article 34 de l'Estatut interior –llegeixin-se'l bé– és un sistema amb valor invers: «Anem a preguntar a l'electorat si dissolem la cambra.» Per tant, la consulta a l'electorat no era *post* moció de censura –*post* dissolució, millor dit–, sinó que era prèvia. I, per tant... I existia un referèndum popular que convocava el president Macià o el president Companys –podien haver-ho fet, evidentment–, i aquesta dissolució ha d'ésser feta pel president de la Generalitat o pel 20% dels electors inscrits en els cens i amb unes majories que ara no els repetiré. Per què? Per què, aquesta raó? Per què es consultava el poble de Catalunya si podia dissoldre o no podia dissoldre la cambra? Era una forma de fer el que creu que ha de fer la dissolució: anar a consultar el poble, se'l consultava abans. I per què? Simplement, perquè hi havia un *impasse*, un *impasse* en què Parlament i Govern havien decidit bloquejar-se els seus sistemes de control l'un a l'altre.

Més enllà d'aquest tema, vejam, deixin-me fer-los una pregunta a vostès, que s'oposen d'una forma tan brillant a la dissolució de les cambres: per què s'hi oposen? Jo ho pregunto: per què s'hi oposen? Per què? Per què volen que no tinguem la mateixa facultat a Catalunya, amb la nostra capacitat d'autogovern, la mateixa capacitat que té el País Basc? Per què no volem que tinguí la mateixa capacitat que té Aragó? O que té València? València, per cert, amb una forma molt *sui generis*, allà van fer la possibilitat de dissoldre pel president, però van fixar un dia d'eleccions, amb la qual cosa...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Camps i Rovira

...ara ho estan canviant... Senyor president...

El president

Acabi, acabi.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, deixi'm un minut, perquè són molts els qui he de renyar. (*Remor de veus i rialles.*)

Per què no volen, escoltin, per què no volen donar al president de la Generalitat, sigui qui sigui, exactament les mateixes facultats que té el president Chaves? Per què no les que té el senyor Fraga? Home, no em facin trampes. No em digui, senyor Ridao, que és que el rei –en aquest cas el cap d'Estat– és el que pren la decisió. Vostè sap perfectament, com a bon jurista, que són actes de refrendament, i els actes de refrendament són reglats, i que el rei –amb tot el respecte, i em sap greu haver-ho de dir a un republicà– no té més remei que

firmar la dissolució de les cambres si la hi presenta el cap del Govern. Per tant, no és un acte..., no estem, per favor, benvolgut amic Ridao, no estem amb la Constitució del 1834, o del 1837, 1845, la del 1869, la del 1876, en què el rei podia dissoldre les cambres: estem en el cas de la «Pepa», la del 1812, que sí que podia dissoldre. I sí, per exemple, en el de la Constitució del 1931, que, perdó, la podia dissoldre dues vegades, no una, dues vegades.

Per tant, si apellem els escrits històrics, siguem-ne conscients...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Camps i Rovira

Per què? I acabo, senyor president. Em diuen que fem la distracció...

El president

Senyor diputat, haurà d'acabar perquè ha exhaurit amb molt d'escreix el seu temps.

El Sr. Camps i Rovira

Acabo, acabo en deu segons, senyor president. Deixi'm dir-los l'últim. (*Remor de veus.*) Ho tenia aquí apuntat... Escoltin, qui parla i mareja i distreu la perdriu amb el calendari electoral són vostès. (*Fora remor de veus.*) A la nit electoral...

El president

Senyor diputat, acabi, acabi ràpid!

El Sr. Camps i Rovira

...vostès van començar a parlar que això no duraria...

El president

Acabi, per favor. Podia haver fet torn en contra, si hagués volgut, i hauria tingut més temps.

El Sr. Camps i Rovira

Acabo, senyor president. La nit electoral, vostès van començar a especular que aquesta cambra no podria resistir; es van esperonar amb el quatre contra un. (*Fora remor de veus.*) Nosaltres...

El president

Per favor, acabi, o li hauré de retirar la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

Acabo només dient que l'únic que hem dit, l'únic que ha dit el president de la Generalitat –l'únic que ha dit– són dues coses: que dissoldria, en tot cas, la cambra fent ús de la legítima possibilitat que li va dar aquest Parlament, en dos supòsits: un...

El president

Per favor, acabi. O li hauré de retirar la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

Home, senyor president...

El president

Porta tres minuts d'escreix en el temps reglat que tenia. Faci el favor de retirar-se.

El Sr. Camps i Rovira

Únicament si mancava la majoria per seguir governant, cosa que no ha succeït...

El president

L'autoritat de la presidència comença a ser posada en evidència per aquest diputat. Faci el favor de retirar-se. (*Crits de «Molt bé, molt bé».*)

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president, i disculpi.

El president

El senyor Ribó em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, la hi demano per contradiccions. Hi ha hagut sis fets que han estat contradits, negant la veritat.

El president

Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Ribó i Massó

Seré molt breu. Senyor Camps, el *Diari de Sessions* de l'any 85 li demostrarà que la sessió va durar escassament dues hores, no dos dies. El pot consultar.

La segona contradicció: el senyor Camps i la senyora Nadal han argumentat... (*Forta remor de veus. Pausa.*)

El president

Senyor Curto, li vull recordar que vostè, en aquest moment, no té l'ús de la paraula, en primer lloc. En segon lloc, si el senyor Ribó alludeix la senyora Nadal i la senyora Nadal em demana la paraula, tindrà el seu torn de nou.

Senyor Ribó, continuï.

El Sr. Ribó i Massó

Sí. Traurem totes les allusions, perquè hi ha massa nervis.

País Basc: el sistema de censura té censura individual als consellers. Totes les comunitats del 151, que acaben de ser aprovades ara, tenen una dissolució absoluta-

ment limitada per esgotar la legislatura: és un procediment radicalment diferent del que estem parlant aquí, no enganyem el personal.

Tercera qüestió. En el debat de l'any 82, el senyor Alavedra diu textualment que no mantenen la posició de defensar la dissolució perquè perdrien, sinó que creuen que és bo l'equilibri. I no tinc temps de recordar-li'n les paraules. O sigui, al revés del que ha argumentat vostè. L'any 85 el senyor Fernández Díaz diu que d'un equilibri es passa a un desequilibri. Si això és procediment, que vagi algú a veure-ho.

Quarta. El dia 20 de maig va entrar a registre aquesta Proposició de llei en aquesta cambra. Rafael Ribó, diputat d'aquesta cambra, s'ha entrevistat amb el president Pujol, amb tots els dirigents dels partits polítics parlamentaris, inclòs Alberto Fernández Díaz, per telèfon, el juliol, i personalment el 2 de setembre, a les 12 del migdia, al carrer Urgell –si no se'ls ha informat, ho lamento molt–, entrevista en la qual el senyor Alberto Fernández Díaz em proposa que en la propera legislatura hi hagi una ponència conjunta per estudiar-ho.

El president

Senyor diputat, ha consumit el temps amb escreix.

El Sr. Ribó i Massó

Darrera contradicció, senyor president: quan s'alludeix als diputats no adscrits i al Grup Mixt, que no es van defensar, recordi's que el Tribunal Constitucional va donar la raó al que avalàvem nosaltres; no una votació, el Tribunal Constitucional. Ahir –ahir–, paraules textuales: «No és segur que les eleccions al Parlament de Catalunya es vagin a celebrar el pròxim mes de març. Potser que sí, potser que no.» Jordi Pujol. (*Forta remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El president

La senyora Nadal em demana la paraula, i la té. Mig minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Jo era conscient que els butlletins, que els *Diaris de Sessions* del Parlament no arriben a Roma, però creia que sí que arribaven aquí a Barcelona.

Li llegiré un paràgraf molt curt del que va ser la intervenció del senyor Jorge Fernández. Diu: «Nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat per raons formals i procedimentals.» Això ho diu el senyor Jorge Fernández, no cal que en faci interpretacions el senyor Ribó. «L'hem defensada, l'hem votada i després no hem volgut entrar en el contingut concret, en l'articulat concret d'aquest Projecte de llei, en el fons de la qüestió, en definitiva, i per això no hem presentat cap esmena, i hem tingut una actuació abstencionista al llarg del debat i de la votació corresponent al text de l'articulat. Finalment, ja d'una manera solemne i gràfica, hem volgut expressar el nostre rebuig, el rebuig

6602

del nostre Grup a aquesta actuació del Consell Executiu i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió no votant el text del Dictamen.» Com ens recordaven abans, una convocatòria per telegrama, amb un ponent únic, que evacua el seu Dictamen el mateix dia en què es convoca, això va motivar el posicionament del senyor Jorge Fernández Díaz.

Respecte a l'oferiment del senyor Alberto Fernández, president del meu partit, és el mateix que jo li he dit, senyor Ribó: abordem tots aquests temes en un moment, amb serenitat, en ponència conjunta, i no utilitzant-los, com deia abans, a cop de titular.

El president

Moltes gràcies. El senyor Jaume Camps em demana la paraula. Per què me la demana? (*Rialles.*)

El Sr. Camps i Rovira

Per contradiccions, senyor president. Seré molt breu. No, no em farà falta mig minut.

Miri, senyor Ribó, qui mareja la perdiu, qui distreu el poble de Catalunya i qui es preocupa de les eleccions no és el Govern de Convergència i Unió, és vostè. *El Periódico*, 21 de novembre de 1995 —és a dir, dos dies després de les eleccions—; titular: «Ribó apuesta por elecciones generales de forma inmediata. El líder rojiverde» —per cert, «roji», en aquest cas, ja— «reitera su oferta de pluralidad institucional.» Per tant, qui mareja la perdiu? Qui parla d'eleccions des del primer dia? Qui? (*Forta remor de veus.*)

El president

S'ha acabat el debat. Senyores i senyors diputats, guardin silenci!

Anem a procedir a la votació d'aquesta Proposició de llei. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats, primer, que guardin silenci per fer la votació com cal, i que es preparin per a la votació. (*Persisteix la remor de veus.*)

Iniciem la votació.

La Proposició de llei ha sigut refusada per... Per favor, guardin silenci, si us plau, que no hem suspès la sessió; mantinguin-se en els seus escons. (*Pausa.*)

Ha sigut refusada per 41 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Declaració institucional de solidaritat amb les víctimes de l'huracà Mitch

Procedirem, ara, a la lectura d'una declaració institucional, que llegirà el secretari segon d'aquesta Mesa, que és una declaració institucional aprovada ahir a la tarda per la Junta de Portaveus.

El secretari segon

Gràcies, senyor president. «La devastació provocada pel pas de l'huracà Mitch a diversos països de

l'Amèrica Central ha estat tal que ha deixat les zones afectades en un estat catastròfic total. Cal lamentar la pèrdua de poblacions senceres, i la situació dels supervivents, mancats de recursos i amb les vies de comunicació inutilitzades, si no simplement desaparegudes, és absolutament crítica.

El Parlament de Catalunya s'afegeix al dolor de les víctimes d'aquesta catàstrofe, alhora que agraïx l'esforç dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya per paliar en el que sigui possible les dramàtiques hores que es viuen a l'Amèrica Central, i encoratja tant les institucions com els particulars a mostrar la seva solidaritat a través de les organitzacions que tenen al seu abast dur a terme accions efectives a la zona. Palau del Parlament, 11 de novembre de 1998.»

El president

Gràcies, senyor secretari.

Se suspèn la sessió que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Iniciem ara el capítol de preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el sistema de finançament actual és just amb l'esforç fiscal de la societat

La primera de les preguntes és la formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup tindria interès a conèixer l'opinió del president sobre si considera que l'actual sistema de finançament de Catalunya és just, compensat amb l'esforç fiscal que fa la societat catalana, sobretot si tenim en compte que estudis recents diuen que el dèficit fiscal de Catalunya és d'un

bilió 200.000 milions de pessetes. És veritat, senyor president, que estaria disposat a pactar amb el Partit Popular i amb el PSOE un sistema de finançament que només rebaixés 400.000 milions de pessetes aquest dèficit, però que deixés sense resoldre els altres 800.000 milions de pessetes?

El president

Gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solely)

Bé, jo personalment no he parlat mai d'aquests 400.000 milions; per tant, no, no, no li he de contestar això perquè ni el Govern ni el president no s'han expressat en aquest sentit. Per la resta, pel que fa a la pregunta de vostè, vostè ja coneix la nostra postura, que, a més, la vaig expressar amb molta claredat en l'últim debat de política general, quan deia textualment que «la persistència de la situació actual de tracte econòmic injust per a Catalunya amenaça la sostenibilitat de la nostra competitivitat, la del nostre estat del benestar i, més a lamentar encara, la de la nostra autonomia» i afegia –i això sí que ho haig de dir, però no vaig donar cap xifra–: «revisar el nostre finançament serà per Convergència i Unió la primera de les prioritats durant el període 1999-2001, serà el factor determinant de la nostra política tant a nivell català com espanyol.»

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Probablement hi deu haver algun problema de coordinació dintre del seu Govern, ocupats com estan en activitats plenament preelectorals, però si el senyor Artur Mas figura encara com a conseller del Govern de la Generalitat, ell assegura que «Catalunya debe rebajar su aportación a España en 400.000 millones de pesetas».

Jo li voldria dir, senyor president, que considerant que 100 és la mitjana espanyola, cada ciutadà de Catalunya en paga 124, és a dir, un 24% més d'impostos, i en rep 88, o sigui, un 12% menys, en forma de despesa. Catalunya vol continuar sent solidària, però vol administrar, directament, aquesta solidaritat i no que la hi administren. Tenim milers de conciutadans que no arriben a final de mes, comarques i barris deprimits, i estem per sota de la mitjana europea. Hi ha malestar a Catalunya per tant d'esforç econòmic, per la discriminació tradicional de Catalunya en inversió pública per part de l'Estat, i allò que no cobreix l'Estat, allò que abandona l'Estat, ho ocupen sectors privats catalans, sovint especulatius, que fan el seu benefici aprofitant-se de la no-presència de l'Estat en l'àmbit de les autopistes, en l'àmbit de la sanitat i en l'àmbit de l'ensenyament. Amb els quatre milions de pessetes que cada família catalana aporta a Madrid, sense retorn, en cinc anys es podrien resoldre molts aspectes de la vida quotidiana a Catalunya: en l'àmbit de l'ensenyament, en l'àmbit de la sanitat, en l'àmbit de les infraestructures, en tots els

àmbits. Senyor president, hi ha una resolució aprovada en el debat de política general que compromet el seu Govern a presentar un nou model de finançament basat en el pacte fiscal i en la bilateralitat, hi ha una comissió d'estudi sobre el concert econòmic com a via per a l'adequat finançament de l'autonomia de Catalunya en bona part, encara ara, paralitzada. Activi-la i recordi que en aquests moments no defensar els interessos econòmics de Catalunya perjudica la nostra cohesió social, perjudica la competitivitat de les empreses catalanes i perjudica el futur, el progrés i el benestar de tants i tants ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I això és a les seves mans, no l'any 2001, també ho era l'última vegada que van negociar el sistema fiscal amb el Govern del PP.

Moltes gràcies.

El president

Se li ha acabat el temps.

Per contestar la pregunta té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

A mi ja m'agradaria que això estigués a les meves mans –com diu vostè– i no estigués també a les mans del PP i del PSOE, i, en realitat, doncs, de tantes comunitats autònomes espanyoles i de tantes altres forces polítiques socials, mediàtiques, etcètera, etcètera, en les quals jo tinc ben poca influència, i fins i tot jo diria que aquest Parlament i els diversos partits d'aquest Parlament –i subratllo que tots ells– hi tenen ben poca influència, per desgràcia.

Aleshores, sobre això passa que se'n parla molt, i un dóna xifres i un altre en dóna una altra i una altra, i en aquest –diguem-ne– farrigo-farrago de les xifres amunt i avall, doncs, en un moment determinat pot donar-se el cas que quan a algú li diuen: «Què li sembla? Algú ha dit que hauríem de recuperar 250.000 milions de pessetes, un altre ha dit que n'hauríem de recuperar 400.000». Que hi hagi un conseller que digui: «Home, jo estaria més a prop de les..., jo estaria més d'acord amb les 400.000 que amb les 250.000», que això és el que va passar en un cas concret. Però, evidentment, el Govern de la Generalitat no ha fet encara, diguem-ne, el que se'n podria..., el plantejament definitiu, que evidentment, doncs, algú pot dir que ha de ser reclamant 800.000 milions de pessetes, que és el dèficit fiscal que alguns ens atribueixen, uns altres un bilió 200.000. En tot cas, pensem que qualsevol plantejament que es faci serà tremendament difícil. El farem, el presentarem aquí, abans, en aquest Parlament, en parlarem després a Madrid, però el problema, li vull fer notar que no és tant el de la definició de la reclamació com és veure com la fem prosperar, i el moment de fer-la prosperar, i el moment de fer-la prosperar crec que ara és gastar pólvora –diguem-ne– debades, que això ho haurem de fer a la propera legislatura catalana i espanyola, si les coses surten prou bé, que es pugui fer un plantejament des d'una perspectiva nacionalista, és a dir, no massa dependent de les forces polítiques, diguem-ne, generals espanyoles que ens permeti, diguem-ne, la proposta

6604

que fem, la proposta que fem, realment, fer-la d'una manera que sigui autènticament viable.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el grau d'autogovern de Catalunya respecte a altres nacions de l'Estat

La segona pregunta, formulada pel Grup Mixt, és sobre el grau d'autogovern de Catalunya respecte a altres nacions de l'Estat. Per formular la pregunta té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Diferents mitjans de comunicació han informat aquesta mateixa setmana que el Govern central s'està plantejant anar fins al límit en el desenvolupament constitucional i estatutari per tal de donar respostes polítiques al procés d'Euskadi. La qüestió és que sembla que el Govern central reserva aquesta generositat només per a Euskadi i que, per tant, Catalunya quedaria fora d'aquest procés. Creu el president de la Generalitat que Catalunya té els mateixos drets nacionals que altres nacions de l'Estat?

El president

Per contestar la pregunta té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, Catalunya té els mateixos drets que tenen no solament altres nacions de l'Estat, sinó simplement altres nacions, que vol dir els drets de tenir garantida la seva identitat plena, la continuïtat d'aquesta identitat, tenir garantit el desenvolupament econòmic, social i cívic, i tenir garantida la capacitat d'atendre els seus ciutadans, perquè en darrer terme, una nació finalment té raó de ser si és útil als seus ciutadans, a les persones que la componen. Tot això, aquesta garantia, amb o sense independència.

Ara bé, el que li vull dir és que ens convé molt –i jo també ho aconsellaria al seu partit– que tots aquests plantejaments, aquests requeriments de garanties que demanem i que hem de negociar en el futur novament, sapiguem deslligar-los d'altres nacions i d'altres problemes d'altres nacions, que tenen les seves característiques pròpies. Nosaltres hem d'anar pel nostre camí, amb el nostre calendari.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. D'acord, president; però, agradi o no agradi, el procés de pau a Euskadi haurà de suposar un canvi de mentalitat i d'actuació per part del

Govern central, que haurà de deixar en mans dels bascos i dels seus representants graus cada vegada més grans d'autogovern i, finalment, la decisió del seu futur polític. Utilitzant la via de l'article 150 de la Constitució es podrien transferir moltes competències que ara la Constitució espanyola assenyala com a exclusives de l'Estat, fins i tot l'autorització per a la convocatòria de consultes populars per via de referèndum, i a partir d'aquí la possibilitat dels ciutadans bascos de decidir el seu futur com a poble. Aquesta –el pacte polític– és l'única manera, sense reformar la Constitució, d'aconseguir el traspàs de les competències estatals, inclosa la possibilitat del referèndum.

El problema és si nosaltres hi som o no hi som, en aquest procés; si hem de tenir «repar», en aquest moment històric, d'anar a remolc del procés de pau basc, o en canvi hem de fer pinya i reforçar-nos mútuament en la reivindicació política. A Catalunya no hi ha cap procés de pau en marxa, perquè la violència mai ha estat al nostre país instrument de reivindicació política, però la reivindicació política pacífica hi ha estat, hi és, i ha de tenir el mateix tracte, la mateixa consideració i la mateixa resposta per part de l'Estat, com a mínim, que la que ara es planteja per a Euskadi per sortir d'una espiral violentista.

Perquè això sigui possible fa falta una prèvia: que el Govern català estigui a l'altura del moment històric que estem vivint. Si Euskadi és una nació, Catalunya també ho és. Si a Euskadi hi ha dèficits nacionals, a Catalunya també. Si a Euskadi es plantegen les reivindicacions nacionals com una prioritat, nosaltres també ho hauríem de fer, perquè, senyor president, sembla que els vents de la història ens bufen a favor. Ara cal que precisem cap on volem anar, amb o sense independència.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, el que vull dir-li és que nosaltres, en el procés basc, no hi som, i a més no hi hem de ser –no hi som i no hi hem de ser. Nosaltres hem de ser en el nostre procés. El que passa és que la qüestió basca, sí que és cert –en això té tota la raó vostè, senyor Tugues–, la qüestió basca molt probablement tindrà una repercussió més general; per exemple, si és que s'arribés a segons quina relectura o a segons quina modificació de la Constitució i, en tot cas, tot el clima polític general espanyol canvia, en el sentit que torna a situar en el centre del debat espanyol, basc i català la problemàtica nacional.

Però nosaltres hem d'anar pel nostre camí; és el que ens convé, tenint en compte la nostra situació, que no és la basca, com vostè acaba de dir. I tenim el nostre calendari. I torno a dir que difícilment nosaltres podrem plantejar segons quines coses en aquest final..., i amb això no interpretin cap mena d'insinuació respecte a dates electorals, però en realitat estem, tant a nivell espanyol com a nivell català, en un moment en què se-

gons quins temes de fons, excepte la treva basca, que ha vingut plantejada des del País Basc i des d'ETA, no des del Govern espanyol, excepte això, no estem en condicions de plantejar les grans qüestions de fons.

Ara, de cara a les legislatures que vénen —«legislatures» en plural, vol dir l'espanyola i la catalana—, ja tinc dit i repetit que per a Convergència i Unió hi han dues absolutíssimes prioritats: una és l'estructura de l'Estat plurinacional, i l'altra, la del finançament. A això quedarà —diguem-ne— supeditada qualsevol actuació, qualsevol línia d'actuació de Convergència i Unió, concretament tant a nivell espanyol com a nivell català.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'import de les inversions previstes de fer a la comarca del Garraf l'any 1999

La tercera pregunta, sobre l'import de les inversions previstes de fer a la comarca del Garraf l'any 1999, formulada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, gràcies, senyor president. Quines inversions pensa fer el Govern a la comarca del Garraf l'any 1999, quines a Vilanova, quines en el Consell Comarcal i quines procedents de l'1% cultural de la construcció de l'autopista A-16?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

En el conjunt del Garraf, en el pressupost per a l'any que ve es tenen previstes unes inversions de 3.977 milions, als quals s'han d'afegir, com a conseqüència de l'exercici anterior, els 8.000 milions —no tots aplicats al Garraf— com a conseqüència de la portada d'aigua tant a l'Alt Penedès com al Garraf.

I, pel que fa referència al que em parla vostè de l'1% cultural —concretament, si no ho recordo malament, m'ha parlat del municipi de Vilanova—, li he de dir que hi ha previstos 18 milions de pessetes, 18.144.000 pessetes. També li he de dir que l'aplicació d'aquest 1% és un procés que no està tancat encara.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Entenc bé que digui que és un tema que no està tancat i que en el cas del Garraf calgui no tancar ni aquest ni altres temes i prioritats en inversions, però deixi'm que li llegeixi un text que és

fruit d'una transcripció d'una gravació radiofònica, en què un alt càrrec de la Generalitat diu el següent: «I voldria acabar també dient que, dintre de la distribució dels sobrants dels diners de patrimoni, des de la Direcció General que tinc el goig de portar he cregut convenient que altres dos municipis, un municipi i una institució comarcal que havien treballat d'acord també amb nosaltres i havien presentat projectes importants —em refereixo a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú i al Consell Comarcal del Garraf—, que creiem —i així ho vam sol·licitar— que també els corresponia alguna participació en aquests diners sobrants» —es refereix a l'1% cultural. «Si això no s'ha fet és purament perquè aquestes institucions van recórrer la construcció de l'autopista en aquest tram. Jo no hi tinc res a dir; en qualsevol cas, sí que vull deixar constància que des de la Direcció General de Patrimoni vam demanar i vam sol·licitar, pel bé del patrimoni, la restauració de la Casa Castrofuerte, de Vilanova, però aquestes subvencions no han estat concedides.»

Ens temíem, senyor president, que aquesta era una manera d'actuar freqüent del seu Govern: castigar aquells que s'oposen, per la via fins i tot dels tribunals, a determinades iniciatives del Govern, que després els tribunals diuen que no han estat enfocades adequadament en alguna sentència exemplar, de la qual vostès no fan gaire cas.

Jo voldria, senyor president, que ens digués, naturalment, què pensa fer com a conseqüència d'aquesta actuació, no pas procedent del director general de què parlava, sinó a algun altre nivell de l'Administració, que castiga el Consell Comarcal del Garraf i la ciutat de Vilanova i la Geltrú per aquesta raó de l'1% cultural, fruit de les inversions en l'autopista A-16, i com és que surten consignes des del seu Govern per castigar comarques i poblacions, fruit d'actuacions que són ben legítimes, en exercici de la seva autonomia local. I, si tingués algun dubte respecte a aquesta gravació, em complau moltíssim fer-li'n ara lliurament d'una còpia, perquè així en pugui tenir una constància directa.

El president de la Generalitat

No en tinc cap dubte —no cal, no cal—, no en tic cap dubte, perquè jo també ho he comprovat, això. I, per tant, li puc dir d'entrada que té tota la raó amb la crítica que fa. I, per tant, jo també, ben clarament i totalment, desautoritzo aquestes declaracions. (*Remor de veus.*) I, de fet, el que li vull dir i també dic és que qualsevol entitat, ajuntament, consell comarcal, té dret a recórrer, en justícia, amb raó o sense —i després els tribunals ja decideixen—, qualsevol decisió que s'hagi establert.

Per tant, desautoritzat això, evidentment, jo li dic que tornarem a mirar aquest tema..., la qual cosa no vol dir que li garanteixi que s'hagin de donar aquests diners, per la senzilla raó que no sé quin altre criteri pot haver-hi hagut a l'hora de determinar això. Però que m'ho tornaré a mirar, fins i tot que ho tornarem a mirar, això sí que li ho dic.

Ara bé, per acabar amb el tema, després de subratllar aquesta desautorització, per acabar amb el tema aquest

6606

de què vostè em parla, de les inversions, li he de dir que, de tota manera, en el Garraf, a través de l'1% cultural, s'hi han invertit 135 milions. N'hi han hagut 330 en el conjunt del Garraf i del Baix Penedès, dels quals 135, concretament, han anat a municipis del Garraf. Això és el que li puc dir respecte a aquesta qüestió. I per la resta, doncs, com que ja li he dit que no estava el tema tancat, ho mirarem amb atenció.

Per la resta, he de dir-li que les inversions que es fan al Garraf són molt importants, i com que vostè abans m'ha fet una pregunta sobre inversions en general, i aprofitant la mica de temps que em queda, li diré que precisament a Vilanova i a Sant Pere de Ribes –tant a Sant Pere de Ribes, a la part de dalt, com a baix, en el barri de Roquetes– s'estan invertint quantitats molt grans, per exemple, doncs, en habitatge; que es fa un centre d'assistència primària, concretament, a Vilanova, per valor de..., no, un IES –perdó–, per valor de 544 milions; que hi ha tota la construcció de nous edificis d'ús universitari a Vilanova, per valor de prop de 200 milions de pessetes, etcètera. Tot plegat fa 3.977 milions, més els 8.000 milions de portada de l'aigua fins a Cubelles, i tot això fa que, efectivament, es pugui considerar una comarca ben tractada des del punt de vista de la inversió durant aquest any 99.

Per la resta, ho repeteixo, això ho mirarem, perquè vostè té tota la raó en la crítica que ha fet d'aquestes declaracions i sobre el que això podria significar si, realment, fos una cosa general, i no simplement el que crec que ha estat: un incident desgraciat.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les previsions en relació amb el volum del finançament i el deute

La quarta pregunta, sobre les previsions en relació amb el volum del finançament i el deute, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, a la primera pregunta ha contestat amb el soroll preelectoral que serà una prioritat per a vostès el finançament, etcètera. Anem ara a la realitat; no el que serà, el que és: quant devem i com estem ingressant per pagar el que devem. Jo li pregunto en concret quin és el deute actual de la Generalitat i quins són els increments de finançament que hem aconseguit per començar a pagar aquest deute.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

El deute actual de la Generalitat, comptant amb criteris de Maastricht, és 1 bilió 340.000 milions de pessetes, i comptat afegint-hi, doncs, altres deutes d'entitats, diguem-ne, annexes al Govern és 1 bilió 650.000 milions de pessetes. I de fet, realment, el que li puc dir és que ara ja, amb la millora que hi ha hagut del finançament, podem començar realment a recuperar terreny en aquest camp. Si vol, després li'n donaré més detalls.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, som a quasi mitjans de novembre i m'ha donat vostè la xifra que a mi em dona el seu conseller el 31 de març –per començar, eh? Per tant, segurament deuen haver contingut a zero qualsevol creixement.

Deixi's els criteris de Maastricht a banda: diguem al ciutadà de peu que avui la Generalitat té un deute que es pot calcular, segons xifres del Banc d'Espanya, a l'entorn dels 2 bilions de pessetes; devem 2 bilions de pessetes, Maastricht amunt o Maastricht avall. Vostès no són creïbles, perquè aquest deute ha anat incrementat un 28% anual, mentre que els ingressos no financers han augmentat només un 7,5% anual; hem passat de mig bilió de deute el 93 a 1 bilió 400.000 milions el 97, sense tot el que ve de cua d'organismes autònoms, etcètera.

Institucions diverses internacionals com Barclays Capital estant advertint que les finances de la Generalitat estant reduïdes al mateix temps pel seu –comparativament– alt nivell de deute, conseqüència dels dèficits pressupostaris dels anys noranta. Vostès van dir que ingressarien 200.000 milions de pessetes més per IRPF; ara el conseller Mas fins i tot ha reconegut que allò eren càlculs molt optimistes. Els estudiosos ens parlen de 50.000 a 20.000 milions més; fixin-se si ho han rebaixat. On es creuarà la corba del que anem devent amb el que anem ingressant, si resulta que anem incrementant molt més el deute del que havíem previst? I no em faci recordar-li, perquè no tinc temps, com se'ls han anat disparant, fins i tot el 98, les previsions de deute. És creïble que vostès redueixin 8.000 milions de deute el 99... Si només són 8.000 milions, quin any preveuen acabar amb això? Això és una hipoteca enorme a la propera legislatura, guanyi qui guanyi. I això és una hipoteca enorme sobre els pressupostos que hi han enguany a discussió en el Parlament de Catalunya, especialment quan entrarem –i aviat hi entrarem, senyor conseller– en les previsions d'inversió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

La qualificació dels organismes internacionals del deute de la Generalitat és bona. Això per començar.

Segon punt, per situar les coses en el seu nivell..., i ho dic perquè, parlant de 2 bilions –que no són 2 bilions, com ja he dit abans–, la gent queda molt esparverada; però és que els deutes de les comunitats autònomes o de l'Estat són el que són. El del Govern espanyol és de 54 bilions. Però ara ho dic només per a situar les coses en ordre de magnitud. I, per exemple, en el cas concret del Govern espanyol, resulta que el deute és molt superior als ingressos que pot tenir cada any; en canvi, en el cas de la Generalitat, el deute és només, exactament, el 61,18%. No sé si es la data del mes de març, però, molt bé, posem que sigui el 63: 61,18, i l'altre està molt per sobre del 100%. No ho dic en pla de crítica contra ningú, simplement... –naturalment, ho repeteixo, perquè sempre em fan les mateixes preguntes, no?–, no ho dic en pla de crítica contra ningú, simplement per situar –per dir-ho així– el tema en les seves proporcions exactes.

La capacitat de retorn del deute és molt gran si es mira des del punt de vista del producte interior brut; el que passa és que hem tingut un mal finançament. Però només ara la mica de finançament millor que tenim ens ha permès ja fer un pressupost, el presentat ahir, que, al mateix temps que ens permet superar una mica, diguem-ne, la política de contenció que hem fet durant els últims dos anys, en canvi ens permet ja començar a disminuir aquest deute, i òbviament –això sí– complir, i complir escrupolosament, les normes, és a dir, els límits que ens han fixat tant el Govern central espanyol com, per exemple, també, les institucions de la Unió Econòmica i Monetària.

Per altra banda, quant al creixement del deute, el tenim molt controlat en aquest moment, perquè és veritat que hi havia hagut un moment, quan teníem el finançament pitjor, és a dir, fins al 94, que fèiem xifres molt altes, de 70 i 80.000 milions de pessetes de dèficit, però aquest any 98 farem 19.000 milions de pessetes de dèficit i està previst, i ho estem complint els últims anys d'una manera –ho repeteixo– escrupolosa, que arribarem a zero de dèficit, concretament l'any 2001. Ara estem a 19.000; havíem estat a 70 o 80.000.

Més coses li puc dir sobre això que fan que les institucions internacionals financeres ho valorin positivament –ho valorin positivament– i fins i tot vagin darrere de la Generalitat per poder treballar amb la Generalitat. Si tant estiguéssim, diguem-ne, prop de la fallida pura no vindrien com van, diguem-ne, en processó feta, oi? (*Rialles.*) Però, bé..., no, no, escoltin, és així.

Però, per exemple, una cosa també. Cost mitjà del deute, perquè vegi que això també ens ajuda a reduir el dèficit: el nostre cost mitjà del deute és del 6,38. Perquè vegin que és un bon cost, aquest, els diré, per exemple, que l'Estat el té al 7,16 o que, per exemple, l'Ajuntament de Barcelona el té al 9,59. Per altra banda...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adopció del plurilingüisme en l'Administració de la Generalitat, pel que fa a les relacions amb els ciutadans

La pregunta número 5, sobre l'adopció del plurilingüisme en l'Administració de la Generalitat, pel que fa referència a les relacions amb els ciutadans, formulada pel Grup Parlamentari Popular. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, quan lo Govern ha entrat ja al Parlament les propostes o les proposicions de llei perquè les llengües oficials s'incorporin als passaports, als documents d'identitat i als permisos de conduir, i, a la vegada, propostes, també, per assumir determinades competències sobre la gestió del personal de l'Administració al servei de l'Administració de justícia, lo Govern empara estes propostes en articles de la Constitució i en preceptes del Tribunal Constitucional.

Doncs bé, si tot això es refereix a l'Administració de l'Estat, la pregunta que li formulem és què fan el president i el Govern perquè la igualtat del català i del castellà sigui també efectiva en l'Administració de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, el president i la Generalitat...

El president

Té la paraula el molt honorable senyor president. (*Rialles.*)

El president de la Generalitat

Bé, el president i la Generalitat el que fan és tenir en compte que el règim de doble oficialitat que estableix l'Estatut d'autonomia no implica necessàriament una posició idèntica de les dues llengües oficials en el pla legislatiu, i, especialment, quan es tracta de regular el seu ús institucional a Catalunya –no ho implica.

El que sí que cal tenir en compte –i ho tenim escrupolosament en compte, això– és que s'han de respectar els drets lingüístics individuals, tal com, per altra banda, determina la nostra Llei de normalització lingüística del 83, i també la Llei 1/1998, també de política lingüística.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyor president, les demandes de les obligacions a tercers, com és este cas que li

6608

exposo, impliquen l'autoexigència d'un mateix –me refereixo a vostè–, sobretot quan, davant del seu instint d'uniformitzar, vostès no han previst cap tipus de rectificació en tot allò que està passant amb la Llei de política lingüística.

Si estes propostes, com he dit, vostès les fonamenten en la Constitució, i si el president de la Generalitat coneix aquells articles de la mateixa Constitució, que en parlar del principi d'igualtat dels drets i de les llibertats –drets individuals, com vostè ha dit–, també afecten l'àmbit de les seves i de les nostres competències, què fa vostè, senyor president, amb la Llei de la imposició de les quotes i de les sancions, i què fa vostè amb els mitjans de comunicació gestionats per la Generalitat, o amb l'ensenyament, o amb la publicitat, o amb l'exigència del català no com a mèrit, sinó com a requisit. No generi, senyor president, més controvèrsies a Catalunya, ara, novament, amb la *peladilla* electoral de les eleccions catalanes.

I, vista la seva actitud, em permeto formular-li dues precisions, senyor president: la primera, que aplicat al bilingüisme, vostè converteix lo dret en anècdota, i la segona, que ja em donaria jo per satisfet si la seva consideració al bilingüisme fos la mateixa que la que vostè aplica en les seves campanyes electorals.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, no, jo no ignoro la Constitució, però no en sóc un especialista. Els qui en són especialistes són el Tribunal Suprem i el Tribunal Constitucional, i aquests, a la nostra política, a la política que vostè està criticant, li han donat suport, l'han avalada. Per exemple, el Tribunal Constitucional, en una sentència de l'any 89 i una altra de l'any 94, parlen que «La Generalitat pot actuar en la línia de corregir» –diuen, textualment– «positivament una situació històrica de desigualtat respecte del castellà», això diuen. O bé, per exemple, la Sentència del Tribunal Constitucional 82/1986 també parla que: «Sens perjudici dels drets individuals dels ciutadans a adreçar-se i demanar notificacions en una altra llengua, hi ha la possibilitat, per part de la Generalitat, d'emprar indistintament una sola llengua»; en aquest cas, concretament, es tractava del català. I bé, i la mateixa cosa es pot dir, doncs, de la sentència molt recent del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya –molt recent, 28 de setembre de l'any 1998– en relació amb la retolació de les dependències judicials.

O sigui que, concretament, el Govern de la Generalitat, en la política que està practicant està d'acord amb el text de l'Estatut, concretament amb l'article 3.3, i després està també d'acord amb la Constitució, avalat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, pel Tribunal Suprem i pel Tribunal Constitucional.

I quant a la controvèrsia, a Catalunya en aquests moments, afortunadament, sobre el tema aquest no hi ha més controvèrsia que la que de tant en tant vostè ens planteja en aquest Parlament, perquè finalment, si hi

podia haver hagut per part d'algué un temor que aquesta Llei havia de comportar coses que vulneressin no dic ja els drets, sinó simplement la comoditat –que ja és prou important això, també– del viure civil, per dir-ho així, de ciutadans de Catalunya, aquest és un temor que s'ha diluït, que s'ha esfumat, i només cal veure les enquestes sociològiques –no parlo de les electorals–, en les quals el problema lingüístic ha baixat a baix de tot en l'ordre de preocupació dels nostres ciutadans.

Esperem que segueixi essent sempre així, perquè voldrà dir que, al mateix temps que es fa una política de foment del català, això es pot fer sense trencar això que és tan sagrat, que és la convivència entre tots els catalans, tots els ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el suport donat als pobles de l'Amèrica Central afectats per l'huracà Mitch

La darrera pregunta és sobre el suport donat als pobles de l'Amèrica Central afectats per l'huracà Mitch, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a exposar-la el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Crec que deu ser d'interès de la cambra precisament saber quina posició té el Govern de la Generalitat per fer el màxim d'ajuda possible a uns països, els centramericans, com Nicaragua, Hondures, Guatemala i el Salvador, que de tots és conegut que han patit un desastre natural molt i molt greu, catastròfic; societats, aquestes, totes elles dèbils, socialment poc vertebrades, econòmicament febles i que, a més a més, pateixen periòdicament aquests mals, però enguany ha estat superior a qualsevol altre: onze mil morts, quinze mil desapareguts, dos milions tres-cents mil ciutadans sense casa, és a dir, dades, realment, que superen magnituds que nosaltres puguem comprendre a curta volada. Pèrdues econòmiques de l'ordre de 3.000 milions de dòlars en països com Hondures o Guatemala, i tot això en països –com dèiem– amb un fort endeutament extern, que els impossibilita fer polítiques de reconstrucció, com altres països més desenvolupats podrien realitzar.

El nostre Grup Parlamentari va presentar en el dia d'ahir –i, concretament, això que diré ara ho fem extensiu a tots els altres grups, si volen subscriure-la– una proposició no de llei que demanava al Govern de la Generalitat que fes totes les accions necessàries prop del Govern de l'Estat per procurar la condonació del deute extern de caràcter públic que aquests estats centramericans tenen amb Espanya. I, de la mateixa manera, també demanàvem que el Govern de l'Estat mantingués un paper actiu i compromès davant dels organis-

mes internacionals, dels quals Espanya és membre, i tot això a favor de la condonació del deute extern. Avui a la premsa podem veure com els quinze ministres de la Unió Europea van acordar ahir, de moment, estudiar-se aquest tema de la condonació, i parlen d'una possible moratòria, però res més que això. Veiem també que l'Estat espanyol, en aquest cas el Govern espanyol i l'anglès porten una certa avantguarda en la línia de la condonació, però no d'altres com el francès i l'alemany.

En tot cas, dades, aquestes, per reflexionar. Però el que ens interessa a nosaltres, senyor president, és conèixer quina és la línia d'actuació del Govern de la Generalitat per donar ajuda als pobles centramericans, en la línia del gran suport de solidaritat que aquests dies s'ha manifestat pel poble català, i també de la resta de l'Estat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, el que ha fet fins ara el Govern de la Generalitat, i que defineix la línia que volem seguir en el futur també, és: primer, el dia 3 de novembre hi va haver un acord del Govern de la Generalitat i s'hi va dedicar una quantitat petita inicialment, i que s'ha hagut d'augmentar rapidíssimament, per iniciar algunes actuacions. Després hi ha hagut, com vostès saben, aquesta proposició de la qual acaba de parlar el diputat Camp, la proposició no de llei per proposar la condonació del deute extern de Centramerica. Hi ha hagut una carta meua, del dia 9, al ministre d'Afers Estrangers en aquest mateix sentit. Hi ha hagut contacte amb els cònsols dels quatre països afectats, i també amb els governs de dos d'ells, concretament el de Guatemala i el de Nicaragua. I a part de tot això —no, ara vindrà això dels milions—, a part d'això, i com a conseqüència d'aquesta decisió del 3 de novembre, hi ha hagut tota una actuació amb la Creu Roja i amb les organitzacions no governamentals.

S'han ofert vint bombers especialitzats en grans catàstrofes i ara, i anant també ja a qüestions concretes, concretament, hi ha preparat —no sé si ha pogut sortir avui o sortirà demà o demà passat, perquè no depèn de nosaltres—, conjuntament..., és a dir, d'aportació nostra, col·laborant amb la Creu Roja, un enviament de material sanitari i alimentari de trenta tones, que pot afectar, en deu dies, més de cinc-cents mil damnificats. A part d'això, això ens costarà, si és que no hi ha un ajut especial per part del Govern, 20 milions de pessetes més.

A part d'això, dels romanents que hem pogut recollir d'alguns conceptes, hi ha 59 milions de pessetes. Hi ha, després, 50 milions que es faran a través d'una rifa especial de l'EAJA (*rialles*), i no sé per què riuen, perquè això és perfectament normal...

El president

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

Tot això suma 134 milions de pessetes. I hi ha previst que, de determinats conceptes del pressupost de l'any que ve, s'hi puguin destinar entre 150 i 200 milions de pessetes més. Per tant, això fa pels volts dels 330, 340 milions de pessetes. Això, per tant, és el plantejament que en aquests moments tenim i que mirem d'aplicar. Si volen parlar en termes econòmics, en aquests moments tenim previstos aquests 330, 340 milions de pessetes.

La manera de fer-ho, el procediment, bé, és bàsicament nosaltres col·laborant amb la Creu Roja i col·laborant amb les organitzacions no governamentals. També hi ha voluntat, oferim la nostra col·laboració, ja sigui a través d'aquestes aportacions nostres o a través d'altres tipus d'ajuts més estrictament logístics o polítics, tant a l'Associació com a la Federació...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Moltes gràcies.

Acabades les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat, continuem amb les preguntes al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'inversió en transport públic als barris de Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona, de Barcelona

La número 7, pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'inversió en transport públic als barris de Ciutat Meridiana..., ha sigut retirada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la protecció de la fauna vertebrada

La pregunta número 8, sobre la protecció de la fauna vertebrada, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Per substantiar la pregunta, té la paraula el diputat senyor Francesc Iglesias. (*Remor de veus.*) Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Honorable conseller del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca...

6610

El president

Ho repeteixo: guardin silenci, si us plau.

El Sr. Iglesias i Sala

Gràcies, senyor president. La diversitat geogràfica de Catalunya comporta també una rica varietat i diversitat de la fauna, especialment la vertebrada. Aquest Parlament ha legislat sobre la protecció dels animals, i també la societat civil de Catalunya, mitjançant associacions naturistes i conservacionistes, s'està interessant sobre el tema de la protecció dels animals, especialment la fauna vertebrada.

Per tot això, honorable conseller, quin és el capteniment del Govern i quins plans s'estan fent sobre la protecció de la fauna vertebrada?

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, el Departament d'Agricultura, a través de la Direcció General de Medi Natural, va encarregar, ja fa tres anys, un estudi a la Universitat de Barcelona, que va ser entregat fa pocs mesos, perquè catalogués totes les espècies de fauna vertebrada de Catalunya. En aquest cas, aquest estudi ha estat un treball molt considerable –són deu volums–, en el qual han estat catalogades 575 espècies de fauna autòctona. A partir d'aquesta catalogació i d'una fitxa individualitzada per cada espècie, on s'analitza l'estat en què es troba a Catalunya, s'han anat preparant plans; alguns, de fet, ja són antics, i altres són més recents. Jo senzillament faria una exposició dels més importants. De fet, no em donarà temps a tot.

Hi ha un programa de recuperació d'amfibis i de rèptils. Dintre aquest programa, molt especialment, hi ha un programa de recuperació de la tortuga mediterrània. Vostès saben que, en aquest cas, l'única població natural de tortuga mediterrània que hi ha a la península Ibèrica es troba a la serra de l'Albera –o sigui, en aquest cas, a l'Alt Empordà, a Catalunya– i que a més era una espècie que es trobava força afectada per la recollecció i pel comerç il·legal, com a animal domèstic. En aquest moment hi ha un centre especialitzat i m'atreveria a dir que la recuperació és força positiva.

Un altre pla que es va endegar ja fa un cert temps és el Pla de recuperació de l'àliga cuabarrada. De fet, a Catalunya, en aquest moment tenim una població reproductora d'unes setanta parelles. Cal dir que això és alguna cosa més del deu per cent de l'Estat espanyol; s'hi està vetllant especialment. És una espècie que en aquest moment s'ha parat la davallada que tenia, i cal analitzar molt bé totes les seves zones, tant les reproductores com les de caça dels nous aligots, per preservar-la.

Un altre programa és el de l'esparguer cendrós. Pensi que quan es va començar aquest programa solament hi havia dues parelles a Catalunya; en aquest moment, en tenim –és difícil de saber-ho, però es cataloga– entre trenta i cinquanta parelles. I un altre animal que s'ha recuperat és el xoriguer petit. Aquest és un animal que es va extingir a Catalunya a mitjan dels vuitanta i en aquest moment...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Adverteixo al senyor diputat que, si li pregunta al senyor conseller, no li pot contestar perquè ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Iglesias i Sala

Bé, moltes gràcies, senyor president. Entenc que no pot continuar la resposta l'honorable conseller, però entenc que està en la línia de la preocupació que ha expressat aquest diputat i el seu Grup i instem el conseller que segueixi en aquesta tasca.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la recomanació del Síndic de Greuges relativa a la responsabilitat patrimonial de l'Administració davant la inexecució d'actes administratius

La pregunta número 9, sobre el compliment de la recomanació del Síndic de Greuges relativa a la responsabilitat patrimonial de l'Administració davant la inexecució d'actes administratius, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Senyor president... Molt honorable conseller, recollint una queixa a bastament documentada en la Memòria de la Sindicatura de Greuges de l'any 97 i també l'interès de la comunitat de veïns afectats, el Grup Socialista vol saber, atès que es tracta d'una problemàtica que té més de deu anys, quin és el capteniment del Govern en relació a això.

Per fer-me més entenedora i reproduint literalment la intervenció del Síndic: «Es denuncia la paralització en què es troba el procediment d'apressament sobre el patrimoni del promotor de les obres de l'edifici d'habitatges que aquell representava. Aquest procediment s'havia iniciat per tal de fer efectiu l'import de les obres de reparació que la comunitat de propietaris va haver d'efectuar a manca de la seva efectiva realització per part de l'esmentada immobiliària, la qual ja havia estat requerida per dur-les a terme en virtut de la resolució administrativa del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, del 17 de setembre de 1985» –destaco 1985. El Síndic va concloure que «tot i que l'empresa mai no va demanar la suspensió de l'executivitat dels

actes, l'Administració es va demorar en l'inici de les actuacions tendents al rescabament de les obres realitzades subsidiàriament per la comunitat de propietaris. Aquesta demora en l'execució dels actes administratius, sense cap tipus de justificació que aparentment la pugui excusar, ha comportat que la comunitat de propietaris estigui encara pendent de percebre l'import de les obres realitzades fa deu anys.»

El Síndic considerarà que els fets exposats, susceptibles de ser enquadrats com un funcionament anormal dels serveis públics, justificarien per si sols l'obertura d'ofici d'un expedient de responsabilitat patrimonial, llevat que les gestions mantingudes amb el Departament s'arribessin a una solució satisfactòria per als interessats. Per tot això, el Síndic recomanà que s'iniciés d'ofici un expedient de responsabilitat patrimonial en el cas que no es poguessin aportar noves dades. És per tot això que el Grup Socialista vol conèixer quin és el capteniment del Govern pel que fa al compliment d'aquesta recomanació de la Sindicatura de Greuges.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

El Govern de la Generalitat no comparteix el sentit de la recomanació del Síndic de Greuges, per diversos motius. En primer lloc, cal dir que tant la doctrina majoritària existent sobre la responsabilitat patrimonial de l'Administració com la jurisprudència al Tribunal Suprem al respecte han precisat que no són indemnitzables els danys que es generen per la demora en la tramitació d'un expedient i que el retard burocràtic té unes vies específiques de solució, que es canalitzen a través de recurs de queixa. En segon lloc, cal precisar que perquè hi hagi responsabilitat patrimonial de l'Administració, cal que es doni una relació de causalitat directa i exclusiva entre la manca d'actuació de l'Administració i el perjudici que allega l'administrat, i aquesta relació no hi és en el cas que es refereix la present pregunta parlamentària. I en tercer i últim lloc, cal dir que és del tot evident, tal com es desprèn en l'expedient iniciat en el seu moment pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que no hi ha hagut inactivitat per part de l'Administració de la Generalitat, sinó tot el contrari: s'han realitzat totes les actuacions necessàries per al cobrament de les reparacions efectuades a l'edifici objecte del litigi, sense que s'hagi pogut obtenir l'esmentat cobrament per causes no imputables a l'Administració de la Generalitat.

El president

Per repreguntar, té encara trenta-un segons la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Trenta-un segons són poca cosa, però, en tot cas, jo trametré a la comunitat de propietaris afectats, que havi-

en obert una expectativa arran que la seva queixa fos reconeguda i avalada per la Sindicatura, trametré la posició del Govern, que continua tancant-se a assumir una indemnització de dos milions de pessetes que, segons sembla, altres dictàmens jurídics fan clarament responsable a la negligència de l'Administració. Penso que és una qüestió de doctrina, d'interpretació jurídica; potser segurament ni el senyor conseller ni jo...

El president

Ha exhaurit el seu temps, senyora diputada.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Miri, no és un problema d'interpretació jurídica. El Govern de la Generalitat ha actuat en els termes legalment establerts i entenem que no pot ser responsable de les vicissituds mercantils que afecten una determinada societat ni fer-se càrrec del rescabament de les pèrdues ocasionades per la insolvència d'una empresa. Això és així; i permeti'm que li digui que això no és fruit de cap interpretació jurídica. Una altra cosa és que hi puguin haver persones afectades i que el Síndic de Greuges digui: «Escolti'm, hi ha unes persones afectades, és veritat», però, evidentment, l'Administració no es pot fer càrrec d'aquesta situació.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la identificació del mes de maig com el mes de la sida a l'Agenda de la Salut 1998

La següent pregunta, la número 10, sobre la identificació del mes de maig com el mes de la sida a l'Agenda de la Salut de 1998, formulada pel Grup Socialista, té la paraula per exposar-la la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Honorable conseller, des de principis de l'any en curs, a totes les farmàcies catalanes i també de l'Estat espanyol s'hi pot trobar un tríptic —que és aquest— on els farmacèutics informen d'un pla preventiu de la salut, i diuen als ciutadans a través d'un calendari diferents coses. No voldrem entrar en per què el mes de novembre és el mes dels maldecaps o el mes de desembre és el mes de la salut mental. Voldríem centrar l'atenció en el mes de maig, senyor conseller. Vostè s'ha fixat que el mes de maig diu «mes de la sida»? Què en pensa, d'aquest tema, honorable conseller, com a líder polític d'un departament on

6612

hi ha un pla sanitari? En principi, s'ha de liderar aquells missatges clars en prevenció i més en un tema tant important de salut pública com el tema de la infecció pel VIH - sida.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, bé, jo penso –suposo– que el fet de dedicar un mes, en aquest cas el mes de maig, a la sida respon a una voluntat que té el Consejo General de colegis de farmacèutics de planificar seqüencialment les activitats. Probablement, el text d'aquest fulletó que vostè ha esmentat no és el més encertat, però jo estic segur que els farmacèutics coneixen prou bé que la lluita contra la sida no és la lluita d'un mes, sinó que és una lluita durant tot l'any. I per tant, suposo que respon més a aquesta voluntat de planificar les activitat que no a altres fets o a altres intencions.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable conseller, vostè sap que en salut pública els missatges han de ser molt clars. Vostè potser sap més que nosaltres, evidentment, perquè lidera un departament, el Departament de Sanitat, però identificar la paraula «sida» amb el mes de maig, què vol dir? Activitat el mes de maig perquè l'estiu...? Què passa, l'estiu és diferent a l'hivern? És a dir, per què parlem de sida el mes de maig? Per què posats a fer no recomanem pràctiques de sexe més segur o, en tot cas, fem promoció d'allò que fan els farmacèutics de programes d'intercanvis de xeringa?

El que està clar és que, en aquest moment, després de tants anys d'infecció pel VIH no podem donar missatges distorsionadors, tot al contrari. Els missatges han de ser molt clars. I nosaltres coneixem prou bé el paper dels farmacèutics i, especialment a Catalunya, com a agents de salut en el tema de la sida. Vostè diu: «Això és del Consell General de Collegis de Farmacèutics», i ho diu en castellà, com si això no fos distribuït a Catalunya. Vostè sap, honorable conseller, perquè a més vostè ho ha preguntat, evidentment, i se suposa que vostè ho devia saber d'antuvi. Això està repartit a totes les farmàcies de Catalunya, a les tres mil farmàcies de Catalunya. Em sembla que, simplement, vostè –insisteixo– ha de liderar els missatges i consensuar amb tots els agents de salut, i en aquest cas, uns agents de salut extraordinàriament privilegiats. Perquè, precisament, aquesta agenda té sentit perquè ells estableixen un tema que és la proximitat al ciutadà. La major part de ciutadans i ciutadanes van en algun moment a les farmàcies, i per això hi ha programes de prevenció a les farmàcies. No podem distorsionar missatges. En parlàrem d'altres, però –insisteixo– el que li demanem –la segona pregunta, tindrà més temps– és per què ha tirat endavant aquesta agenda sense haver estat consensuada en el Pla sanitari, si és que hi ha d'estar, o en tot cas, vostè fa deixadesa del seu lideratge en salut pública?

dans i ciutadanes van en algun moment a les farmàcies, i per això hi ha programes de prevenció a les farmàcies. No podem distorsionar missatges. En parlàrem d'altres, però –insisteixo– el que li demanem –la segona pregunta, tindrà més temps– és per què ha tirat endavant aquesta agenda sense haver estat consensuada en el Pla sanitari, si és que hi ha d'estar, o en tot cas, vostè fa deixadesa del seu lideratge en salut pública?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Li agraeixo el lideratge que m'atorga, que crec que sí que el tinc. Escolti: Agenda de Salut 1998, tot un pla preventiu de salut a la vista. Els farmacèutics han volgut pautar les seves actuacions i recomanen, el mes de maig, parlar de la sida; el mes de juny, de cura de la pell; el mes de setembre, del sobrepès. Sí que podrien el mes de maig parlar de totes aquestes coses, però ho estan intentant planificar en el temps. A mi em sembla que els farmacèutics coneixen perfectament que la sida no es pot circumscriure en un mes i fan aquell missatge aquest mes. De la mateixa manera, per què el dia 1 de desembre és el dia mundial de la sida? És que només hem de lluitar contra la sida aquest dia, o hem de lluitar tot l'any? Per què és el dia 1? No ho sé. Perquè es va decidir. Per què l'OMS va decidir que al dia 1 de desembre estàvem prop de Nadal i es podia parlar de la sida? No ho sé. El que sí que és cert i estic segur que quan el Col·legi de Farmacèutics de Barcelona, de Tarragona, de Lleida, de Girona, van entrar en aquesta temàtica i els van oferir aquesta possibilitat i van traduir aquests prospectes, eren plenament conscients que contra la sida s'havia de lluitar tot l'any.

De fet, aquest és el fulletó –que jo no el tinc ara en català–; no parla d'un mes; és el que es devia repartir a les farmàcies durant aquest mes. Aquest és el que es devia repartir. Això és la planificació durant tot l'any. I tinc l'altre, que parla del sobrepès o parla dels refredats. Escolti, ho han volgut decidir. No sé si el Consell de Collegis de Farmacèutics de l'Estat espanyol volia que el mes de maig fos el mes dedicat a la sida, perquè també és veritat que en el mes de maig, per exemple, als Estats Units, hi ha una jornada en la qual es recorda les persones que han mort de la sida. Precisament, a Barcelona es va celebrar una jornada, davant la catedral de Barcelona, el mes de maig; no sé si era aquesta. Jo crec que, en tot cas, buscar-li punta al llapis en aquest tema..., el que hauríem de valorar és positivament la figura del farmacèutic com a transmissor d'activitats de promoció de la salut i de prevenció de la malaltia i que escullen en aquest moment això. Jo no li busco alguna altra cosa. No li busco. Potser interpreto que el mes de maig la gent planifica les vacances i és bo que els joves tinguin en compte que hi ha una malaltia que es pot transmetre sexualment, per exemple –no ho sé, crec que no. Jo crec que el que hem de fer..., en tot cas, comparteixo amb vostè que el text de l'agenda és desencertat, però, en tot cas, valorar positivament una actuació d'aquestes.

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre les recomanacions del Consell General de Col·legis de Farmacèutics en el tríptic Agenda de la Salut**

L'onzena pregunta, sobre recomanacions al Consell General de Col·legis de Farmacèutics en el tríptic Agenda de la Salut 1998, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable conseller, no vulgui enfrontar el Grup Socialista amb els farmacèutics; estem parlant de responsabilitats de govern. És evident, obvi, que el conseller de Sanitat ha de liderar—liderar— la salut pública; si ho fa o no ho fa és un altre debat que en moltes ocasions hem tingut en aquest moment. És obvi que aquí els ciutadans, en votar, atorguen el lideratge no només polític, sinó tècnic, a una conselleria, en el tema de la sida. I per tant, nosaltres reconeixem extraordinàriament, valorem positivament el paper dels farmacèutics. Estic parlant del seu Departament. Estic parlant de si van passar pel sedàs tècnic del seu Departament frases com: «Et recordo les dates en què se solen presentar les malalties més comunes.» El mes de maig és el mes de la sida?

Hi insisteixo, senyor conseller: estic parlant amb el conseller de Sanitat, no amb el Col·legi de Farmacèutics; estic parlant amb qui té la responsabilitat del Pla sanitari de la sida, perquè així ho va decidir un consell executiu. Estic parlant de tot allò que, sobretot, té a veure amb tots els ciutadans, perquè les farmàcies són—hi insisteixo— un lloc òptim, òptim, i sap que hem impulsat, des de diferents àmbits del Partit Socialista, programes a través de les farmàcies. Per tant, estic parlant amb un responsable polític, i ens sembla que vostè..., volem escoltar de vostè les recomanacions que fa o l'anàlisi que fa d'aquest tríptic. Si vostè creu que no es pot millorar, doncs, en tot cas, ja parlarem amb els col·legis de farmacèutics i farem aquest paper de lideratge que vostè sembla que no vol assumir. Per tant, li demanem molta concreció: quines són les recomanacions, després d'haver llegit i rellegit aquesta Agenda de Salut?

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Bé, abans li he contestat en el sentit que creia que, probablement, el text que acompanya l'Agenda de Salut no és el més encertat, i en aquest sentit, nosaltres, des del programa, des del Pla sanitari de la sida, els ho hem fet saber als farmacèutics. Probablement, aquest no és el text més adient per acompanyar aquesta agenda.

Malgrat això—que es pot corregir, perquè li dic que, després, el fulletó de la sida no la identifica amb un mes, com podria tenir, probablement, una explicació que abans de l'estiu es recomanin una sèrie de mesures davant del tema de prendre el sol, etcètera—, a nosaltres no ens ha semblat que això hagi de ser un tema per posar en qüestió, fins i tot, el lideratge del conseller en temes de salut pública.

Escolti, aquesta és una iniciativa que pren el Consell de Col·legis de Farmacèutics, que trasllada a tots els consells de farmacèutics de l'Estat espanyol, que ho tradueixen en català—que també s'ha d'agrair— i que comencen a repartir a les farmàcies. Nosaltres, que en tenim coneixement—no ho supervisem—, quan veiem que arriba aquesta agenda, doncs, home, pensem que no és el millor text, però com que, de fet, la lluita contra la sida creiem que és de tot l'any, si hi ha un mes que hi dediquen especial èmfasi des de les oficines de farmàcia, a nosaltres no ens sembla tan malament. Es pot corregir, evidentment, perquè no ho comparteixo: jo no crec que el mes de maig sigui el mes en què només s'hagi de lluitar contra la sida, però jo crec que, en tot cas... Crec que se'n farà un gra massa, de qüestionar el lideratge o no en el tema de la salut pública.

Miri, nosaltres hem cregut molt, molt, en el tema del paper del farmacèutic com a agent de salut, i d'alguna forma aquestes funcions estan incloses dintre del que és la Llei d'ordenació farmacèutica de Catalunya, que especifica molt aquestes funcions de participar en la promoció i en la prevenció de la malaltia. I això és tot, i en tot cas em consta—i he tingut converses amb el Consell del Col·legi de Farmacèutics de Catalunya—que ells tampoc compartien el text, però, en el fons, que hi hagi una activitat d'aquest tipus, d'informació sobre la sida a les farmàcies, jo crec que és això el que hem de valorar. I en el text del fulletó, jo crec que no es pot identificar amb un mes. Una altra cosa és el tema de l'agenda.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable conseller. No, simplement, considerem, esperarem a veure si tenen efecte aquestes recomanacions que han fet, però nosaltres continuem pensant que les havien d'haver fet abans, perquè, escolti, és desapropiatar el tema. De vegades, tan important és fer bé les coses com intentar, allò que fem, fer-ho millor. En aquest cas potser hem perdut una oportunitat—a totes les farmàcies de Catalunya, hi insisteixo— d'haver donat missatges molt més clars en relació amb el tema de la infecció per VIH. Per tant, parlàvem de l'agenda, senyor conseller, no parlàvem dels altres tríptics que es distribueixen a les farmàcies respecte a aquest tema. Aquest és un tema; precisament perquè el valorem, li demanem que intenti, a la propera edició per a l'any 99, consensuar—i ben segur que així podrà ser— missatges molt més clars en aquesta Agenda de Salut.

6614

Per tant, en aquest sentit eren les nostres preguntes, i de cap manera provocar un menysteniment del paper dels agents de salut a les farmàcies.

Gràcies, honorable president, honorable conseller.

El president

Moltes gràcies. El senyor conseller té la paraula per contestar.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyora diputada, fixin-se si tenim el lideratge, si tenim el lideratge de la salut pública, que hem estat la primera comunitat autònoma –la primera– a fer un llibre blanc d'integració de les activitats preventives a l'oficina de farmàcia. No ho ha fet ningú –no ho ha fet ningú. Fixin-se si el tenim, el lideratge: vàrem aconseguir fer un llibre blanc amb el Consell de Col·legis de Farmacèutics de Catalunya en el qual pensem potenciar aquestes activitats de prevenció primària, tot el que fa referència a consells d'educació sanitària o de prevenció secundària, fins i tot entrant cribratge de casos dins de les oficines de farmàcia. En aquest moment, per continuar amb aquest lideratge que vostè em qüestionava, aquest llibre blanc està en fase de desplegament mitjançant cursos de formació als farmacèutics...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives als concerts educatius amb els centres docents privats d'educació especial (tram. 310-00471/05, 310-00472/05 i 310-00473/05)

La pregunta número 13 ha sigut posposada, i correspon ara la pregunta número 14, però que si hi ha la conformitat del senyor conseller, que és el conseller d'Ensenyament, acumularíem les números 14, 15 i 16.

Per substanciar les preguntes, que han estat presentades pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló, per un temps màxim que serà, evidentment, més que els dos minuts i mig que té una pregunta. Li dono cinc minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè, el 5 d'agost d'enguany, signava una resolució per la qual s'aprovava la renovació de concerts educatius de centres docents privats d'educació especial. Al voltant d'aquesta resolució, nosaltres tenim tres preguntes a fer-li, que acumulem, perquè la resolució és la matei-

xa i el tema, en el fons, és el mateix: en primer lloc, aquesta resolució diu que, a aquests concerts educatius dels centres privats d'educació especial se'ls assignarà un concert per un any, per un curs, per un any. Quan els nostres coneixements són que la LODE diu que els concerts educatius han de ser per quatre anys.

Primera pregunta: per què, si la Llei diu que els concerts educatius són per quatre anys, als centres privats d'educació especial –que són uns centres privats diferents que els d'educació general o d'educació ordinària– se'ls té en aquesta discriminació? Segona qüestió: a la mateixa resolució diu que, a partir del moment, s'assignaran aquests concerts; que nosaltres sapiguem, encara avui en dia hi ha algun centre privat que, a aquestes alçades del curs, no ha pogut signar el concert, que no l'ha signat. Potser avui ja l'ha signat, però fa un quants dies encara no l'havia signat, perquè les nostres dades en l'última setmana no les hem pogut tornar a comprovar. I en tercer lloc, mirant la llista dels centres els quals sí que se'ls concedeix concert i els centres que no, es presenten dubtes de quins criteris s'han aplicat, perquè no sabem si, estrictament, són els criteris que apareixien en el Decret 299/1997, del 25 de novembre, perquè aquests criteris d'aquest Decret, mirant la llista de centres als quals se'ls concedeix, no ens acaben de quadrar.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar les preguntes, les tres preguntes, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament (Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, bé, efectivament, senyor diputat, els criteris de concessió o denegació dels concerts educatius als centres d'educació especial són els que determina el Decret 299/97, del 25 de novembre, sobre l'atenció educativa a l'alumnat amb necessitats educatives especials.

Un cop aprovat aquest Decret, per contestar aquestes preguntes que ha formulat el senyor diputat, un cop aprovat aquest Decret i de cara al seu desplegament, es van realitzar consultes als sindicats, a les patronals del sector i als mateixos titulars dels centres docents d'educació especial. I de forma simultània, i amb la voluntat de no ajornar les solucions i prèvia consulta als mateixos centres, es va tramitar la resolució del 5 d'agost de 1998, a la qual el senyor diputat ha fet referència. Per la qual, per aquesta resolució –per la qual s'aprova la renovació de concerts educatius del curs 98-99–, que va permetre procedir a tramitar els concerts de cada centre... I amb una voluntat positiva, de cara a l'atenció als alumnes amb necessitats educatives especials, la vigència del nou concert es va establir només en un curs, entenent la seva provisionalitat, fins tancar de forma satisfactòria les negociacions que s'estan duent a terme amb la finalitat de determinar les ràtios i les plantilles definitives.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, primer, ens satisfà saber que aquesta mesura que és un any, el concert, és amb caràcter excepcional. En tot cas, el que li voldríem dir és que aquestes consultes amb el sector no deuen haver estat fetes del tot, o no deuen haver estat ben fetes, perquè justament des del sector se'ns van dirigir estranyats per aquests fets que jo li he plantejat i, per tant, d'alguna manera, alguns components del sector no degueren ser consultats.

En segon lloc, aquest Decret que jo li he esmentat, nosaltres creiem que necessita un desenvolupament reglamentari, perquè, pel que fa a l'educació especial, no és la mateixa l'educació per a discapacitats motrius, que per a discapacitats psíquiques, que per a discapacitats sensorials. I em sembla que caldria afinar més, ràtios, concerts, ajudes, depenent d'aquestes discapacitats.

I finalment, el que sí que li diria és que..., ja li ho vaig comentar, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, en una passada compareixença seva a la Comissió de Política Cultural, que és que el fet que no tot el sector està informat d'aquests contactes que vostè m'ha dit, no tot el sector sabia entendre què volia dir «concerts només per a un any», no tot el sector sap entendre què vol dir que encara no s'han signat tots els concerts... El que li vaig comentar, i avui li reitero, és que aquesta diversa problemàtica que li estic plantejant porta que alguns professionals del sector estiguin plantejant-se el fet que s'estigui estudiant una reestructuració del sector d'escoles privades d'educació especial.

Vostè, allí, m'ho va negar; espero que avui m'ho torni a negar, però, en tot cas, el que li demano és que aquesta sensació dels afectats no es reiteri, que la comunicació amb el sector sigui més àmplia, arribi a tot arreu i que el Departament tingui unes vies clares de connexió amb els diversos centres d'aquesta àmplia problemàtica, que són els centres d'educació especial i de les diverses discapacitats; que no faci falta que sigui a través de preguntes parlamentàries que es resolguin temes que amb una informació fluida i directa no caldria que arribessin al Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, s'han obert unes consultes que encara continuen, i han estat unes consultes en profunditat, encara que és un sector que, en funció del volum de centres que aplega, permet una proximitat més gran del Departament en les tasques de comunicació, i procuraré aprofundir-hi el màxim possible en atenció a aquesta petició, aquest prec que fa el senyor diputat. Ha d'entendre també, senyor diputat, que el Departament, com és lògic, quan

treballa, i són consultes continuades i repetides en qüestions com aquesta, ho fa amb la gent representativa del sector i ho fa d'una forma molt directa, fonamentalment amb les patronals i els sindicats. Jo no voldria jutjar la capacitat d'aquestes entitats en relació a portar els seus afiliats o als seus interessats les qüestions, però en general funcionen bé i, per tant, no m'atreiria a fer cap crítica, sinó al contrari.

Sap també el senyor diputat que de cara al que en podríem dir l'aprofundiment d'aquestes consultes, i de cara també a resoldre els punts importants que es belluguen, el primer que s'havia de fer, perquè marcava, d'alguna manera, tot això era resoldre el greuge comparatiu d'aquests centres en comparació amb els centres ordinaris en relació amb les retribucions del professorat. I això s'arrossegava des de l'any 95. I és un tema que, afortunadament, hem resolt i que avui en dia està reconeguda, i s'està cobrant, per tant, no només reconeguda des d'un punt de vista d'un reconeixement, diguem-ne, de justícia, sinó d'un reconeixement d'eficàcia, l'analogia retributiva del professorat d'educació especial en relació amb el professorat de l'escola d'educació ordinària.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Paral·lelament, a partir d'aquestes consultes, en molts casos personalitzades, a titulars de centres, perquè –com molt bé ha dit el senyor diputat– són centres molt diferenciats, s'està parlant i avançant en el desplegament d'aquest decret, sobretot, en tot el que signifiqui determinades ràtios i plantilles, que, com sap molt bé el senyor diputat, no es pot fer d'una forma automàtica tenint en compte la diferenciació de centres.

I, per no quedar-me sense temps, li nego que hi hagi qualsevol tipus de pretensió de reestructuració d'aquest sector. El que hi ha és una intenció de fer bé les coses, principalment, perquè és un sector, que jo diria que és especialment estimat i que necessita especial cura des de la dificultat en la resolució de la seva problemàtica, que, òbviament, és diferenciada si la comparem amb la dels centres ordinaris.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1985, de 28 de juny, per la qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (presa en consideració)

Continuarem amb l'ordre del dia, el cinquè punt és debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1985, de 28 de juny, per la qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, presentada per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. Té la paraula, en primer lloc, el representant del Grup Mixt il·lustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president; des de l'escó mateix. El Consell Nacional de la Joventut a Catalunya va ser creat el 1979 i regulat per la Llei del Parlament, d'aquest Parlament, el 1984. La proposta presentada, signada, per cert, per tots els grups parlamentaris, simplement vol reflectir una necessitat manifestada pel mateix Consell d'actualitzar la seva base legal i adequar-la a la dinàmica real de l'organisme, després de catorze anys de funcionament, diguem-ne, de dreta llei.

Per tant, no hi tenim res a dir, i, conseqüentment, votarem a favor de la proposta que arriba al Ple. El Consell Nacional és un organisme democràtic, participatiu i unitari de les entitats i federacions d'entitats representatives de tot el moviment juvenil català, del ric i complex moviment juvenil català. Desitgem que la votació unànime que, previsiblement, es produirà tot seguit, serveixi per millorar les no sempre bones relacions entre el Govern de la Generalitat i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Catalunya hi té molt a guanyar si tots plegats potenciem aquest Consell i es reforça com a eina de representació de les aspiracions i opinions de la joventut d'aquest país.

Res més, i moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Com s'ha dit abans, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya es va crear l'any 1979, i fa una certa il·lusió avui fer la defensa d'aquesta modificació de la Llei, entre altres coses perquè, personalment, era present aquell dia de constitució de l'Assemblea del Consell Nacional de la Joventut. Encara que sigui una anècdota, doncs, per a la història, recordo que la directora general de Joventut en aquella època era la senyora Rosa Maria Carrasco, el president de la Generalitat era el president Josep Tarradellas, i entre la gent que constituïa el Consell Nacional de la Joventut hi havia força gent que avui dia està ocupant càrrecs diversos, que va ocupar càrrecs en la mateixa Administració de la Generalitat i que després ha ocupat càrrecs en llocs ben diversos en la vida política catalana, i llocs molt importants. Per tant, no deixa de ser, per mi, un honor el fet d'avui de defensar aquesta modificació de la Llei per la qual es va regular el Consell Nacional de la Joventut.

Dic això també perquè, en definitiva, els temps han canviat d'una manera molt important. Recordo que, en aquell moment, una de les parts més importants a l'hora de constituir el Consell Nacional de la Joventut eren, precisament, els consells locals de joventut, que començaven a tenir un paper molt important, sobretot, a partir del consens que s'havia creat entre les taules de joves, que eren les que aplegaven les entitats més o menys socials, cíviques, és a dir, no estrictament de partits polítics, i les joventuts de partits polítics. I, per tant, el paper que aleshores van tenir els consells terri-

torials, consells locals, consells municipals de joventut va ser molt important. És curiós observar com, amb el pas del temps, això ha canviat d'una manera molt important. Per tant, d'alguna manera, és important remarcar que la modificació de la Llei de creació del Consell Nacional, d'entrada, és una iniciativa que sorgeix de la voluntat unànime de l'Assemblea del Consell Nacional. I això també jo crec que és un aspecte a destacar perquè la dinàmica que hi ha hagut en els darrers anys, i durant bastants anys en el si del Consell Nacional de la Joventut, ha estat una dinàmica bastant polaritzada, no?

Recordo la compareixença que hi va haver de l'anterior presidenta del Consell Nacional –no de l'actual president, que encara no ha comparegut, sinó de l'anterior presidenta, senyora Maria Solés–, que en la Comissió de Cultura ens plantejava, d'alguna manera, l'important treball de consens que s'estava fent amb totes les entitats. Fruit d'aquell treball, doncs, d'alguna manera, és allò que avui estem plantejant per a la seva presa en consideració i, en definitiva, per a la seva aprovació en un proper ple.

Els canvis estructurals són importants, sempre que responguin a la necessitat de funcionament i no a la inversa. És evident que en aquest cas les modificacions d'aquesta Llei, així com la dels estatuts que s'hauran de fer via decret del Govern, permetran impulsar un nou funcionament del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, per tal que pugui complir completament les funcions per a les quals va ser creat.

Els canvis més importants que es proposen quins són? Primer, la diferenciació entre entitats membres de ple dret i entitats observadores. Obrint el Consell a les entitats prestadores de serveis, es remarca que tan sols les de base associativa de participació social i enfortiment democràtic seran membres de ple dret. Cal destacar, doncs, que s'està optant per un associacionisme que participi de la societat que faci propostes que enforteixin la democràcia, tot el contrari de les visions que barregen l'associacionisme de revisió amb altres iniciatives més discutibles, com el voluntariat institucional.

El segon, el canvi del paper dels consells locals de joventut, que passen a ser membres observadors, i aquí una mica la referència que feia abans: amb el pas dels anys, com han anat canviant les coses. Més enllà de la voluntat que no hi hagi dobles vies d'accés al secretariat del Consell, les entitats d'una banda i els consells territorials de l'altra, és necessari fer una reflexió del paper de les organitzacions polítiques i de les institucions municipals en la situació actual, en què, a banda del Consell Local de la Joventut de Barcelona, no hi ha gaires més consells locals de joventut que estiguin en funcionament, ni molt menys en un funcionament òptim. Cal veure si això ha estat per problemes de les mateixes entitats o bé, des de l'òptica, en aquest cas, del que nosaltres representem, siguin polítics, siguin governants, segurament que alguna autocrítica haurem de fer del paper que hem tingut en aquest fracàs, o en el fracàs d'aquestes iniciatives que, en el seu moment, van tenir una força important, decisiva, diria jo.

Finalment, el tercer, la modificació del nombre de membre del secretariat del Consell. En el document

que ens van entregar els diferents grups de l'actual secretariat, s'hi pot veure que el que es vol és que el nombre de membres d'aquest òrgan sigui determinat en els estatuts i no a la llei, i que la modificació dels estatuts que proposen és que es disminueixin a nou. També cal remarcar que, en lloc d'estipular quotes de representació, la nova estructura en àmbits permetrà que els membres del secretariat sorgeixin de la participació democràtica al si dels diferents àmbits.

És important, també, remarcar que el secretariat del Consell Nacional de la Joventut, en treball conjunt amb les organitzacions polítiques juvenils membres del Consell, ha volgut que aquesta modificació de la Llei fos presentada per tots els grups parlamentaris. I és important perquè, d'alguna manera, denota la seva voluntat d'enfortir la nostra democràcia, de col·laborar amb aquesta cambra, amb el Parlament de Catalunya i, en definitiva, d'estar atent a les inquietuds de les diverses expressions polítiques del nostre país, totes elles representades al si del Consell.

Dit això, crec que hi ha una reflexió important a fer avui, precisament avui, que el que fem és prendre en consideració aquesta Proposició de Llei. I no és altra que quin ha de ser el paper de futur que ha de jugar el Consell Nacional de la Joventut. És evident que si nosaltres hem tingut la voluntat i hem expressat aquesta voluntat amb aquesta Proposició de llei de modificació, és perquè, en definitiva, tots plegats creiem en la necessitat i en la utilitat d'aquest Consell Nacional de la Joventut.

Nosaltres entenem que també seria bo, en aquests moments, pensar que si aquesta llei tira endavant, si tots plegats creiem que el Consell Nacional ha de tirar endavant, també és bo que aquesta fe que puguem expressar i que puguem tenir tots plegats en el Consell s'expressi també en l'àmbit pressupostari. És bastant incomprensible com, vistos els pressupostos d'enguany, és a dir, els que ens van arribar abans-d'ahir, repassant ràpidament el que hi ha, doncs, observem que la xifra que el Govern planteja com a subvenció al Consell Nacional de la Joventut és de 21 milions de pessetes, xifra exactament igual a la que hi havia fa només, doncs, si no m'equivoco jo, fa més de deu anys.

Per tant, l'evolució que hi ha hagut en aquest sentit és absolutament negativa, tot i que hi han hagut avaluacions diverses, s'han incrementat, s'han disminuït amb el pas del temps. El que és evident és que no sembla que aquesta sigui la xifra idònia, i en tot cas, sembla que tampoc aquesta era la xifra que en el seu moment s'havia pactat entre el Consell Nacional de la Joventut i la Secretaria General de la Joventut. Aquest és un fet que avui plantejem aquí, que tenim temps de resoldre, perquè, indubtablement, el debat de pressupostos encara s'ha de fer; però, en tot cas, també pot ser indicatiu de com s'han de fer les coses. I amb això vull dir que si avui hem fet l'esforç, tots plegats, d'arribar a un consens en un text que presentem tots els grups conjuntament, que si avui hem fet l'esforç –jo diria l'esforç i, en tot cas, amb tot el goig del món– d'haver fet cas de les entitats presents al Consell Nacional de la Joventut, del mateix Consell Nacional de la Joventut, que si moltes vegades tots plegats hem expressat la necessitat que

aquest organisme i altres organismes similars a nivell més territorial existissin i tinguessin un paper, que si tots plegats ens hem omplert la boca, moltes vegades, de la importància que tenen les entitats juvenils, especialment les entitats juvenils en el que ha de ser l'evolució normal de qualsevol societat i, per tant, del nostre país, també és evident que després, en el debat que haurem de fer d'aquí a uns quants dies, en el debat pressupostari, això també hi ha d'estar reflectit.

Per tant, el nostre Grup votarà, com és lògic, en definitiva, perquè també l'hem presentat, a favor d'aquesta Proposició de llei de modificació, que haurem de tornar a tractar en aquest Ple, però que esperem que el seu tràmit sigui al més ràpid possible. En aquest sentit, hem promogut amb els altres grups parlamentaris la presentació de la tramitació per urgència d'aquesta Proposició de llei, per tal que, al llarg del mes de desembre, pugui ser aprovada definitivament i, per tant, que, més enllà dels rumors i de les hipòtesis que hi pot haver amb relació a la data electoral, durant aquesta legislatura pugui ser efectiu ja aquest canvi d'estatuts, aquest canvi de la llei que va regular el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la il·lustrada diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem amb una Proposició de llei de modificació de la Llei 14 del 1985, de 28 de juny, per la qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, presentada pel conjunt de grups de la cambra. Això crea una situació, a cops benauradament repetida, de la necessitat de marcar el propi perfil, però de no repetir-se ni d'apropiar-se de quelcom que és col·lectiu. Per tant, intentaré fer-ho, a més a més, amb el desavantatge que no és el senyor Ignasi Riera, que és l'habitual defensor d'aquests temes, qui ho fa. Intentaré fer-ho amb la màxima brevetat, però també amb tota la solemnitat que mereix un tema com aquest.

En primer lloc, ens agradaria destacar, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el valor de la unanimitat, que vol dir la importància i la sensatesa d'allò que proposem. I, per tant, per reblar aquest clau, hem de recordar que, fa pocs dies, a la Comissió de Política Cultural sol·licitàvem també, gairebé amb caràcter d'urgència, la compareixença dels representants del Consell Nacional de la Joventut. I també ho fèiem unànimement.

En segon lloc, ens agradaria destacar que això està en plena coherència i concordança amb el que ha estat el treball d'Iniciativa per Catalunya, i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds en aquesta darrera legislatura, que hem anant defensant la possibilitat que el Consell Nacional de la Joventut comptés amb recursos suficients per poder funcionar amb eficàcia, d'una banda, i dintre d'un marc legal prou mòbil i prou eficaç, espe-

6618

rem que això que aprofitem avui, aquesta Proposició de llei de modificació, sigui el marc adient per fer efectiu aquest desig.

I després, en tercer lloc, però no per ser l'últim el menys important, que senzillament som la veu d'allò que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha decidit o ha reclamat, per tant, que només fem, i fem, no només sinó en el millor dels sentits, som els portaveus d'aquell desig, d'aquella expressió del debat que en el si del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya s'ha expressat, que hi ha d'haver modificacions legislatives per tal de fer més eficaç el funcionament del Consell, i això és el que haurem de votar el dia d'avui.

Naturalment que hi estem d'acord, som copresentants d'aquesta Proposició de llei de modificació, i, per tant, a tall d'exemple, ens agradaria destacar allò que expressa l'article 2, que parla de les funcions del Consell, i justament, a partir d'aquesta lectura o d'aquesta exposició –que no repetiré, perquè tots vostès tenen la Llei a les seves mans–, recordar que aquest fóra un bon moment per tornar un altre cop a dir que fóra bo que els temes de joventut no estiguessin en mans de la Conselleria de Cultura. Lamento no poder dir-ho al senyor conseller de Cultura, però potser això és un argument a favor del que joestic dient: no cal que estiguin a Cultura..., ai!, sí que hi ha el conseller de Cultura. Doncs, senyor conseller, nosaltres pensem que fóra millor que no estiguessin a Cultura, sinó que estiguessin a Presidència, no per minusvalorar la possibilitat d'acció eficaç de la seva Conselleria, sinó perquè pensem que el tema o els temes que formen part de la reivindicació emancipadora dels joves són realment interdepartamentals. I, per tant, nosaltres un cop més recordem que fóra bo que aquests temes passessin a Presidència.

En qualsevol cas, votarem que sí, lògicament –som copresentants o coponents d'aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1985–, i a més continuarem insistint en allò que han estat els temes claus de la nostra política de joventut, fent-nos ressò de les demandes dels mateixos col·lectius juvenils en el debat de pressupostos. En qualsevol cas, ens congratulem d'aquesta unanimitat i esperem tirar endavant tot allò que han estat propostes, per nosaltres defensades a bastament al llarg dels temps.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'anterior presidenta del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, senyora Maria Solés, iniciava la seva intervenció davant la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya el 27 de febrer de l'any 1997 recordant que el Consell és l'interlocutor més vàlid davant les administracions per tal de fer de portaveu de les voluntats de les entitats associatives juvenils de

Catalunya, i alhora és l'òrgan consultiu per excel·lència per a tots els temes que afecten els joves.

La Llei 14/85, de 28 de juny, va establir les funcions i també les atribucions que aquest Parlament i, per tant, el poble de Catalunya volien que tingués el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya: promoció de les activitats que assegurin la participació dels joves en les decisions i en les mesures que els afecten; elaboració d'informes o estudis sobre matèries relacionades amb la joventut i els seus problemes; foment de l'associacionisme juvenil; fer també d'interlocutor entre el moviment associatiu i el Govern de la Generalitat, i fer també de promotor de la cooperació juvenil internacional per enfortir la cultura de la pau entre els més joves.

En totes aquestes funcions ha treballat des de la seva creació el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i, més que el mateix Consell, les persones que al llarg de tots aquests anys han treballat dins del Consell per aconseguir el compliment del mandat legal d'aquest Parlament. Persones que, com l'anterior presidenta, senyora Maria Solés, impulsora de la reforma de llei que avui iniciem, o l'actual president, el senyor Eduard Vallory, que avui ens acompanya des de la llotja, i molts d'altres, han contribuït a convertir el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya en un veritable òrgan de participació i també d'intermediació entre les associacions i l'Administració de la Generalitat.

És veritat que encara queda molta feina per fer, i el Grup Popular creu que és molt positiu que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya en sigui conscient. Per això la modificació de la Llei que ha impulsat el mateix Consell ha de contribuir a millorar la seva representativitat i el seu funcionament. Una modificació que flexibilitzarà també la composició dels membres del seu Secretariat, diferenciant les entitats membres de ple dret i les entitats membres adherides, i permetent alhora l'entrada al Consell de noves entitats.

Com deia, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és conscient de les noves realitats que afecten els joves, i vol adaptar-se. Des del Grup Popular demanem també al Govern, avui intermitent en la seva presència en aquesta discussió, i aprofitant també, com a cosa excepcional, que en aquest Parlament parlem de joves, que adapti també les seves polítiques, i també, com ha dit el senyor Benach, els seus pressupostos a aquesta nova realitat. El foment de la participació s'encomana per llei al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, però el Govern de la Generalitat i, més concretament, la Secretaria General de Joventut han de contribuir de manera decisiva a aquesta tasca fonamental, en què tots –i ho subratllo: tots– ens hem d'implicar.

Per tot això, senyor president, senyors i senyores diputades, el nostre Grup donarà suport a aquesta presa en consideració de modificació de la Llei del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manuel Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president; bona tarda. Bé, a les altures del debat, de les intervencions, poc queda per dir que no s'hagi dit abans. Sí que, en tot cas, felicitar el Consell Nacional de la Joventut; dir que el que estem fent avui és només el compliment del que el febrer de l'any 97, en la compareixença seva, de la seva representació, es va dir a la Comissió de Cultura.

Per cert, aprofito per traslladar, per fer públic que hem demanat al president de la Comissió de Cultura que al més aviat possible puguem comptar amb una altra compareixença, ja que una de les demandes que feien era que cada any vinguessin al Parlament a donar compte i a escoltar..., escoltar nosaltres, els seus parlamentaris, el Consell, la seva representació, i el Consell escoltar les nostres posicions.

Per tant, per no repetir el que ja s'ha dit, perquè gairebé en la defensa d'aquesta Proposició tots estàvem d'acord, sí que dir que ens queda aquest compromís per complir, i també el compromís pressupostari, que també va sortir en aquella ocasió. Aprofito la intervenció del Grup Popular, del seu portaveu, per, en tot cas, presentar una esmena conjunta als pressupostos, que segur que guanyarem amb el seu suport i amb el suport d'Iniciativa, el Grup Mixt i Esquerra Republicana —que és amb l'únic que he pogut parlar abans de baixar aquí a la tribuna, després d'escoltar les seves paraules—, per incrementar la dotació pressupostària perquè sigui suficient per realitzar les activitats que estan fent. De les seves paraules nosaltres hem interpretat que vostè hi estaria d'acord; per tant, emplacem a parlar els grups per arribar a un acord i presentar una esmena, perquè suposo que, com que vostè ha dit això, és perquè no li semblava suficient la quantitat de 21 milions.

Dit això, sí que voldria manifestar també —el tema del pressupost, el tema de la compareixença anual—, dir, expressar en nom del Grup Parlamentari Socialista el nostre reconeixement a la seva tasca; que aquesta Proposició de modificació de Llei de la qual hem signat aquest matí també la seva urgència perquè sigui tramesa i per tirar-la endavant abans que acabi aquesta legislatura, si és possible, dir que només..., que és un pas endavant, que reconeixem la seva tasca i que, al voltant del treball que estan fent, ens trobaran almenys a nosaltres, el Grup Socialista, com estic segur que la resta dels grups que han parlat fins ara, i suposo que també el Grup de Convergència, que parlarà després.

Només recordar dos compromisos que aquí s'han fet: un, impulsar una de les demandes que fèiem, de compareixer una vegada l'any a la Comissió de Cultura, i dos, l'increment pressupostari, que vostè acaba de sortir aquí i s'hi ha compromès.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que, com ja s'ha plantejat a les últimes intervencions referides a aquest punt de l'ordre del dia, és complicat en aquests moments d'afegir elements de reflexió i elements de suport a aquesta iniciativa. Des de la nostra perspectiva, en aquest cas concret, com en d'altres casos que es plantegen, que se susciten en aquesta cambra, tan important com el què d'allò que anem a aprovar és el com: com s'ha plantejat tot aquest procés que avui ens porta a prendre en consideració aquesta Proposició de Llei.

El què ja ha quedat molt clarament explicitat: la necessitat d'actualitzar la normativa del Consell Nacional de la Joventut; amb un únic objectiu: que continuï sent una entitat, aquesta entitat d'entitats, sense la qual hauria estat molt difícil d'entendre l'evolució del moviment associatiu a Catalunya des de la seva creació, l'any 1979, com es comentava, d'intentar que el Consell Nacional continuï sent una entitat pionera, una entitat que, tant a nivell de Catalunya com a nivell del conjunt europeu, marqui iniciativa. Durant tot el procés de discussió, en moltes ocasions s'ha posat sobre el cas aquesta paradoxa: el Consell Nacional de la Joventut, durant molt temps, ha sigut l'únic representant, el representant directe de la nació catalana en els fòrums europeus, primer en el CENYC, tenint veu pròpia, i després com a membre fundador del Fòrum Europeu de la Joventut. I, en definitiva, no es tracta de res més que del fet que el Consell Nacional pugui complir, com de fet ja ha vingut fent des de la seva creació, aquells objectius que li estableix l'article 2, que justament enguany modifiquem, encara que sigui en una part molt petita. L'any 1985, aquest mateix Parlament, com s'ha comentat, intenta donar personalitat jurídica de dret públic al Consell Nacional de la Joventut, i intenta blindar una feina que ja es venia fent, fins i tot abans del 1979, a través de les diverses taules de joves que existien.

Comentava el què, comentava el contingut material, però deia que tan important com el contingut material d'aquesta modificació és el com. Com s'hi ha arribat? Des de dos vessants diferents. El primer —i s'ha comentat—, el Parlament avui es limita a reproduir el consens produït en l'assemblea del Consell Nacional de la Joventut, respectant aquell mateix esperit que inspirava la Llei l'any 1985. Per una banda, aquest Parlament li donava aquesta personalitat pública, aquesta personalitat jurídica, blindava el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i per altra banda, li reconeixia la plena autonomia per poder-se gestionar. Avui, senzillament, nosaltres som portaveus d'allò que les entitats del Consell Nacional ja fan.

Però el segon vessant, el més important, aquesta reforma de la Llei, que ha anat acompanyada també d'una proposta de reforma dels estatuts i de les normes de funcionament, ha servit per iniciar un procés, un autèntic

tic procés de dinamització del Consell Nacional de la Joventut en un moment que va quedar aturat, en un moment d'una crisi sobre la qual totes les organitzacions que formaven part, que formen part del Consell Nacional de la Joventut coincidien. I alguns –jo en formo part, d'aquest grup– ens atrevim a qualificar tot aquest procés iniciat a l'empara d'aquesta modificació de la Llei, dels estatuts i de les normes de funcionament com una autèntica refundació del Consell Nacional de la Joventut, brillantment liderada pel Secretariat, presidit per la senyora Maria Solés, aquí present. Això ha permès que en aquests moments estiguem parlant d'un Consell Nacional de la Joventut revitalitzat, amb les entitats que hi participen com feia temps que no hi participaven, en aquesta nova etapa presidida pel senyor Eduard Vallory, que tindrà l'oportunitat, juntament amb altres representants del Secretariat del Consell Nacional, de comparèixer justament el dijous que ve en l'àmbit de la Comissió de Política Cultural.

És per això que per mi també és un honor avui de poder parlar en nom del Grup de Convergència i Unió, també perquè sóc el responsable –encara que sigui només per deu dies més– d'una de les entitats que forma part del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya; per tant, he tingut la possibilitat de defensar aquesta reforma en l'àmbit d'assemblea i aquí, en el fòrum que representa la sobirania nacional del poble de Catalunya, aquest Parlament de Catalunya.

En qualsevol cas, tancar aquesta intervenció, evidentment, ja anunciant el vot favorable del Grup de Convergència i Unió a aquesta presa en consideració.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem a la votació. Comença la votació. (*Forta remor de veus. Pausa.*)

Aquesta presa en consideració de la Proposició... (*Persisteix la remor de veus.*)

Bé, tornarem a fer la votació.

S'inicia la votació.

Aquesta presa... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyors diputats, senyores diputades, aquesta presa en consideració de la Proposició de Llei ha estat aprovada per unanimitat de les senyores i senyors diputats presents a l'hemicicle. (*Remor de veus i rialles.*)

Proposició de llei de modificació dels apartats 1 i 2 de l'article 4 de la Llei 15/1984, de 20 de març, del joc (presa en consideració)

Sisè punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació dels apartats 1 i 2 de l'article 4 de la Llei 15/1984, de 20 de març, sobre el Joc, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord

amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat.

Per presentar la proposta, té la paraula la il·lustre diputada del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el sentit d'aquesta Proposició de Llei és modificar l'article 4 de la Llei del joc, amb dos objectius: en primer lloc, explicitar a la Llei que no es puguin instal·lar casinos en poblacions de més de 25.000 habitants. Aquest és el primer objectiu, i el segon és redundar en la idea ja present a la Llei que no es permetin actuacions monopolistes. I nosaltres el que volem és afegir un apartat per reblar el clau i dir que això no pugui produir-se en cap de les seves modalitats.

Per què presentem aquesta proposta? Presentem aquesta proposta després d'una valoració negativa i de permanent incompliment de la Llei que al nostre parer ha fet el Govern de la Generalitat. La Llei, tal com la vam aprovar, representa el discurs políticament correcte que una cosa és permetre que existeixi el joc i l'altra cosa és fomentar-lo. Hi insisteixo: la Llei s'inscriu dintre del discurs políticament correcte que és responsabilitat de les administracions públiques no fomentar el joc. Per tant, nosaltres tenim, a la vista del que ha succeït durant aquests anys, la percepció que les accions del Govern no han estat congruents amb els criteris expressats per aquesta Llei. Aquesta no és una posició nova per part del nostre Grup, no és una posició que sorgeixi ara arran del debat sobre el trasllat del casino, com es podria pensar o com algú ha pogut dir acusant-nos, diguem-ne, d'oportunisme polític.

Jo he de dir que ja el gener del 1993, en aquesta cambra, el diputat d'Iniciativa - Els Verds –d'Iniciativa, en aquells moments–, Joan Saura, va presentar una interpellació sobre la política del joc, que en la Moció demanava, entre altres coses, que hi hagués un major control del que era el joc i un no-foment del joc. Recordin que en aquell moment hi havia la polèmica d'aquelles caixes que es distribuïen a les entitats socials per promocionar la Loto Súper 10, i hi havia d'alguna manera el plantejament que no es fomentés, per part del Govern, i no s'estimulés el joc i que hi hagués una major regulació de la publicitat en les loteries de la Generalitat.

He de dir que en aquell moment vam plantejar la Moció, i va ser aprovat –va ser un punt de la Moció que va ser aprovat– que hi hagués un estudi sobre quina era la incidència del joc a casa nostra –m'estic referint, fonamentalment, a la incidència també, especialment, del joc patològic. Aquell estudi s'ha fet i ha evidenciat el que hem repetit –però, val la pena recordar-ho–, que és que el joc a Catalunya pot afectar un 3,5% de la població. Pensin que estem parlant d'uns estudis que tenen dificultats per fer-se, perquè hi ha gent que amaga el fet de ser una persona que juga, no? Estem parlant, per tant, d'un estudi que té una realitat aproximada, que segurament és major del que en realitat estem dient;

però jo, en qualsevol cas, dono les dades de les quals disposem, no en donem unes altres.

Parlem que es juga a l'entorn de mig bilió de pessetes, que un 2% de la població podria tenir un joc patològic i que l'any 97 el conseller de Sanitat deia que s'ha produït un increment considerable de la demanda d'assistència. Això no necessàriament ha de ser negatiu, l'increment de la demanda, perquè vol dir que es coneix l'existència d'un recurs. Per tant, en aquest sentit, ja veuen que no faig demagògia, perquè el que estic dient és que no necessàriament l'excés de la demanda vol dir que hi hagi hagut un increment de l'addicció, si no, a la millor, un increment del coneixement del recurs assistencial.

Però, en qualsevol cas, estem parlant d'un fet que preocupa. I jo no em canso de dir que fa uns anys la percepció social que hi havia a l'entorn de les drogodependències també era una percepció, jo diria, molt relativista, que en aquest moment no existeix. I, segurament, en el tema del joc no seria d'estranyar que d'aquí a uns anys fóssim conscients que realment la problemàtica i la possibilitat d'addicció és major que la que en aquest moment es percep. Perquè és veritat –i això se sap amb tot el que té a veure amb una addicció–..., és que necessàriament l'ús d'una substància o l'ús d'un determinat comportament de joc necessàriament no porta a l'addicció, però sí que és cert que el risc és major per a aquelles persones que juguen repetidament.

El mes de març del 98 –per tant, recentment– tornàvem a interpellar el Govern sobre aquesta qüestió. El meu company de grup, Roc Fuentes, plantejava en una Moció –al meu parer molt completa– la necessitat de modificar la política del joc, i insistia en aquesta idea de fons: que la política de joc del Govern hauria de ser una política de no-foment del seu hàbit, sinó més aviat del foment de la reducció. I plantejava –entre moltes altres qüestions que jo ara no podré dir, però–, la necessitat d'impulsar les modificacions reglamentàries i les accions de govern per reduir la incidència del joc en els sectors de les màquines escurabutxaques i els bingos. Perquè som conscients que aquesta tipologia de joc és segurament la que, per les seves característiques, té més possibilitats de portar a una addicció.

Evidentment, la resposta compulsiva que donen les màquines escurabutxaques, fonamentalment basada en una resposta ràpida i intermitent, és quelcom que afavoreix l'addicció, més que no pas el que pot derivar-se de jugar a la loteria un cop l'any, que òbviament el tipus de resposta que obté en la majoria dels casos és una resposta negativa; i, per tant, el reforç, diguem-ne, al joc compulsiu és menor que quan la resposta es produeix de manera intermitent i repetida. Per tant, la preocupació nostra pel tema de les màquines escurabutxaques també és un tema que ha estat present. Deia això per emmarcar en quin context i en quina valoració política s'ubica la nostra proposta d'avui.

Hi ha hagut per part del nostre Grup –hi insisteixo– una crítica sostinguda en el temps a la política del joc, que es basa –sintetitzant-ho– que no s'ha tingut prou una política de no reducció de l'ús i, per tant, de la possibilitat d'abús del joc. Que no hi ha hagut un control rigo-

rós dels elements més addictius de les màquines escurabutxaques. Que s'han tolerat activitats monopolistes, quan no s'han fomentat. I aquí no ens serveix la valoració que feia el conseller, en l'última compareixença que va fer, de valorar tot el joc globalment que es produeix a Catalunya, sinó aquell que té capacitat de gestionar la Generalitat. I aquí, per exemple, és una evidència que els tres casinos estan gestionats pel mateix grup empresarial; que les loteries de la Generalitat, també, i que les màquines escurabutxaques, un 60% de les concessions estan fetes en mans d'un grup, diguem-ne, potent econòmicament.

Hi ha un detonant, i jo el poso sobre la taula –el detonant que avui estiguem parlant d'aquesta modificació de la Llei del joc–, que és el trasllat del casino de Sant Pere de Ribes. Saben que ens hi hem oposat, nosaltres. Jo no insistiré en els arguments, perquè s'han dit molt repetidament, tenen una base jurídica i, vist que no ens hem posat d'acord aquí, ho resoldrem als tribunals. Ja vaig plantejar-ho així. Nosaltres interposarem recurs; ho hem fet, primer, en el que seria la via administrativa, després anirem a la via del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Hem donat un segon argument, que era el del reequilibri territorial. Jo estic convençuda, i ara més que mai, que Barcelona ciutat té molts atractius que fan que no necessiti, ni per a la dinamització econòmica ni per al desenvolupament turístic, un casino a la ciutat. En canvi, segurament, la funció que juga a Sant Pere de Ribes és una funció que no genera tantes conseqüències negatives. Allà, en canvi, segurament, alguna conseqüència positiva pot tenir en la mesura que és un reclam més per aquells sectors passavolants –turistes– que hi juguen, i després, d'alguna manera, diguem-ne, és un atractiu paral·lel, no és quelcom que sigui tan accessible.

El tercer argument, del qual jo avui en parlaré una miqueta més, molt breument, és aquesta política, que nosaltres hem censurat, que la Generalitat no ha actuat amb prou contundència a l'hora de no fomentar el joc. I dic que em vull aturar aquí perquè la raó de fons per la qual plantejem aquesta proposta, que no hi hagi casinos en ciutats de més de 25.000 habitants... Quelcom discutible, jo hi estic d'acord; vostès poden dir: «Per què no, vint-i-cinc i no trenta?» Això és discutible. Per tant, estem disposats a posar-ho en consideració seva. Però, la idea de fons quina és? És no afavorir la seva accessibilitat. Aquesta és la idea de fons.

Mirin, nosaltres pensem que no és el mateix que un casino estigui ubicat lluny del que serien els grans nuclis urbans, que la gent s'hi desplaci expressament, que tenir-lo accessible al costat de casa seva o passejant per la Vila Olímpica; evidentment, afavoreix molt més el joc. I això s'inscriu en què? S'inscriu en una política defensada per Iniciativa amb tot el que és la política en relació amb les addiccions. Per tant, és semblant a la que defensem en la qüestió de les drogues, i és que per la via penal no fem res. Per tant, nosaltres no plantejem en cap cas la prohibició, ni de les drogues ni del joc. Però sí que plantejem la política que té a veure que l'Administració té mecanismes per no afavorir l'ús de les substàncies o per no afavorir l'ús del joc. I el que

plantejem és que l'Administració jugui a aquest paper de tenir mecanismes administratius, i els posi en funcionament. Per exemple, això vol dir no afavorir l'accessibilitat; per tant, no afavorir que estigui ubicada en un lloc accessible. Vol dir reduir la publicitat. Vol dir millorar l'atenció. Per tant, tot són mecanismes que el que fan és, sense prohibir i sense penalitzar, no afavorir el joc.

En aquest sentit, volem contribuir amb aquesta línia en aquesta millora. Jo els he de dir per a la tranquil·litat de les senyores i senyors diputats que a Catalunya només hi ha trenta-vuit municipis on no es pugui ubicar, que són municipis grans, però, amb la immensa realitat municipal que hi ha a Catalunya, només n'hi ha trenta-vuit que siguin majors de 25.000 habitants.

I, per últim –perquè veig que se m'ha acabat el temps–, el que voldria dir és que el segon element que nosaltres plantejem és el que deia: «Reblar el clau.» Per tant, insistir en la idea que no hi puguin haver activitats monopolistes en cap de les seves modalitats. Perquè si algú fa una interpretació de la Llei que digui: «Home, ja s'interpreta que no hi ha activitat monopolista en la mesura que els diferents tipus de joc tenen diferents tipologies d'empreses...», nosaltres volem que quedi molt clar que no sigui possible cap activitat monopolista...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Mayol i Beltran

...en cap de les modalitats del joc. I com que veig que s'ha acabat el temps, penso que els arguments han estat donats i els demano el seu suport.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix. La Proposició de Llei que se sotmetrà seguidament a votació, a proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya, incideix novament en un tema ja tractat a bastament al llarg de les darreres setmanes i mesos. I no només ha estat tractat en seu parlamentària, sinó que els mitjans de comunicació han recollit informacions i encesos debats sobre el tema de la ubicació dels casinos de joc a Catalunya.

La postura del Partit per la Independència ja ha estat manifestament reiterada; la darrera vegada, el passat dia 4 de novembre, durant la compareixença del conseller de Governació a la Comissió Primera d'aquesta cambra. Ens oposem, per raons llargament explicades, a l'obertura d'un casino a Barcelona, i, molt especialment, a la zona del Port Olímpic, a l'edifici annex dels baixos de l'Hotel Arts. Aquestes raons es poden resumir en molt poques paraules: equilibri territorial i

econòmic del país, i salut pública dels nostres ciutadans.

A part del Parlament, també ho hem explicat a Sant Pere de Ribes i a tota la comarca del Garraf, fent costat als seus alcaldes, Consell Comarcal i entitats ciutadanes, els quals s'oposen a perdre un equipament de primer ordre com és l'actual casino de Sant Pere de Ribes. També ho hem explicat amb plena coherència a l'Ajuntament de Barcelona des de 1996, quan la Comissió de Govern va forçar una votació, en la qual vam coincidir amb el vot negatiu a la proposta de l'alcalde amb els regidors d'Iniciativa i diversos membres del Grup Socialista. No hem estat capaços, fins avui, d'aturar la decisió, però sí que pensem continuar mantenint el que pensem. I el que pensem és la millor proposta per al nostre país.

El Govern de la Generalitat, a través de la seva Conselleria de Governació, ha donat recentment el seu vistiplau al trasllat del casino, al·legant que es tractava simplement d'un acte reglat, i, per tant, sense contingut polític. Com poden comprendre, nosaltres discrepem d'aquesta visió, ja que el Govern ha pres, des del primer dia, una actitud perfectament clara, tendent a fer efectiu el que finalment ha autoritzat: per una banda, s'ha inhibit de la seva responsabilitat legal i, en catorze anys, no ha estat capaç de redactar un reglament de casinos, tal com li obliga la Llei 15/84 d'aquest Parlament. S'ha deixat voluntàriament un buit legal que ara li permet dir al conseller que s'ha tractat d'un tràmit legal, quan, amb un mínim de voluntat i de coherència, ara podríem tenir vigent un reglament que podria perfectament fer impossible aquest trasllat. O potser també el faria possible, però hauria estat fruit d'un acte voluntari perfectament demostratiu de la voluntat política del Govern al respecte.

Per altra banda, i tal com també li marca la Llei catalana al Govern, s'ha basat en normatives espanyoles per autoritzar el trasllat. En concret, en basa en l'Ordre del Ministeri de l'Interior de 9 de gener del 79, que estableix el reglament de casinos del joc, però no té en compte el Reial decret de 10 de juny del 77, que estableix les normes per a la instal·lació de casinos de joc, al nostre entendre perfectament vigent. Una espècie d'amnèsia selectiva o d'enginyeria jurídica que mostra la clara voluntat política, i no neutralitat operativa que ens volen fer empassar. Tampoc no té en compte el Govern l'informe negatiu de la Diputació de Barcelona, institució que assumeix –en aquest cas–, davant la inhibició governamental, la defensa i protecció de l'equilibri territorial i l'equilibri econòmic del país. I finalment, tampoc no fa cas, de forma voluntària, de les lleis antimonopoli vigents també a Catalunya i permet i tolera que el cent per cent dels casinos de Catalunya estiguin en unes mateixes mans.

Amb la decisió política i de plantejament de país –i no pas reglada, com li agrada dir al conseller– s'instal·larà a Barcelona una autèntica bomba de rellotgeria amb la barreja en calent de tres factors de risc importants: joventut, alcohol i joc. Quan encara tenim el tema del tractament de les ludopaties a les beceroles, amb unes grans mancances de mitjans humans tècnics i econòmics –i si no, només cal llegir l'informe sanitari que

forma part de l'expedient de l'Ajuntament de Barcelona—, el Govern autoritza un equipament que pot disparar la incidència de la ludopatia entre la gent jove de la ciutat en un clar atemptat contra la salut pública.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Senyores i senyors diputats, ni els guanys d'Inverama ni les pèrdues de Sogo no poden passar per damunt de l'interès social i del principi de la protecció de la salut pública o de l'equilibri del territori de Catalunya. El Grup d'Iniciativa, amb molt bona intenció, ens proposa que iniciem els tràmits per modificar la Llei del joc, per tal de deixar clar i estipulat legislativament que no s'han de poder obrir casinos en ciutats de més de 25.000 habitants. Un intent de fer, des del Parlament i de forma parcial i simbòlica, allò que en catorze anys ha estat incapaç de fer el nostre Govern. Els diputats del PI votarem a favor de la presa en consideració, com farem costat a totes aquelles propostes que portin una mica de seriositat i raó al tema del joc en general i al dels casinos en concret.

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com és sabut —ho diu de fet el preàmbul de la Proposició de llei que presenta Iniciativa per Catalunya—, el joc és competència exclusiva de la Generalitat des de l'aprovació de l'Estatut —així ho estableix el seu article 9.32. És una competència, a més a més, assumida i desplegada a partir especialment de l'aprovació, la promulgació de la Llei 15/1984, del 20 de maig, coneguda popularment com «la llei del joc». Una llei que, a partir del que estableix la seva disposició final tercera, autoritza a dictar el conjunt d'iniciatives o de disposicions necessàries per al seu desenvolupament normatiu, pel que fa a la seva planificació. És una facultat que el Govern, de fet, ha desplegat i ha executat a partir d'alguns decrets, d'alguna normativa de caràcter reglamentari, com per exemple el Decret 324 i el 325 del 85, sobre planificació del joc i el catàleg de jocs i apostes, i el més recent Decret 28/97, reglament de màquines recreatives.

En qualsevol cas, el que es pot dir a hores d'ara és que aquest ha estat un desenvolupament parcial; el cas del trasllat del casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona així ho demostra. L'absència d'un reglament en matèria de casinos és una prova ben evident d'aquest desenvolupament insuficient. Un desenvolupament que, a més a més, podem qualificar de poc satisfactori, de no satisfactori, perquè no estableix de forma clara quins són els criteris territorials i de població, com així ho mana o estipula la mateixa Llei, que, per exemple, de forma clara i meridiana haurien servit en la pràctica per impedir el trasllat del casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona; un trasllat a un àmbit, a una ciutat, amb un emplaçament com el de la ciutat de Barcelona, en el Port Olímpic, en una zona, com s'ha dit, de lleure, de

gran afluència de públic jove, amb un nucli urbà densament poblat com la ciutat de Barcelona, i alhora, també, perjudicant de forma molt ostensible i molt clara l'equilibri territorial del nostre país, alimentant la tendència creixent, centrípeta de Barcelona d'absorbir i acaparar únicament aquelles activitats econòmiques rendibles i expulsant aquelles que es consideren nocives, però sobretot colpejant, com ha passat de forma molt dura, l'economia d'una comarca com la del Garraf i un municipi prou important com el de Sant Pere de Ribes; encara que és cert que s'ha entrat en el joc de la compensació i, per tant, aquest municipi i aquella comarca eventualment es poden veure beneficiats d'altres equipaments o altres instal·lacions com un hipòdrom, un balneari o, fins i tot, una pluja milionària en infraestructures per a aquella comarca.

Aquests criteris, per tant —com deia—, territorials i de població, inexistents normativament i que són els que en definitiva avui ens proposa de regular el Grup d'Iniciativa per Catalunya amb la seva Proposició de llei, són els que en la pràctica haurien de servir, haurien de permetre planificar el joc tenint en compte la realitat i la incidència social del joc i de les apostes, les seves repercussions econòmiques i tributàries, la necessitat de reduir i de diversificar i, especialment, de no fomentar l'hàbit del joc. I ja s'ha dit —i jo ho vull repetir— que, pel que fa a l'hàbit del joc i a la qüestió de les ludopaties, cal tenir en compte especialment les dades que revela el darrer informe de prevalença del joc, que es remunta a l'any 1995, i que ens diu que un 3,4% de la població, per tant més de 200.000 persones a Catalunya, presenten un problema greu de ludopaties, i això per si sol demostra que existeix a Catalunya una problemàtica creixent, vinculada a la salut de les persones, però també que té efectes molt nocius, molt negatius pel que fa a la relació d'aquestes persones amb un entorn familiar o social determinat.

Finalment, aquesta normativa també —i ho destaco, encara que en últim terme i no perquè no sigui important, sinó senzillament perquè és el més transcendent—, aquesta normativa —i en aquesta línia incideix la Proposició de llei que ens ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya— hauria de servir perquè la planificació del joc a Catalunya tingués també criteris molt clars i molt rigorosos per fer efectiu allò que la mateixa Llei del joc ja estableix en el seu article 4, és a dir, que s'han d'impedir les activitats monopolístiques. I això, com deia fa un instant, és important i és transcendent. I ho remarco ara i ho destaco, però fa pocs dies li ho vaig dir directament al conseller Pomés en una compareixença en la Comissió primera d'aquest mateix Parlament, perquè la Generalitat de Catalunya és una administració greument compromesa amb determinats interessos econòmics i empresarials en el sector del joc.

Segurament és una administració, l'única de l'Estat, que a hores d'ara està sota sospita, perquè des del primer dia —per tant, gairebé des de l'any 1980— la Generalitat de Catalunya ha vingut fent del joc un fosc entrecreuament d'interessos econòmics; per tant, ha contribuït a vertebrar una situació de monopoli *de facto* en matèria del joc. Un monopoli, a més a més, que se sustenta clarament en dos potes. La primera —i ho hem

denunciat reiteradament—, la primera és una empresa, Inverama, beneficiària ja fa alguns mesos d'una adjudicació directa de la gestió del joc a través de l'empresa Luditec; un procés que es va fer sense publicitat i sense lliure concurrència. Una empresa, Inverama, que a més a més és la beneficiària del trasllat del casino a Barcelona, transgredint de forma clara la llei i de forma, a més a més, reiterada i continuada. Ho ha dit la senyora Mayol.

Segurament, aquesta qüestió ja la dirimiran els tribunals de justícia ordinària, per tant, voldria estendre'm particularment..., ja ho vaig fer fa uns pocs dies, però, en qualsevol cas, sí que voldria insistir i remarcar que el trasllat del casino a Barcelona s'ha fet infringint la llei i, a més a més, sota el pretext d'un acte reglat; un acte reglat que permet a la pràctica donar una autorització a Inverama i al senyor Suqué perquè disposi d'un altre negoci més profitós, des del punt de vista econòmic, i a més a més, ho faci amb la possibilitat de tenir-ho sense concurs, sense competència, com si es tractés d'un simple trasllat, que no ho és. I a més a més, incomplint la normativa estatal que s'aplica amb caràcter supletori pel que fa a les poblacions on cal ubicar aquest tipus d'instal·lacions, i a més a més, ho fa infringint, com deia, la normativa en matèria de competència i, per tant, consolidant una situació de monopoli *de facto*. Fomentant, per tant, des del Govern les pràctiques collusòries i monopolístiques.

Però si hi ha una pota en què se sustenta aquest monopoli *de facto* és l'empresa Inverama, però n'hi ha una altra —i segurament en sentirem a parlar, i aquests dies em fa l'efecte que estem emplaçats en una comissió d'aquest mateix Parlament per parlar-ne, precisament també a instància del Grup d'Iniciativa—, com és l'empresa CIRSA, és a dir, l'imperi del senyor Lao. Una empresa que des de l'any 1990 ha vingut beneficiant-se d'ajornaments tributaris sense cap tipus de garanties, de l'ordre de més de 10.000 milions de pessetes, que ha vingut gaudint de crèdits de gairebé 5.000 milions de pessetes amb la garantia de l'Institut Català de Finances, etcètera, i encara en podríem continuar posant algun exemple més. Per tant, adoptant i assolint una posició de predomini en el mercat a Catalunya, i tot això amb l'ajut i la col·laboració inestimable del Govern de la Generalitat.

És per això, evidentment, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana donarà suport a aquesta iniciativa del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, tot considerant que és una iniciativa molt interessant, que segurament es pot modificar i que tècnicament, en el procés de ponència, podem contribuir a millorar substancialment la seva redacció, però que incideix en la necessitat d'introduir mesures correctives, allò que el Govern de la Generalitat amb tants anys no ha fet, desenvolupant reglamentàriament la llei de l'any 1985.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ha dit la portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya, la llei 15/84, del 20 de març, del joc, és el referent normatiu que desenvolupa l'article 9/32 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix la competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya pel que fa a la regulació en matèria de casinos, jocs i apostes. I és cert, també, com deia en la seva exposició de motius, que el Govern ha portat a terme de manera parcial el desenvolupament normatiu d'aquesta atribució estatutària. I dins d'aquest desenvolupament parcial, el Govern va regular, mitjançant el Decret 324/85, de planificació del joc, el nombre màxim de casinos que poden existir en tot el territori de Catalunya, és a dir, tres casinos.

El seu Grup, senyora Mayol, ve reiterant que la Generalitat no ha desenvolupat en cap moment cap reglamentació que deixi sense efectes el Reial decret de Presidència del Govern de l'any 77, i en canvi vostè avui reconeix que sí que existeix aquest decret, encara que el mateix decret deixa oberta una porta a establir reglamentacions particulars que s'ajustaran a allò que es disposa en la planificació i detallaran, si s'escau, els criteris necessaris de localització territorial dels jocs i de les apostes en les seves modalitats.

Senyora Mayol, en l'exposició de motius de la seva Proposició de llei, de modificació de la llei del joc, vostè fa referència a aspectes que, amb tots els respectes, no tenen des del nostre punt de vista una incidència decisiva en l'augment de les ludopaties. Vostè diu textualment: «Cal considerar que el límit màxim de població ha de ser un criteri important per al destí de futures ubicacions o trasllats de casinos.» Per què? Jo no conec cap informe que assegurí amb dades contrastades que la ubicació del Gran Casino a Barcelona incidirà en l'augment de les ludopaties. Igual que tampoc conec cap informe que assegurí que els casos de ludopaties van augmentar al Garraf, i més concretament a Sant Pere de Ribes, des de la seva instal·lació. El Grup Popular creu que més important que la ubicació física del casino, allò que realment pot frenar l'increment de les ludopaties és el control d'accés que s'estableixi en el mateix casino. En aquest sentit, ahir mateix, un representant de la Fundació per a la Investigació i el Tractament de la Ludopatia i d'Altres Addiccions, de Barcelona, es felicitava en un mitjà de comunicació pel fet que les institucions haguessin acordat que l'entrada a la sala de màquines escurabutxaques es fes sota el control d'admissió.

De tota manera són tres les novetats que el Grup d'Iniciativa per Catalunya proposa per a justificar aquesta reforma de la llei del joc. En primer lloc, parla que la planificació del joc haurà de tenir en compte el reequilibri territorial. Jo no m'hi estendré gaire, en aquest aspecte, perquè és cert que a hores d'ara el municipi de Sant Pere de Ribes depèn en gran part dels impostos que genera el Gran Casino i que cinc-cents llocs de treball es troben en perill. Completament d'acord, senyora Mayol, amb aquest raonament, amb aquesta argumentació. Però estic segur que vostè, d'algun manera, coincidirà amb mi en el fet que el futur

d'un municipi o d'una comarca de Catalunya no pot dependre de la marxa o de la ubicació d'un casino. No em sembla, com a mínim, prou seriós.

Vostè diu: «s'hauran d'impedir en la seva gestió les activitats monopolistes.» I és clar, pel que fa a aquest aspecte hi han partits que són molt llestos i la veritat és que no em refereixo al seu, senyora Mayol. Hi han partits que diuen: «Nosaltres ens oposem completament a la ubicació o al trasllat del Casino a Barcelona, però si ve –però si ve–, farem un concurs per adjudicar-lo a algun altre...» Aquest plantejament, senyores i senyors diputats, tampoc em sembla prou seriós ni rigorós, perquè la Llei i el Decret 324/85, de planificació del joc, estableix com a única limitació l'existència de tres casinos arreu del territori de Catalunya, i autoritza el trasllat d'aquests dins de la mateixa província en els tres informes que tots coneixem. Crec, sincerament, que si obríssim la possibilitat de fer un concurs, ja no estariem parlant d'un trasllat en el seu sentit més estricte, sinó que estaríem parlant de la creació d'un nou casino que la Llei, explícitament, prohibeix.

I pel que fa a la proposta que estableix que la planificació haurà de contemplar els criteris de localització territorial de les instal·lacions de joc, establint la impossibilitat d'autoritzacions de casinos en termes municipals de més de 25.000 habitants, ja li he dit que aquest no és, per nosaltres, un criteri determinant pel que fa a l'augment de les ludopaties.

De tota manera, senyora Mayol, malgrat que aquesta modificació fos aprovada, vostè sap perfectament que el casino vindria igualment a Barcelona, perquè com vostè molt bé sap els tràmits del trasllat ja s'han enllestits. Tots el grups municipals de l'equip de Govern de l'Ajuntament de Barcelona, inclòs el seu, van aprovar un canvi d'usos a la zona on s'ha d'ubicar el casino, precisament –precisament–, per poder ubicar aquest casino en aquesta zona, i aquesta modificació no podria aturar uns tràmits que ja s'han iniciat i, com aquell que diu, ja han acabat.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta presa en consideració, ja que, a banda de les argumentacions exposades, existeix el mandat del Parlament per tal que el Govern elabori també els reglaments de bingos i casinos abans del proper mes de març. Nosaltres, senyor president, senyores i senyors diputats, esperarem també a conèixer el contingut d'aquests reglaments per poder establir, si escau, després polítiques necessàries per tal d'evitar l'augment de les ludopaties a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista té la paraula el diputat senyor... Ah! Senyora Imma Mayol? Em demana la paraula? Endavant.

La Sra. Mayol i Beltran

President, la hi demano per una contradicció de les de veritat, no com la d'aquest matí.

El president

Mig minut per a la contradicció de veritat.

La Sra. Mayol i Beltran

Tindria ganes de dir moltes coses, però no em pertocarien perquè no puc..., diguem-ne, de debat, però la contradicció sí que la vull deixar clara, perquè em sembla, em sembla que és important.

Vostè m'ha atribuït que nosaltres hem dit que el Govern de la Generalitat no ha desplegat la seva capacitat, diguem-ne, legislativa en temes de casinos, i sí que ho ha fet parcialment; és que si jo hagués dit això seria una barbaritat, senyor Sirera, perquè jo sé que ha fet una llei i ha fet un decret. El que diem és que, concretament, no ho ha desplegat en relació amb un aspecte, que és la localització territorial. I per això nosaltres pensem que, en aquest cas, en la localització territorial és aplicable el Decret de l'Estat, però jo sé que la Generalitat ha desplegat la seva capacitat normativa, perquè, si no, no hauria fet una llei i un decret.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. A continuació i pel Grup Socialista té la paraula el diputat senyor Manuel Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, agrair-li que sigui vostè present mentre discutim un tema que afecta directament el seu Departament i que el seu exemple també «cundeixi» en la resta del seu Govern, que vostè sap tan bé com jo que moltes vegades no és així.

Bé, el Grup parlamentari Socialista és de tots sabut també que hem sigut, som molt crítics amb la política de joc. En el passat –en el passat–, quan el conseller Comas portava la responsabilitat, també en el present i, recentment, en el tema de la renovació de la contractació per a la gestió de les loteries públiques amb Luditec - Inverama, i amb el que aquí s'ha dit, la monopolització del joc dels casinos a Catalunya.

També hem sigut i som molt crítics amb la gestió de les loteries públiques, amb la seva gestió que, any darrere any, estem veient que els seus beneficis no són els que s'esperaven, fa..., quan es van començar a tirar endavant les loteries públiques a Catalunya. Es deia: ho fem perquè en tenim la competència. Bé, però no estan donant els resultats que s'esperaven i que vostès van dir.

Per tant, som crítics, hem sigut, som i serem crítics mentre no hi hagi un canvi en la gestió pública de les loteries públiques, i també en el que afecta des del públic, des del Govern, el joc en l'àmbit privat. Recentment, hi ha hagut una modificació del reglament de les màquines escurabutxaques, però només, només per modificar, entre altres coses, el control que al nostre parer s'havia d'imposar a les màquines escurabutxaques amb comptadors homologats, comptadors homologats per poder controlar el moviment, els ingressos, el moviment que té cada màquina escurabutxaques, i no

6626

imposar els impostos –aquí vostè sap que hi ha informes– que s'apliquen per estimació d'ingressos i no pels ingressos reals.

Hi havia un grup, que no diré aquí, per la solemnitat d'aquesta cambra, que estava molt actiu en aquest tema; mira per on, recentment, hem sabut que ja no és actiu per protestar ni per demanar explicacions a ningú. Mira per on. Això vol dir que no hi ha transparència en la demanda que la gestió de les màquines escurabutxaques, que és el primer problema que afecta els nostres conciutadans en el terreny de les ludopaties –una malaltia molt greu per a la persona que està i per a les famílies que ho pateixen indirectament: les màquines escurabutxaques–..., i no s'ha avançat gens ni mica en el tema del control, de la inspecció: qualsevol pot entrar en qualsevol establiment i trobar-se molt més a prop del que diu, dels metres que diu el reglament, o molt més a prop de la barra on algú es pot assegurar i jugar, sense cap avís que digui que això pot perjudicar la seva salut, sense cap normativa. Aquest és per nosaltres el problema. Però com que avui no parlem d'això, ni parlem del joc públic, ni de les loteries..., sí que hem sabut avui una notícia que ens agradaria discutir, que hi haurà un sorteig per al tema de Centramericà amb l'EAJA, impulsat per l'EAJA específic, ens agradaria discutir i parlar d'aquest tema que des de la darrera reunió no hem pogut parlar de manera oficial, oficiosa, sobre la gestió que sí que va començar vostè, senyor conseller, i que després es va aturar, suposo que per culpa una mica de tots –assumim cadascú la nostra responsabilitat.

Sí, avui parlem d'un altre tema, parlem d'una proposició de modificació d'una llei. Nosaltres no ens oposarem que tiri endavant, tampoc hi donarem suport; per tant, ens abstindrem. Perquè la seva intervenció, senyora Mayol, no té res a veure amb el que aquí escriu. No sé si vostè l'ha fet, no ho sé, suposo que sí, en tinc els meus dubtes, perquè la seva intervenció, nosaltres hi coincidim plenament. La seva sensibilitat, la seva sensibilitat que vostè ha expressat en aquesta tribuna, hi coincidim plenament, però és que el que diu no té res a veure amb la modificació de la llei, perquè és incompleta, és insuficient i, fins i tot, contradictòria entre el punt primer i el punt segon. Perquè no es pot parlar de reequilibri, i parlar dels municipis de més..., o sigui, impossibilitar els municipis de més de 25.000 ciutadans empadronats que s'instal·li. És que no n'hi ha cap, d'aquests trenta-vuit que vostè ha dit, que no necessiti inversió? Suposo que sí.

Per tant..., no, senyora Mayol, de veritat, creiem que el que vostè ha dit aquí, ha exposat, és contradictori i no té res a veure amb el que vostès estan proposant com a Grup Parlamentari per modificar la llei, per incompleta, per incompleta, insuficient. Hem d'anar més enllà. On estan els reglaments que falten? Per què no es demanen els reglaments, per què no posem data als reglaments que falten, de bingos, perdó, precisament de casinos, que no té reglament –l'únic que hi ha és el de màquines escurabutxaques–, de la resta de jocs que hi ha al mercat?

Per tant, com creiem que és incomplet, que no va més enllà de les altres, sí que hem demanat al llarg d'aquests

debats, que són molts, en el tema, i sí que havíem interpretat, i li demano disculpes, senyora Mayol, havíem interpretat que aquesta Proposició és només per tornar a parlar del trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona, que, a més a més, no sé el que dirà el senyor Codina en nom del Grup de Convergència i Unió, però vostè jo crec que se li ha posat molt bé dient, presentant una modificació de la llei, perquè no sé el que li dirà, però segurament, jo si fos ell, li diria: «Mira, això és la prova del nou, que la llei ho permet.»

Si no, no seria d'una altra manera, perquè s'ha de proposar en aquest tema... (*Veus de fons.*) Ho ha dit ell, per tant, ja l'avisó que li ho dirà. Per tant, vostè en aquesta modificació de la Llei que està dient que fins ara..., vostès no tenien raó quan deien que amb la Llei a la mà no es podia traslladar. Nosaltres, amb el respecte que tenim per l'autonomia municipal, i el respecte que tenim per les lleis –una altra cosa és l'opinió, sobre el joc, que ja li dic que som crítics, molt crítics, tan crítics com vostès, com Esquerra i com el Grup Mixt–, però creiem que aquesta modificació, en aquest moment, és incompleta, és insuficient, i treballarem nosaltres amb l'esperit constructiu i de consens per plantejar una modificació molt més àmplia, que vagi més enllà i que controli el joc en totes les seves vessants, tant el joc que està directament gestionat, no, gestionat, però sí la responsabilitat del conseller i gestionat per una empresa que és Ludotec - Inverama SA, com pel que afecta, des del reglament, des de les lleis, el joc privat que està operant en el nostre territori.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. De fet, com deia el senyor Bustos fa un moment, ja no sé si cal que digui res més, perquè ha dit: «Si jo fos el senyor Codina diria...» allò que després ha reconegut que jo ja havia dit, vull dir que en qualsevol cas... Voldria començar la meua intervenció, senyora Mayol, mostrant, per una banda, la sorpresa perquè també pensava que el seu nucli principal de la intervenció aniria dirigit a la qüestió del Casino, vostè s'hi ha referit al final, si em permet, una mica de passada, i en canvi, ha entrat en una anàlisi més aprofundida, una exposició del seu criteri pel que fa referència a una eventual modificació de la Llei del joc, en funció d'uns criteris que vostè ha expressat des d'aquesta tribuna, que alguns podríem estar-hi d'acord, des de la perspectiva de la seva sensibilitat i de la seva preocupació, i que quan això s'intenta traslladar, doncs, a propostes concretes, és quan nosaltres hem de discrepar.

Jo ara tindria dues possibilitats, o com que, com li dic, li reconec que pensava que el discurs aniria per una altra línia, doncs, deixar anar allò que ja estava més o menys previst, però en atenció a la cambra, i a vostè

d'una forma molt especial, al seu Grup, i a vostè, com a diputada, li explicaré les raons per les quals..., les que ha explicat aquí, no les que expressava des de la petició en la seva proposta, o bé, des del que es podia presumir que vostè diria, sinó del que vostè ha dit.

Vostè ha fet..., i en un to que li haig d'agrair, perquè penso que, després de la compareixença del conseller de Governació, al debat a l'entorn de la política del joc, i d'una forma molt especial, del trasllat del Casino a Barcelona, de Barcelona a Barcelona, s'ha produït, doncs, una dinàmica diferent, jo penso que és positiva. La compareixença del conseller va donar..., no només pel plec d'explicacions que se'ns va donar per escrit, sinó per la seva intervenció, per les preguntes que varen poder fer les diputades i els diputats i les contestes del mateix conseller, era un debat que, pràcticament, hauríem de convenir que s'ha acabat, que en tot cas, queda la discrepància, el no estar-hi d'acord, la diferència del posicionament polític de cada Grup, però el debat en si mateix, avui, gairebé, gairebé, hauria de ser sobrer, perquè les posicions estan molt clares per part de tothom. S'han tornat a repetir. I ha estat un debat, aquest d'avui, està sent un debat que vostè, dic, el fa d'una forma més genèrica, i jo li contestaré, però després, en funció dels interessos de cadascun dels grups, han tornat al seu debat, al que volien, no?, i el senyor Bustos, per exemple, ha acabat parlant, exclusivament, de les màquines escurabutxaques i del reglament de les màquines escurabutxaques i el seu criteri en funció de les màquines escurabutxaques, no amb altre objectiu que desviar el motiu del debat que era el trasllat del Casino, perquè és un debat que al senyor Bustos, és lògic, en aquests moments, li resulta absolutament incòmode. I per tant, tornem a un debat vell, i embolica que fa fort, i vinga va.

Molt bé. Pel que fa referència a la seva intervenció. Vostè parlava que el Govern, deia, no ha fet una política de contenció del joc. I posava com a exemple la dificultat que s'hauria de posar per a l'accés al joc. I en aquesta línia mostrava la seva sollicitud que els municipis de menys de 25.000 habitants fossin on anessin ubicats els eventuais casinos, perquè això seria una manera de dissuadir, doncs, la participació dels jugadors.

Bé, i també deia, en general, que la reducció del joc, doncs, a Catalunya no s'havia produït. Jo ho he dit més d'una vegada des d'aquesta tribuna, i m'agradaria, si és que aquest, segurament, pot ser l'últim debat i fins d'aquí a un quant temps no en tornem a parlar, que el Govern de la Generalitat de Catalunya, amb un decret de contingentació per a les màquines escurabutxaques, va passar de 53.000, que n'hi havia en aquell moment, a 30.000 que n'hi han ara. Avui no hi pot haver ni una sola màquina escurabutxaques més de les que hi havien abans de Decret de contingentació. Home, aquesta és una política valenta. Aquesta és una política decidida pel que fa al control del joc.

I, si parlem de bingos, doncs, igualment; de bingos, n'hi havien uns cent trenta, aproximadament, i, en aquest moment, a Catalunya n'hi a l'entorn de setanta-vuit; si no ho recordo malament, setanta-sis en funcionament i setanta-vuit llicències, que vol dir que n'hi ha

dos que encara no acaben de posar-se en marxa, però hi ha hagut una reducció. Hi ha hagut, per tant, no només una reducció material dels efectius, sinó una política activa, una política activa pel que fa a la contingentació, no només de les màquines, sinó en el conjunt del joc. I no voler reconèixer això i tornar a parlar que si les màquines han de tenir comptadors o no han de tenir comptadors és un discurs que no se'l creu ni qui el fa –és un discurs que no se'l creu ni qui el fa.

Però, bé, tornem a la qüestió de la localització en poblacions de menys de 25.000 habitants. Avui dia, en el conjunt de l'Estat, comunitats autònomes com les d'Aragó estan modificant la seva normativa perquè sigui possible, a Saragossa, instal·lar-hi un casino; a Sevilla, l'any 92, la comunitat autònoma –per tant, govern socialista, govern d'esquerreres– promou i dóna autorització per muntar un casino a la ciutat de Sevilla –evidentment, més de 25.000 habitants–; a Canàries, quatre o cinc –tots en una situació similar–; a Bilbao, igualment: casino de Bilbao i, a més, amb una forta promoció des dels mitjans de comunicació, com és la televisió.

Per què tot això, senyora Mayol? Jo crec que és important que reflexionem sobre el concepte del que és el casino avui. La idea del casino de quan érem joves o de quan érem petits, que ho veiem en el cinema, no?, el que era el casino, no ho sé, de Mònaco, no?, amb el que suposava el caràcter social que tenia des del punt de vista, doncs, d'una cosa molt esplendorosa..., això s'ha acabat. Avui dia, els casinos i les sales de joc, en general, són un complement, són un complement del que és l'oferta lúdica de qualsevol ciutat –no és la idea que hi havia en el seu moment, que hi havia en aquell moment– i, a més, concretament en el casino de Barcelona, en aquest que s'està discutint el seu trasllat, home, tindrà unes condicions que serà l'únic d'Espanya que les tindrà, serà l'únic casino d'Espanya que, per poder entrar, per poder accedir a les màquines escurabutxaques –que, com sap perfectament, segurament, deu ser el negoci més important del mateix casino–, s'haurà de passar per la «guixeta» d'accés. L'únic; tots els altres d'Espanya o tenen un accés directe o s'hi pot accedir per aquesta via de la «guixeta», per entendre'ns, o un accés directe. En el cas del casino de Barcelona, no. I a més, hi ha un límit, en el temps, de cinc anys; límits que han estat marcats per l'Ajuntament de Barcelona –i no ho tornaré a repetir– amb la majoria que tots coneixem. I aquests límits s'han acceptat per part del Govern i és per això que no ha tingut altra possibilitat que, des del punt de vista de l'acte reglat, haver de fer l'acció que ha fet.

Però vostè ha dit més: ha dit que, amb relació al tema de les ludopaties, el que eren els jocs d'addicció –ho ha reconegut–, el fet que hi hagi més gent que recorri a aquest servei no vol dir només que hi hagi més ludòpates o més gent que ho necessiti, sinó que hi ha més informació, i aquesta és una evidència; dir el contrari és voler amagar l'ou. Quan un servei es coneix, la gent hi acudeix, està més sensibilitzada, els mateixos familiars dels eventuais jugadors recorren, ajuden que aquest malalt pugui recórrer a aquest servei i, per tant, no és o no té per què ser un indicatiu que això vulgui

6628

dir que hi hagi més jugadors, sinó que hi ha més gent que se serveix d'aquesta activitat.

Per tant, en el conjunt de la seva explicació, senyora Mayol, quan ho concretem en les seves peticions i sense ganes de tornar a debatre si la interpretació que fa del Reglament és o no és..., deixi'm, també, que li digui ja, perquè, si pot ser, quedi clar per sempre: la Generalitat, el Govern de la Generalitat ha regulat el Reglament de les màquines escurabutxaques; el Reglament dels bingos està a punt de caure –jo crec que, si no abans de final d'any, molt aviat estarà en condicions– i la gent que ha tingut interès a saber-ho –i s'està negociant– ho coneix i ho sap, i el que queda pendent és el Reglament de casinos, que, precisament, per no haver-hi aquest Reglament fins ara, a bastament, s'ha hagut de fer referència al de l'Estat, que, com saben perfectament, és amb anterioritat –concretament, l'any 79–, amb anterioritat a la Generalitat actual.

Per tant, desitjaria que aquest fos un debat que avui acabéssim perquè no en traurem més aigua de la que ja n'hem tret; la conveniència o no del casino, cadascú –del trasllat de casino–, cadascú haurà d'entomar les responsabilitats que té, les que tingui: jurídiques, per part del Govern de la Generalitat i per part del nostre Grup estem absolutament tranquils perquè la frase que ha emprat el senyor Bustos –que jo la hi diria– és la que li vull dir: que el reconeixement de la modificació de la Llei és un reconeixement, també, que el que s'ha fet s'ha fet d'acord amb la Llei perquè, si no, no tindria sentit que vostè fes aquesta proposta de canvi de reglamentació. I, per tant, si aquest fos l'últim debat, nosaltres ens en donaríem per satisfets. Si no ho és –si no ho és–, en tornarem a parlar tantes vegades com vulguin, perquè, des de la nostra perspectiva, les coses s'han fet de la forma com s'havien de fer i no es podien fer d'altra manera, tal com estava la reglamentació actualment, i només ens pot quedar algun tipus de dubte, i no vull baixar d'aquesta tribuna sense expressar-lo: és un dubte, segurament, que no em podeu contestar –ningú. Però m'agradaria poder preguntar al Grup del PI, el Grup del Partit de la Independència, Grup Mixt, si, en lloc de parlar d'un trasllat, estiguéssim parlant d'una nova ubicació i si, en lloc de parlar dels hipotètics beneficiaris d'aquest fet, que és el casino actual, estiguéssim parlant de l'eventualitat d'una nova empresa, d'una altra empresa que no fos l'actual, la seva preocupació seria la mateixa? Jo sé que això vostès...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Codina i Castillo

Vostès no m'ho poden contestar, jo em quedo amb aquest dubte, que serà un dubte que mantindré fins al dia que es demostrï el contrari, però, en qualsevol cas –com els deia–, desitjaria que aquest fos el darrer debat, si més no, perquè estem esgotats tots plegats de parlar del mateix, amb els mateixos arguments a favor i amb els mateixos arguments en contra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, passarem a la votació d'aquesta Proposició de Llei. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta Proposició de Llei ha sigut refusada per 18 vots a favor, 64 en contra i 21 abstencions.

Comunicat de constitució de la Comissió d'Estudi sobre la Prevenció i Extinció d'Incendis Forestals

Abans de prosseguir amb l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, per tal de donar compliment a l'article 37.2 del Reglament, aquesta presidència comunica que ha estat constituïda la Comissió d'Estudi sobre la Prevenció i Extinció d'Incendis Forestals; un secretari donarà compte de la composició de la Mesa d'aquesta Comissió.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. La Mesa de la Comissió d'Estudi sobre la Prevenció i Extinció d'Incendis Forestals està constituïda de la següent forma: president, excel·lentíssim senyor Ramon Vilalta i Oliva; vicepresident, excel·lentíssim senyor Estanislau Felip i Monsonís, i secretari, il·lustre senyor Josep Maria Fabregat i Vidal.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 2/1980, del 23 de gener, de regulació de distintes modalitats de referèndum (presa en consideració)

Passem al setè punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 2/1980, del 23 de gener, de la regulació de distintes modalitats de referèndum, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a presentar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira per un temps límit de quinze minuts. (*Remor de veus.*)

Per favor, senyores i senyors diputats, guardin silenci perquè puguem continuar aquest Ple! Demano al senyor diputat que no comenci fins que s'hagi fet el silenci.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el recurs al referèndum com a sistema democràtic d'expressió de la voluntat popular ha recorregut ja molt de camí d'ençà que va ser emprat, per primer cop, el 1778 a l'Estat de Massachusetts per expressar l'aprovació de la seva constitució i també, més tard, en altres indrets de la Unió. Més recentment, aquests darrers anys, el procediment de referèndum ha estat utilitzat per França, Irlanda i Dinamarca per sancionar el Tractat de Maastricht; per Àustria, Finlàndia, Suècia i Noruega, en plantejar-se la seva adhesió a la Unió Europea, i per Suïssa i Liechtenstein amb relació a l'espai econòmic europeu –això, per referir-nos només a Europa, ja que als Estats Units i al Canadà s'han celebrat, també, referèndums diversos. Actualment, catorze dels dinou estats de l'Europa occidental tenen reglamentat el procediment de referèndum, procediment al qual han recorregut, amb una freqüència i una intensitat ben diferents al llarg de la seva història, aquests estats: quatre-centes trenta-set vegades, Suïssa –últimament, a una mitjana d'entre dos i quatre referèndums per any–; trenta-nou, Itàlia; divuit Irlanda; dotze, Dinamarca; set, França; dos cops, Espanya, i quatre vegades, Catalunya: L'Estatut d'autonomia de Catalunya, el 2 d'agost del 31, d'acord amb el dret d'autodeterminació, com figurava en el preàmbul; la Constitució Espanyola; l'Estatut del 79, i el referèndum de l'OTAN.

La Generalitat republicana, com aquest matí ens recordava el diputat senyor Jaume Camps, tenia també la facultat de conèixer l'opinió popular a través de referèndum en determinats moments –facultat que no tenim ara. La Llei orgànica vigent amb relació al referèndum consultiu, que és l'objecte central de la nostra proposta, no es planteja quin ha de ser l'àmbit d'aplicació del referèndum i, en conseqüència, permet un cert marge de maniobra.

L'articulació de l'Estat espanyol com a Estat de les autonomies, com a Estat de base descentralitzada, ha comportat una nova distribució territorial del poder, de manera que, per la constitució de les comunitats autònomes, per a l'aprovació o la reforma dels seus estatuts, l'ordenament jurídic del referèndum no se circumscriu només al marc estatal, sinó que pot abastar un espai territorial inferior a aquest. Però la normativa vigent conté limitacions evidents: no hi ha una manifestació clara del constituent a favor d'altres consultes directes en l'àmbit de les comunitats autònomes que no siguin exclusivament les que ja hem esmentat. Dintre de la competència general d'organització de les seves institucions d'autogovern, que la Constitució reconeix en el seu article 148 a les comunitats autònomes, hi hauria de caber l'organització i la celebració de referèndums consultius.

El seu no-reconeixement exprés per part de la Constitució no hauria d'impedir la seva conformació normativa, com és el cas del referèndum municipal, de tal manera que s'hauria d'acceptar l'existència, la seva existència, sempre que es reconegués en una norma infraconstitucional. Prenent com a punt de partida l'article 148 esmentat, la viabilitat del referèndum autonò-

mic i, en general, del supramunicipal, de caràcter consultiu, que podria trobar el seu reconeixement constitucional en aquell precepte, comporta, necessàriament, una modificació de la Llei orgànica esmentada, cosa que, sens dubte, hauria de fer possible un marc jurídic en el qual aquesta consulta tingués plena cobertura. Fins i tot es podria arribar a sostenir que les comunitats autònomes, a partir d'aquí, estarien facultades per elaborar disposicions reguladores dels referèndums, encara que no tinguessin un reconeixement exprés.

La proposta que presenta avui el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té com a objectiu, doncs, donar cobertura legal a la possibilitat d'organitzar consultes populars per part de les comunitats autònomes, sabent perfectament que la modificació de la Llei orgànica que proposem és una part, només, de la reforma necessària, ja que l'altra ha de venir per l'aprofitament i l'aplicació de l'article 150.2 de la Constitució, article relatiu a la transferència de competències estatals per delegació. Conscients d'això, hem presentat, també, una iniciativa en aquest àmbit perquè sigui debatuda properament. Avui, doncs, prenem en consideració el primer pas d'una proposta més global, acumulativa i complementària però, en cap cas, no alternativa.

En aquests moments, el procediment de referèndum és utilitzat en àmbits inferiors a l'Estat, siguin nacionals o regionals, al Canadà i als Estats Units; a Dinamarca, pel que fa a les illes Fèroe; a França es planteja constitucionalment en la cessió, incorporació o permuta de territoris; a Irlanda, es contempla la consulta popular a certes col·lectivitats territorials específiques; al Regne Unit, de la Gran Bretanya, hem pogut veure-hi els referèndums recents per a la *Devolution* d'Escòcia i del País de Gal·les, i també ho hem vist per al suport al procés de pacificació feliçment aconseguit a Irlanda del Nord. Però, també, en algunes regions italianes, en alguna de les quals, com el Vèneto, l'alcalde de Venècia, Massimo Cacciari, del mai prou ponderat Ulivo, passa dels documents i dels discursos federalistes als fets, tot reclamant una constitució per al Vèneto i l'obtenció d'un estat propi en un marc federal italià. No cal dir com ens agradaria de sentir un discurs similar per part dels federals, diguem-ne, nostrats, ni que fos per un sol cop a la vida i sense precedents.

En uns moments que el Govern del Partit Popular estudia que el País Basc pugui acollir-se a la possibilitat de convocar referèndums, no només sobre l'autodeterminació –i aprofitar al màxim les possibilitats legals i, sobretot, les indefinicions legals, com el Quebec–, sinó també sobre altres aspectes d'interès general, Catalunya no pot deixar passar l'oportunitat de dotar-se d'uns instruments que permetin al nostre poble expressar el seu parer sobre el seu futur, lliurement, però també sobre el seu present més actual. Per exemple, sobre el model de finançament, sobre la Catalunya de peatge, o bé, posem per cas, sobre el procés de privatitzacions, que també aquí s'ha iniciat.

«Es tracta d'impulsar» –literalment, ho llegim– «una nova cultura política, d'acord amb aquesta comprensió de l'Estat; promoure una conscienciació col·lectiva que reforci la idea de la seva plurinacionalitat; oferir a

6630

Europa i al món les nostres propostes en defensa de la diversitat; encapçalar la política de les identitats i de la seva convivència positiva i creativa», com assegura encertadament la Declaració de Barcelona –i se suposa que, si ho assegura, ens ho hem de creure–, «per passar, doncs, de les paraules als fets, i no tornar a cometre els mateixos errors d'ara fa vint anys, quan s'establí el marc institucional actual, amb el finançament i la seguretat pública que hem acabat reivindicant vint anys després.

Catalunya no pot tornar a badar i ha de treure el màxim rendiment polític de cada moment, si és que no volem lamentar-nos-en d'aquí a vint anys, quan potser ja hauríem perdut el tren de la Història, i renunciar a unes possibilitats legals i polítiques que sí que tindrà, com sempre, el País Basc, perquè té al davant uns partits polítics amb objectius clars i voluntat nacional evident.

No hi ha, però, tan sols motius nacionals per avalar aquesta proposta, que és, com tota obra humana, millorable i perfectible en el tràmit d'esmenes, perquè per això es planteja només la seva presa en consideració. Hi ha també, i no són menors, motius plenament democràtics. El referèndum és un procés de decisió col·lectiva, que permet a la població expressar-se directament i no indirectament, a través, exclusivament, de representants. El referèndum expressa amb més claredat la voluntat de la majoria. És un bon mitjà per desenvolupar el potencial democràtic dels ciutadans i ciutadanes. Permet tenir, doncs, una ciutadania més activa en la democràcia, i pot fer que, davant del sentiment d'insatisfacció cap a institucions i partits, el descreït dels uns i la insatisfacció dels altres siguin menors si es posen facilitats per a la democràcia directa i s'amplien els mitjans perquè la gent, tota la gent, pugui expressar la seva opinió sobre un tema.

Però el referèndum té també una dimensió educativa: desvetllar l'interès del poble per la política hauria de ser un objectiu prioritari en un estat democràtic. Per motius nacionals i democràtics, doncs, no impedim que Catalunya pugui organitzar consultes populars; no ens tanquem nosaltres les portes; no ens posem nosaltres els obstacles; no tornem a recórrer a l'«ara no toca», perquè és precisament ara que sí que toca, i no d'aquí a vint anys, amb un retard que només pot perjudicar els interessos generals d'aquest país.

O és que hi ha algú que té por, o és que hi ha algú que no vol que la societat catalana pugui expressar lliurement la seva opinió, no només sobre el seu futur, sinó també sobre el seu present? No defraudem la joventut nacionalista de Catalunya; no votem contra els seus acords essencials, com la possibilitat de convocar un referèndum d'autodeterminació. Per la consideració que nosaltres els tenim, no ho farem, ni per coherència ni per dignitat. No ens refugiem en afirmacions de tan poc sentit patriòtic de la política com: «Si la iniciativa l'haguéssim presentada nosaltres, per comptes de vosaltres, hauríem votat que sí.» Perquè vosaltres heu tingut divuit anys per presentar aquesta iniciativa, i no ho heu fet. O és que la idea de país d'algú s'acaba justament allà on acaben els límits de certa coalició?

Esquerra Republicana de Catalunya s'ha mogut, però Madrid estem segurs que també, i novament Madrid ha fet passar per l'adreçador algú, i algú ha prioritzat abans que el país la continuïtat còmoda d'un govern –el d'aquí–, i potser, també, la voluntat futura de ser el Govern d'allà.

El referèndum és essencial en tot marc democràtic, però potser és hora de dir –i acabo– que la dreta i l'esquerra que han protagonitzat la transició són incapaces de protagonitzar una nova etapa per a aquest país. Els mateixos que es van oposar a facilitar el tràmit de la iniciativa legislativa popular acabaran oposant-se, avui, que Catalunya pugui convocar referèndums. El verbalisme nacionalista dels uns i l'acomplexament nacional permanent dels altres, de cert progressisme, són l'obstacle fonamental perquè Catalunya faci el gran pas endavant que requereix aquest moment. Ara toca referèndum, i que hi voti en contra només qui hi estigui en contra. Els qui hi estem a favor, hi votarem a favor. Contra l'ambigüïtat interessada, com diria Ovidi Montllor: «Ja no ens alimenten molles, ja volem el pa sencer.»

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha torn en contra o ja fem fixació de posició per part dels grups? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra? (*Pausa.*) Per fixar la seva posició, tenen la paraula, en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa uns quants mesos els mitjans de comunicació ens van informar que Esquerra Republicana presentaria, o havia presentat, una iniciativa legislativa per tal que, des de les institucions catalanes, es poguessin convocar referèndums, i que aquesta seria la via per fer-ne un sobre el dret a l'autodeterminació del poble català.

Els independentistes –no cal dir-ho– estàvem tots expectants per saber quina esquadra legal, quina via legislativa havia trobat Esquerra Republicana per poder fer, des de Catalunya, una consulta popular; per poder fer referèndums que la Constitució reserva, com a competència exclusiva, a l'Estat espanyol. I amb l'expectació ens hem quedat, perquè aquesta proposta, diguem-ne, no ens deixa embadalits. No s'aprofita cap esquadra legal, probablement, perquè no hi ha, en aquests moments, esquadra legal, i el que es fa és donar cobertura, d'una manera poc manyosa i gens efectiva, a un acte de propaganda política. (*Remor de veus.*)

Naturalment, des de posicions nacionalistes, són perfectament fonamentades totes les crítiques polítiques que es puguin fer a la gasiveria de l'Estat a l'hora d'atorgar determinades competències a les comunitats autònomes; a les interpretacions sistemàticament restrictives que es fan del marc legal per intentar eliminar competències que teníem reconegudes; als recels que continuament demostren, davant la possibilitat que els

ciutadans de nacions diferents de l'espanyola puguin manifestar-se amb llibertat sobre tots els aspectes que considerin pertinents, fins i tot, el de decidir el seu futur com a poble.

Perquè no és que l'Estat ens prohibeixi o, si es vol, no ens reconegui el dret a l'autodeterminació. El fet és que no ens reconeix la possibilitat de convocar referèndums consultius o vinculants per tal de conèixer l'opinió dels ciutadans sobre la qüestió que sigui. Jo he escoltat amb molta atenció el discurs del diputat senyor Carod, amb el qual estic, bàsicament, d'acord; però, a part de fer aquest discurs filosòfic, hauríem de parlar una mica de la Proposició de llei.

I la facultat de convocar referèndums no ens la priva la Llei orgànica 2/80, que ara se'ns planteja de reformar. Això ens ho priva la mateixa Constitució Espanyola, en el seu article 149.1.32, quan relaciona les competències exclusives de l'Estat i assenyalava, com a seva, l'autorització per a la convocatòria de consultes populars per via de referèndum. Per tant, no és modificant un parell d'articles d'una Llei orgànica, no és reformant aquest parell d'articles, el 2 i el 4, d'aquesta Llei, que podem accedir a aquesta competència. Aquesta Llei orgànica no es podrà modificar si, prèviament, no es modifica la Constitució o si no s'arriba a algun acord polític per aconseguir aquesta competència per delegació, seguint el procés previst constitucionalment, el de l'article 150.2, com ara s'estan plantejant de fer els bascos.

La proposta s'empara per justificar la seva constitucionalitat en l'article 148.1 de la Constitució Espanyola, aquell que determina que les comunitats autònomes podran assumir competències en matèria d'organització de les seves institucions d'autogovern. Considerar el referèndum una institució d'autogovern és tan, tan, tan agafat pels pèls que, més que una interpretació extensiva i generosa, suposa una interpretació arbitrària que, si en seguíssim el model, segurament podríem fer autèntiques filigranes, autèntiques «virgueries», sense descartar, per la mateixa raó –és a dir, amb més raó, amb més fonament–, que aquest Parlament decidís de manera unilateral proclamar directament la independència de Catalunya. (*Veus de fons.*)

Si podem organitzar les nostres institucions d'autogovern de la manera que més ens convingui, a partir de la mateixa Constitució Espanyola, d'aquest article 148.1, podríem decidir que la manera que més ens convé és separatament d'Espanya i integrats, directament i sense intermediaris, a la Unió Europea. Aquesta interpretació és més coherent i més d'acord amb la literalitat de l'article 148.1 que la que proposa Esquerra Republicana de considerar el referèndum com una institució d'autogovern. I suposo, de tota manera, que, amb la meua, molts de vostès no hi vindran d'acord, i tinc la sensació que el Tribunal Constitucional encara menys.

Per tant, discursos patriòtics a part, sense acord polític previ o sense reforma de la Constitució no hi haurà possibilitat que les nostres institucions polítiques puguin decidir la convocatòria d'un referèndum. Però és que, fins i tot admetent, des d'un punt de vista dialèctic –i només des d'un punt de vista dialèctic–, la possibilitat que la interpretació que fa la proposta d'ERC

d'aquell article de la Constitució fos la correcta, la manera que ens proposa de reformar la Llei orgànica 2/80, sobre regulació de les distintes modalitats de referèndum –que és del 18 de gener, i no del 23, com diu l'article primer de la proposta, i aquí ja hi trobem el primer error–, té la virtut de deixar les coses com estan i continuar depenent de l'acord del Consell de Ministres per tal que Catalunya pogués convocar un referèndum. És a dir, aprovant tal com se'ns presenta la proposta d'Esquerra Republicana, les coses continuen, si fa no fa, com ara mateix.

I m'explico: d'una banda, la Proposta de resolució cau en una contradicció intrínseca. Si llegim l'exposició de motius, es tritura, i amb raó, la Llei, dient..., per exemple, diu: «En cap moment es planteja cap concreció respecte a quin ha de ser l'àmbit d'aplicació del referèndum o, en un altre ordre de coses, sobre les majories necessàries per a produir un resultat vinculat o criteris interpretatius que permetin concretar el significat de la locució «decisiones polítiques d'especial transcendència».» Això és el que diu l'exposició de motius. En coherència amb aquesta crítica immisericordiosa, hom esperaria trobar en la proposta de text articulat modificacions o addicions al text de la Llei per tal que aquestes mancances denunciades hi fossin contemplades. Doncs no hi són. De manera que la mateixa crítica que es feia a la Llei, i en els mateixos termes, la podem fer ara nosaltres a la proposta, donat que la deixa, en aquest aspecte que ell denuncia, tal com està.

Però això no és el més greu; al capdavant, aquestes mancances afecten el conjunt de la Llei i no de manera especial el dret de nosaltres, els catalans. El problema és que allò que bàsicament pretén reparar aquesta proposta de resolució, és a dir, la possibilitat que la Generalitat pugui convocar referèndums, queda seriosament qüestionada atenent la literalitat de la proposta que se'ns fa.

És cert que la proposta de modificació de l'article 6 distingeix entre les consultes estatals i les consultes de les comunitats autònomes, però és que, prèviament, es proposa la modificació de l'article 2, es suprimeix la part que defineix que el referèndum, en qualsevol de les seves modalitats, és competència exclusiva de l'Estat, que és una manera *sui generis* de modificar la Constitució via lleis orgàniques, però és que es deixa redactat l'article 2 dient: «Correspon al rei convocar referèndum mitjançant real decret acordat en consell de ministres i referendat per la persona que ocupa la seva presidència.» I això sense cap excepció: tant valen, i s'han d'aplicar, els que afecten l'àmbit estatal i que requereixen prèviament l'autorització del Congrés de Diputats, com els que afecten l'àmbit autonòmic i que necessiten l'autorització prèvia dels respectius parlaments. Tots necessiten, prèviament –segons la proposta que ha defensat el senyor Carod–, acord del Consell de Ministres, acord que, a més, ha de ser referendat per la persona que ocupa la presidència del Govern i, finalment, la convocatòria per part del rei. Ja no vull entrar en consideracions sobre la bona o mala voluntat reial a l'hora de fer la convocatòria, però deixar tot el procés, finalment, en mans del Govern espanyol i del seu president em sembla excessiu, sobretot tenint present que la proposta ve d'Esquerra Republicana.

6632

I, per tant, vostès ens posen en un compromís. Ens posen en la tessitura d'haver de votar una cosa que, vista de lluny, de molt lluny, dona la sensació de millorar el poder de la Generalitat, i, per tant, a això hi votaríem sens dubte que sí; però que, vista de prop, no té per on agafar-se i, finalment, deixa les coses si fa no fa com estan, i, per tant, en rigor hi hauríem de votar en contra. Però és que, a més a més, els senyor Carod ens acaba d'anunciar que el seu Grup ha presentat una proposta en la qual insta que aquest Parlament reclami per la via del 150.2 la competència estatal per reclamar la possibilitat de fer referèndums. Per tant, aquesta és una bona via, però la que avui ens plantegen no va enlloc, és una via morta, i demostra, la presentació que avui han fet vostès, o ahir, o algun dia d'aquests, que ni vostès mateixos es creuen la que ara passem a discussió. I, si no se la creuen vostès, per favor, no facin l'esforç de convèncer-nos a nosaltres, i, sobretot, no creïn falses expectatives, falses il·lusions al ciutadans nacionalistes d'aquest país.

Jo crec que ens haurien de fer el favor, per treure'ns d'aquests compromisos, de retirar aquesta proposta i intentar, per altres camins o amb propostes més rigoroses, guanyar més poder polític per a les nostres institucions. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i el diputat que els parla, realment ha quedat sorprès i s'ha plantejat tot un seguit de qüestions en analitzar aquesta Proposta de proposició de llei per presentar davant de les Corts Generals, de modificació de la Llei orgànica 2/1980, de regulació de les distintes modalitats de referèndum.

La primera qüestió que nosaltres ens hem plantejat, la primera sorpresa que a nosaltres ens ha produït –segurament la sorpresa més petita, per les raons que després els diré–, és perquè una qüestió que pretén avançar d'una manera decidida, sobretot si tenim en compte les paraules del senyor Carod, en l'exercici de l'autogovern de Catalunya utilitzant un instrument tan democràtic, tan important com és la capacitat de convocar referèndums, com és que aquesta qüestió no s'ha plantejat al conjunt de les forces polítiques de la cambra, com nosaltres venim reclamant per a aquestes qüestions d'importància transcendental per a Catalunya i que afecten el seu autogovern. Se'm dirà que Esquerra Republicana, com qualsevol grup, té la facultat de plantejar –només faltaria– les iniciatives que cregui convingents, però Iniciativa per Catalunya - Els Verds té la facultat –només faltaria– de reclamar el màxim de consens de les forces polítiques catalanes per abordar aquestes qüestions amb possibilitats d'èxit, amb possi-

bilitats d'avançar de veritat, no amb possibilitat, exclusivament, de plantejar-les i de debatre-les en el Parlament.

Aquesta és la primera qüestió. Hi insisteixo: forma part del dret i de la capacitat de cada grup, i, per tant, Esquerra Republicana, legítimament, ho ha plantejat en aquests termes. Però la següent qüestió que nosaltres ens plantejem és si es proposa que nosaltres tinguem la capacitat, que no tenim, avui per avui, de convocar referèndums; home!, per què només plantejem la possibilitat de fer referèndums consultius? Per què no ho fem a fons? Per què no plantejem aquest exercici d'aquestes competències de veritat?

Es diu en l'exposició de motius, i es diu bé, que bàsicament hi ha reconegudes en la Constitució tres modalitats de referèndum: el referèndum consultiu, però també el referèndum constitucional i el referèndum per a la modificació de l'Estatut, que nosaltres no els tenim, però que estan en la Constitució i que la Constitució, com després veurem, té una via perquè, si hi ha acord, nosaltres puguem accedir a aquestes modalitats de referèndum i, per tant, a poder tenir unes cotes d'autogovern molt més elevades.

Per què no ho fem a fons? Per què no ens plantejem de veritat aquestes fites? Per què només ens plantejem anar al referèndum consultiu? Per tant, aquesta és la segona qüestió que nosaltres ens plantejem. Nosaltres, efectivament, estem disposats a avançar a fons, a utilitzar totes les possibilitats, amb la interpretació més generosa possible de la Constitució, per al nostre autogovern. I, en conseqüència, nosaltres estem disposats a avançar perquè Catalunya tingui el màxim de possibilitats en la convocatòria de referèndums, no únicament del consultiu. Perquè, és clar, resulta que, aleshores, no ens acaben de lligar, l'exposició de motius i sobretot les paraules del senyor Carod, amb la modèstia de la proposició que després es planteja quant al seu fons. Per què? Perquè hi han altres possibilitats que no s'hi contemplen.

I jo crec que si no s'hi contemplen és perquè la via que s'ha escollit, almenys des del nostre punt de vista –sense entrar en problemes o no de possibilitats legals, que segurament hi podríem entrar, i sens dubte hi entrarem–, no és, des del nostre punt de vista, la més adequada. Jo crec que Esquerra Republicana ja ho reconeix així quan, curiosament, ens planteja, en el moment que anem a debatre aquesta proposició, que n'hi ha una altra, que n'hi ha una altra que no debatem avui, que no la debatem avui i, per tant, ens hem de remetre al que estem debatent, ens hem de limitar al que estem plantejant. I el que estem plantejant avui no és utilitzar la via de l'article 150.2 de la Constitució, que és la que, al nostre entendre, pot permetre que aquestes competències puguin ser reconegudes a la Generalitat de Catalunya, perquè crec que aquest article, en la seva literalitat, és prou ampli per establir que per llei orgànica es pot regular la cessió d'aquestes competències que siguin transferibles, i, per descomptat, des del nostre punt de vista, són transferibles les possibilitats de convocar referèndums, hi insisteixo, per qüestions que afectin Catalunya; per tant, en principi, això és perfectament realitzable. I en canvi se'ns ofereix una via que,

en qualsevol cas, és, si més no, molt rebuscada i molt discutible. Jo no diré que no sigui legalment inviable, però sí que és molt discutible i que no és, des del nostre punt de vista, la més adequada.

Què vol dir això? Doncs, que nosaltres, que estem a favor que es reconegui la capacitat de Catalunya, que no té avui, per convocar referèndums, ho desitgem, ho volem i hi donarem el nostre suport i el nostre recolzament, però amb una idea claríssima: si s'accepta, si es sotmet a votació aquesta proposició, que nosaltres votarem favorablement, el que farem serà intentar modificar-la radicalment perquè sigui per la via de l'article 150.2 de la Constitució.

Per tant, el que pensem que hauria de fer Esquerra Republicana de Catalunya, molt sincerament, és retirar aquesta proposta, debatre tots plegats el millor mecanisme utilitzant el que preveu la Constitució, i, per tant, si vostès tenen ja una proposta presentada nosaltres estem disposats que sigui aquesta proposta la que nosaltres puguem debatre i que ens serveixi per avançar, però per avançar de veritat, per esgotar totes les possibilitats que poden oferir les diferents modalitats de referèndum, perquè totes elles, en la mesura que poden afectar Catalunya, puguin ser estudiades, puguin ser debatudes, puguin ser reclamades i puguin ser aconseguides.

Pensem sincerament que aquesta via no és –hi insisteixo– la més adequada, però és evident que estem d'acord amb el fons, és evident que estem d'acord amb totes aquestes paraules que se'ns deien quant a la institució tan democràtica del referèndum, la capacitat d'autogovern de Catalunya, la voluntat d'augmentar aquest autogovern, el desig que, efectivament, el poble de Catalunya es pugui pronunciar amb caràcter consultiu, però també amb caràcter constitucional, també amb caràcter estatutari.

Com que estem d'acord en tot això, encara que aquesta via no ens sembli la més adequada, estem disposats, si Esquerra Republicana no retira aquesta proposta, en benefici, naturalment, de la que té presentada, d'utilitzar la via de l'article 150.2 de la Constitució, li donarem suport perquè sigui presa en consideració, però amb el desig i la voluntat per part del nostre Grup de modificar-la radicalment en el corresponent tràmit parlamentari perquè serveixi als objectius finals que, sens dubte, té Esquerra Republicana de Catalunya i que nosaltres compartim, com ja he dit.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, aquí, doncs, ens hem trobat..., potser aquesta és la primera intervenció en què atacaré, o criticaré, la Proposició de Llei del Grup d'Esquerra Republicana per excés, no per defecte, com han criticat fins ara el dos

grups anteriors. (*Rialles.*) O sigui que ja anem canviant el color.

Bé, jo diria que, a mesura que ens acostem als inevitables i inexorables terminis de la integració europea, a les files dels nacionalismes de tota mena i color s'està produint una certa competició a veure qui practica un cert tir al blanc a la Constitució, o almenys a l'esperit constitucional. Així, i aquí en veurem, en aquest Parlament, en trobarem cada dia més, potser, en el que quedi de període legislatiu: les seleccions catalanes a nivell internacional, la representació a la UNESCO, la proclamació unilateral de l'exercici d'autodeterminació. Bé, tot això, doncs, potser dintre d'aquest marc, això de disparar amb tota la, diguem-ne, coordenada geogràfica, tota la rosa dels vents, a veure que és el que es troba, jo crec que aquesta forma part d'això. Que consti que és una proposta que el Grup d'Esquerra Republicana l'ha portada ben guarnida, ben articulada jurídicament, tot i que és difícil, però ho ha fet. I nosaltres això ho respectem; per tant, no és una pura salva de pólvora, però creiem que si deixéssim passar això seria obrir una caixa de Pandora, que, en principi, pot semblar, doncs, molt innocent, però que a la llarga pot tenir conseqüències imprevisibles.

Faria una crítica des del punt de vista tècnic, legal, constitucional, del qual s'han dit aquí ja molts arguments –que no insistiré més que en els principals–, i, després, una crítica, ja finalment, política.

El referèndum consultiu previst a l'article 92 de la Constitució estableix clarament que ha de ser convocat pel rei mitjançant proposta del president del Govern, prèviament autoritzat pel Congrés de Diputats. No diu el grau de consens que ha de tenir el Congrés de Diputats. La Llei de 1980, que, no ho oblidem, és una llei que desenvolupa l'article 92 de la Constitució, per tant, és una llei molt lligada a la Constitució, diu els requisits i admet, o exigeix, una majoria absoluta. O sigui que és d'aquelles coses en què es requereix un gran consens. No es deixa així: «mira, amb majoria, i ja ens n'anirem sortint». Són temes, per tant, que afecten la convivència global, diguem-ne, al regne d'Espanya o l'Estat espanyol.

Amb l'actual marc constitucional no seria possible modificar aquesta Llei orgànica en els termes del text presentat en aquesta proposta; o sigui, que potser, si es vol, li falta major volada, donat que els principals impediments són la seva titularitat –qui ho ha de fer– i la forma de convocatòria, que, com he esmentat abans, ha d'estar regulada en l'apartat 2 de l'article 92 de la Constitució, i no admet que siguin les comunitats autònomes les que sollicitin les convocatòries. I això ho diu molt bé l'article 149.1.32, que reserva a l'Estat la competència exclusiva sobre autorització per la convocatòria de consultes populars per referèndum.

S'ha dit que, potser, amb aquest –diguem-me– nou esperit amb el País Basc, hi hagués..., l'Estat, pel 152, donés al país, a la comunitat autònoma basca, la possibilitat de convocatòries d'alguns referèndums, però això –s'ha dit clarament– sobre unes condicions que no impliquessin sortir del marc constitucional. Marc constitucional: els temes que representin no trencar, però

reformat la Constitució espanyola, han de ser decidits a nivell espanyol. Això és clar. Com utilitzant els mateixos procediments, mecanismes que preveu la Constitució per a la seva pròpia reforma. Per tant, podíem no entrar en la valoració de conveniència o no de referèndums consultius. El que diem és que aquest text, si l'aproveïssin, no seria suficient per modificar aquesta Llei orgànica, sinó que requeriria una modificació constitucional, per a la qual cosa, entenem que no estem ni autoritzats ni capacitats; i seria un altre camí el que s'hauria de fer, com, per exemple, el Congrés de Diputats a Madrid.

Quant als referèndums municipals, que s'ha parlat aquí, ja sabem que és una disposició addicional que està en la Llei del 80 en la qual es contempla això, i no es refereix a aquesta llei de desenvolupament constitucional, sinó que es refereix a la Llei de règim local, que ja té les possibilitats de fer referèndums per les coses d'àmbit local. O sigui, que la Llei només fa que reconèixer una cosa que ja existeix, la del l'any 80.

Bé, fins i tot, hem de dir, i ara aniríem ja a la part més política, més política global, seria el següent. Hem de dir que els pares constitucionals, els que van fer la Constitució l'any 78, en la qual hi havien totes les comunitats autònomes i tots els partits, van fer una constitució que és clarament antiplebiscitària, o antireferendària. Potser pels mals records que han portat els referèndums en aquest territori. En certa manera, hem procurat que una democràcia feble no presentés el que és molt fàcil que passi amb el referèndum –i l'exemple italià ho demostra; ara hem tingut l'exemple portuguès, amb un Govern d'esquerreres–, en què el poble vota una cosa i el Govern n'ha dit una altra. Naturalment que el referèndum és consultiu, però no és bo per la pròpia estabilitat i la pròpia fortalesa del règim democràtic i del Govern, el que sigui, el que governi en aquell moment. Pensem en un de no gaire llunyà i que, francament, no va ser gaire feliç, el de l'OTAN. Que tots dèiem: «Per què barallar-nos tant, si al cap és consultiu?» El Govern espanyol del moment no té per què estar –diguem-ne– constret pel resultat del referèndum de l'OTAN, però tots vèiem el que representava i com aquests referèndums consultius es transformen en plebiscits. A favor, en aquell moment, d'en González, o en contra d'en González, o a favor d'un o a favor de l'altre. I el tema de l'OTAN es va perdre com allò de *la polvareda de Don Beltrán*, no? Enmig de la batalla va desaparèixer l'enemic, eh?

Bé, doncs, aquesta és una de les qüestions, aquesta. En tant que no parlem del tema dels diners, que també cal parlar-ne, més aquí a Catalunya, que és el tema del que els costa als partits polítics cada referèndum d'aquests. Està clar que el mateix –en aquell moment, de majoria absoluta– Partit Socialista, doncs, els seus maldecaps financers van començar aleshores. I alguns fins amb conseqüències judicials fins ara. I van començar aquí, en un referèndum que, francament, tenint com tenia un parlament, el Parlament espanyol, una majoria de 90% o de 80%, es van –diguem-ne– encaparrar a fer. Per tant, no recordem això. (*Remor de veus.*)

Aleshores, crec que, per aquests motius i per evitar que d'un cantó hi hagi una línia política, de l'altre cantó

surti una línia..., o sigui, una majoria parlamentària i una majoria al carrer, que representaria el referèndum, crec que els nostres pares fundacionals constitucionals van decidir que, de referèndums, pocs i mirats amb lupa. I en aquest sentit és el que jo anuncio que votarem en contra, senyores i senyors diputats.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, amb aquest tràmit dóna la impressió que Esquerra Republicana de Catalunya ha manifestat o ha posat de manifest una rara habilitat. Per una banda, ens planteja una idea per ampliar la capacitat política de la Generalitat amb la qual estic segur que la majoria de diputats d'aquesta cambra podem estar d'acord: que aquest Parlament pugui acordar la convocatòria de referèndums. Si es planteja en aquests termes, jo penso que gairebé tots o la majoria dels membres d'aquesta cambra hi estaríem d'acord. Però és que, acte seguit, el mateix Grup, amb la forma com ens ho presenta, hi tira tanta sorra al damunt que ell mateix resta viabilitat a aquesta possibilitat, em temo que per força temps. És com si vostès mateixos ens posessin el caramel a la boca i acte seguit ens el traguessin.

No entraré –com ha fet el senyor Escartín– a valorar la conveniència o no del referèndum des del punt de vista constitucional. Crec que el debat d'avui no planteja aquest tema; crec que el debat d'avui no planteja la voluntat de fer molts o fer pocs referèndums, d'utilitzar molt o poc aquesta via, sinó que, purament i simplement, el contingut concret de la proposta el que ens planteja és si volem que Catalunya tingui la capacitat política quan li convingui per convocar referèndums. I plantejada en abstracte, aquesta proposta, doncs, penso que està bé. És una bona idea plantejar aquesta iniciativa. Penso que seria bo estudiar les possibilitats que permetessin estendre a nivell de Catalunya i probablement –per què no?– de totes les altres comunitats autònomes que en tinguessin ganes, doncs, la possibilitat que l'article 92 de la Constitució confia a les institucions de l'Estat.

Per tant, davant d'aquesta idea, a un li vénen ganes, doncs, de posar-se a estudiar el tema, de posar-se a estudiar les vies en virtut de les quals podria tenir o no viabilitat jurídica, a part, òbviament, dels consensos polítics necessaris per tirar-la endavant. I em dóna la impressió que podríem trobar aquestes vies. Probablement, la Constitució pot tenir, doncs, fórmules que ens permetin arribar a la possibilitat que es reconegui a la Generalitat aquesta capacitat, i és possible que treballant bé els temes podríem construir entre tots plegats els consensos polítics necessaris, aquí i, evidentment, també al Congrés dels diputats i al Senat, per promoure les reformes necessàries per fer possible aquesta aspiració.

Però bé, aquesta idea, que en abstracte és tan bona, tal com ens arriba ja presentada en la pràctica, comença a plantejar alguns problemes. Per començar, la fórmula jurídica concreta amb què ens és presentada és discutible. Ho han posat de manifest alguns dels diputats que han intervingut abans; el senyor Benet Tugues, el senyor Roc Fuentes, sobretot, ho han deixat, al meu entendre, prou clar. I als seus arguments em remeto, que els comparteixo substancialment. O sigui, de totes les fórmules possibles, no sembla que la que planteja una modificació directa de la Constitució sigui la més viable jurídicament. Probablement, abans s'hauria de plantejar la de la delegació via article 150 apartat 2 de la Constitució, o probablement algunes altres fórmules. Crec jo que aquesta proposta concreta ja neix coixa jurídicament.

Però és que, a més a més d'aquests vicis o aquestes deficiències, que podrien ser esmenables, hi ha un altre problema, i és que, tal com ha estat presentada aquesta proposta a l'opinió pública, ens posa en la tesitura de votar no si estem d'acord que la Generalitat pugui convocar o no convocar referèndums, sinó que el que s'ha instal·lat en l'opinió pública –crec jo– és un plantejament molt diferent d'aquest. L'estridència, la lògica de la confrontació amb què s'ha presentat políticament aquesta iniciativa ens dona la impressió que el que vol el Grup proponent no és tant que prosperi efectivament, sinó que se'n parli. La Proposició que debatem pot tenir un contingut més o menys neutre; no ho és, però més o menys pot tenir un contingut relativament neutre. Però el que vostès han instal·lat en l'opinió pública no és tant si volem guanyar la possibilitat per convocar referèndums, sinó si estem a favor o no de fer un referèndum per l'autodeterminació, o si en aquesta votació que hem de fer avui, el socialisme o Convergència i Unió tenim el que tenim i demostrem que tenim el que cal tenir o no ho demostrem.

Realment, plantejat en aquests termes, no sembla que vostès estiguin perquè Catalunya obtingui, efectivament, aquesta competència. Saben vostès perfectament, perquè tenen ofici, que per fer prosperar una iniciativa legislativa tan delicada com aquesta cal construir consensos complexos, aquí i a Madrid. I els gestos provocadors no són la millor manera de fer possibles aquests consensos. Cal també crear les condicions per poder treballar de forma eficient les fórmules que assegurin la major, la millor viabilitat jurídica. Tampoc ho han plantejat en aquests termes. I com que en política les coses no són només el que són, sinó també el que semblen ser, i com que ara, vulguin o no, no només votem si Catalunya vol o no la capacitat de convocar referèndums, sinó que també estem votant de cara a l'opinió pública si volem convocar o no un referèndum sobre l'autodeterminació i si tenim o no tenim el que cal, com que són tantes coses i tan gruixudes, la veritat, no comptin amb el suport del nostre Grup. La idea és bona, i creiem que la idea de treballar perquè Catalunya pugui tenir competències per convocar referèndums és una bona idea que val la pena treballar-la. I com que és bona, els demanem, els proposem que no plantegin una votació que la frustri. Probablement ho faran, perquè realment no em dona la impressió que el que a vostès

els preocupa més és que Catalunya tingui realment aquesta competència.

Senyor Carod-Rovira, amb el seu permís, si ens el dona i si no li molesta, utilitzarem, si insisteixen a posar això a votació, utilitzarem el nostre vot com millor ens convingui, i votarem no, no perquè estiguem en contra dels referèndums, sinó, precisament, perquè estem a favor que la Generalitat algun dia pugui obtenir aquesta competència. Votarem contra com vostès han plantejat una iniciativa que, plantejada en uns termes més raonables, amb més vocació de consens, probablement hauria pogut prosperar i, en qualsevol cas, hauria tingut el nostre suport. Com que no ho han volgut fer d'aquesta manera, com que prefereixen els focs d'encenalls més que un treball més rigorós i, potser, més discret, en aquesta aventura no comptin amb el nostre suport. Però, insisteixo, jo crec que seria una bona notícia per a tots si no posessin aquest tema a votació. Però vostès decidiran.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que hem assistit a un debat interessant –crec–, alligador. S'han dit coses realment importants. I també s'ha posat de manifest la manera de poder fer les coses perquè les coses vagin bé i surtin bé. I és una llàstima, certament, que un tema com aquest, doncs, ens el trobem d'aquesta manera. És a dir, un tema com aquest no pot funcionar amb una seqüència com la de, primer, roda de premsa, i després, just mitja hora abans del Ple, anar a buscar consens; no pot funcionar d'aquesta manera. Un tema com aquest requereix complicitats. Moltes. I ho diem nosaltres, que, com a força política majoritària en aquesta cambra, tenim una responsabilitat, com tots, però la nostra és una responsabilitat democràtica, potser més gruixuda, d'intentar que les coses surtin i que les coses, a més a més, avancin amb eficàcia. I a nosaltres, que voldríem que també poguéssim disposar d'aquesta capacitat de convocar referèndums, ens agradaria que això no quedés malmès per actuacions que podríem qualificar de fàcils protagonismes.

Un dia, no fa pas gaire temps, vaig comentar des d'aquesta tribuna una cosa que és una frase coneguda: que el temps en política és més important que en gramàtica, i això també val pel d'avui. I aquest tema, fa una estona que el senyor Benet Tugues deia: «No s'ha fet cap esforç per buscar esquerdes que ens permetessin construir jurídicament fórmules diferents a aquesta.» Perquè, clar, tota aquesta qüestió per acabar que el Consell de Ministres ens hagi d'autoritzar de forma ineludible la convocatòria de referèndum, francament, és complexa.

El tema és complex, a veure si ens entenem. No, jo reconec al Grup d'Esquerra Republicana la virtut d'haver-ho plantejat i, també, d'haver fet una proposta –que aquesta és una virtut que s'ha de reconèixer– i, ahora,

6636

dir que és complex, el tema, i que requeriria molt d'estudi per poder-ho fer bé, per poder buscar les complexitats polítiques, per descomptat, i per poder-ho fer tècnicament bé.

S'ha dit aquí que l'article 92 de la Constitució regula tots els referèndums consultius. Per ser més exactes diu: «Les decisions polítiques de transcendència especial podran ser sotmeses al referèndum consultiu de tots els ciutadans.» Diu: «tots els ciutadans». Què està pensant la Constitució en l'article 92? Presumiblement, està pensant en un referèndum consultiu d'àmbit estatal. I això es veu després, quan fa sempre referència al Congrés de Diputats, que aprovi aquest referèndum consultiu, més ben dit, que l'autoritzi. Quan es va fer aquesta Llei de l'any 80, feia tot just dos mesos que s'acabaven d'aprovar els estatuts d'autonomia d'Euskadi i de Catalunya. Molt probablement, el complex tema de referèndums d'àmbit autonòmic no era contemplat com una matèria del legislador en aquell moment, tret dels de modificació d'estatuts o d'aprovació d'estatuts i modificació de la Constitució.

L'article 6 de la Llei que ara pretén modificar aquesta proposta del Grup d'Esquerra Republicana parla sempre, com deia fa un moment, d'autorització –sempre– del Congrés dels Diputats; per tant, també està pensant amb clau estatal, és a dir que no trobem a la normativa actual, avui dia, cap normativa que parli d'àmbit autonòmic en referèndum –a nivell municipal, sí. I, com s'ha dit abans, per la Llei de bases de règim local, també es demana, es fa una participació de la comunitat autònoma i, finalment, es diu que «haurà de ser autoritzat pel Consell de Ministres». La doctrina ha dit, respecte a aquest punt, que, possiblement, era una facultat extensiva, massa àmplia per al Consell de Ministres; que no feia falta que això fos, per al Consell de Ministres, un referèndum a nivell local.

A què ens portaria, per tant, aquesta reflexió que estem fent ara? Ens portaria que és possible analitzar si hi ha una esquadra per tal de fer una normativa d'àmbit autonòmic –més o menys àmplia; possiblement, amb participació d'algun requisit a nivell d'Estat; mecanismes..., però hauríem d'estudiar quins mecanismes–, però que poguéssim regular, amb una capacitat pròpia, el tema dels referèndums. I, en canvi, la proposta que ens fa Esquerra Republicana ens condueix, de forma ineludible, a un sistema tancat de norma estatal, que és la Llei orgànica de l'any 80. I el senyor Carod-Rovira, fa un moment, ens deia: «No ens tanquem les portes, no ens posem nosaltres els obstacles.» Escolti, si entrem per la via de la Llei de l'any 80, realment, ens fem, totalment –no tan sols des del punt de vista de la iniciativa de referèndum, sinó de tot el procediment–, a dins d'una llei de l'Estat, quan nosaltres, possiblement, tenim un marge per poder exercir la nostra capacitat normativa.

És a dir, aquest és un tema que crec que val la pena que estudiéssim amb fórmules diferents. I, per altra banda, recordar una cosa que no ha sortit en el debat, que és el que diu l'article 8.2 de l'Estatut, que estableix clarament que correspon a la Generalitat facilitar la participació dels ciutadans en la vida política, essent les consultes populars un dels mecanismes generalment reco-

neguts per aplicar aquest principi participatiu –principi participatiu que lligaria, si volen vostès, amb aquell famós principi democràtic que la Cort Suprema del Canadà va utilitzar en un referèndum de fa poc. I no voldria barrejar coses, lògicament, però l'Estatut, a l'article 8.2, fa una referència a un principi participatiu, directe, dels ciutadans, que podria donar, també, base a aquesta regulació autonòmica que estem ara comentant, aprofitant aquest buit i, per tant, aquesta esclletxa que abans es deia.

És a dir, en definitiva, cal que, aquest tema, l'estudiem de forma intensa perquè, realment, aquesta capacitat de poder organitzar referèndums és una capacitat que, via l'article 150.2, via un altre sistema, podria ser factible. En tot cas, caldria estudiar-ho bé tècnicament i buscar complexitats polítiques. I el que és més important –i, amb això acabo, senyores i senyors diputats–: el senyor Carod-Rovira ens recordava que no es fes l'error de fa vint anys. L'error de fa vint anys també es fonamentava en una situació política determinada. Una situació política en què, desgraciadament, les forces nacionalistes no eren ni la primera ni la segona ni la tercera en aquell moment. Les forces nacionalistes majoritàries en aquell moment eren a partir de la quarta. Aquest és un tema important a treballar, si volem que aquests temes prosperin. Nosaltres, aquest tema, voldríem plantejar-lo; plantejar-lo per guanyar-lo i plantejar-lo bé políticament i tècnicament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) El senyor Carod-Rovira em demana la paraula? Per què me la demana?

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, ha estat demanat per més d'un grup la possibilitat de retirar aquesta proposta i voldria fer ús de la paraula, si el president m'ho permet.

El president

D'acord. Cinc minuts.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Jo voldria dir, en primer lloc, amb relació a la intervenció que ha fet el senyor Escartín –que hem seguit amb gran interès–, si em permet la ironia, que el nostre Grup no som un grup racista i, per tant, no practiquem el tir al blanc ni tan sols contra la Constitució espanyola.

La proposta d'avui, la proposta d'Esquerra Republicana d'avui, té, com hem dit, una doble dimensió: per una banda, la de modificació d'una llei orgànica, la que regula les distintes modalitats de referèndum, i, en un segon temps, en una segona part, una altra proposta que preveu el traspàs de competències, de transferències –la transferència de competències–, pel procediment de delegació a partir de l'article 150.2. Alguns grups han reconegut la validesa d'algunes de les nostres afirmacions, malgrat que no en comparteixin la proposta,

potser perquè ja han fet la seva mateixa aposta política sobre el final possible d'alguns d'aquests referèndums. Crec que és interessant que retinguem entre tots plegats l'afirmació que ha fet –també, en aquest cas– el senyor Escartín, quan es referia que, en certa manera, el marc constitucional actual era un marc escassament plebiscitari; nosaltres hi afegiríem encara més, segurament: de contingut, bàsicament, partitocràtic, que, en certa manera, expressa una certa por de la gent i una certa por a l'opinió de la gent.

Esquerra Republicana de Catalunya mantindrà la seva proposta perquè se sotmeti a votació, des del convenciment que, si hi ha altres propostes d'altres grups que són millors que la nostra –que, segurament, ho serien vist el gruix parlamentari d'algunes de les formacions polítiques que han parlat–, presentin-les i nosaltres les votarem favorablement. Ara, no sembla «de rebut» que, quan en divuit anys no s'ha presentat cap ni una d'aquestes propostes, quan la proposta es presenta, hi hagi apel·lacions al consens, apel·lacions a tot un seguit de procediments que no han estat utilitzats en altres propostes i, menys encara, en una proposta que vulgui ampliar a la Generalitat la seva facultat de poder convocar consultes populars, de poder convocar referèndums. No té sentit dir que s'hi està tan a favor que s'hi vota en contra, precisament, perquè ja ho deien els clàssics: «De tanto que te quiero, te aboñego.» I, òbviament, aquesta afirmació forma massa part de la cultura política d'aquests últims divuit anys. Probablement, perquè molts de vostès ja fa temps que, des de les seves formacions polítiques, han fet la seva opció i alguns temen que, en el moment que un hipotètic referèndum es pogués produir... Tanta por tenen? Tan insegurs estan que no hi hagués una majoria favorable a mantenir-se a l'Estat espanyol i a continuar pagant i a continuar callant?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Després del pronunciament que acaba de fer el senyor Carod, sotmetem a votació... (*El Sr. Escartín i Sánchez demana per parlar.*)

El senyor Escartín em demana la paraula... Hi ha hagut una al·lusió directa; per tant, mig minut per al·lusions.

El Sr. Escartín i Sánchez

Per al·lusions, senyor president. En fi, jo crec que tant en català com en castellà se sap que el tir al blanc no és un problema racista. Potser, algunes persones, del que tenen al cap, en parla la llengua, però és purament una distracció de barraca de fira. (*Rialles.*) I després, l'altra qüestió és que la partitocràcia –potser és dolenta– és millor que el cabdillatge.

Res més. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, acabades les intervencions i mantenint-se la proposta, passem a votació la presa en consi-

deració d'aquesta proposta. Senyores diputades, senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

La presa en consideració ha estat refusada per 16 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals (presa en consideració)

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals, presentada pel Grup Popular. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per presentar la presa en consideració, té la paraula el diputat senyor Simó Pujol.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Pujol i Folcrà

Senyor president, senyores i senyors diputats...

El president

Prego que guardin silenci perquè el proponent de la proposta de resolució pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Pujol i Folcrà

Començaré la meua intervenció...

El president

Ho repeteixo: guardin silenci! Segueixi.

El Sr. Pujol i Folcrà

Començaré la meua intervenció explicant les raons per les quals el Grup Parlamentari Popular fa aquesta Proposta. Aquesta és, essencialment, una proposta que respon a una constatació. La col·laboració entre professionals no té una opció pròpia a la Llei. Avui, la col·laboració mútua entre professionals ha de trobar protecció en alguna de les societats establertes a la llei. Potser es podria pensar que no calia l'esforç d'analitzar la conveniència de donar un tractament específic a la col·laboració entre professionals, que era suficient situar aquestes col·laboracions dins una de les societats ja regulades. Creiem que no. Qualsevol activitat professional, entesa en un sentit ampli, presenta característiques pròpies que no troben un tractament propi a les diferents societats. En primer lloc, l'activitat professional és autònoma per si. Aquesta condició s'enfronta amb el concepte de societat.

Tots sabem que la societat és una ficció, una noció intel·lectual. La personificació de la societat ha estat una de les grans aportacions de la dogmàtica jurídica del segle passat. La societat, com a ens nou i distint dels socis, dilueix les activitats individuals d'aquests. L'activitat del soci passa a ser una activitat de la societat. Aquesta desaparició de la individualitat és conseqüència que una societat té una activitat unitària, no una activitat de col·laboració. L'actuació professional, però, té entitat pròpia: noms i cognoms. Qualsevol aproximació, qualsevol proposta de regulació de la col·laboració entre professionals ha d'ajustar-se a aquest fet, ha d'ajustar-se a aquesta idea. Avui, cap societat, regulada la llei, té en compte que la veritable natura de l'actuació professional exigeix la continuïtat de la seva identitat, exigeix autonomia —autonomia de criteri, autonomia d'actuació.

L'opció, avui, dels professionals que necessiten —o d'aquells a qui és convenient la mútua col·laboració i que volen mantenir l'autonomia de la seva mateixa activitat..., es veuen abocats a fer un ús patrimonial de les societats o bé a entrar en situacions de comunitat de béns o de càrregues. Qualsevol d'aquestes opcions és una desviació de la realitat i presenta importants inconvenients per prendre decisions sobre els béns posats en col·laboració. També suposen un cost important.

Aquestes societats, de mera tendència de béns, tenen el tractament fiscal de la transparència. Això suposa que, fiscalment, els béns es consideren directament dels professionals socis, però també s'han d'entendre les obligacions formals que s'imposen per la llei a les societats, tals com donar-se d'alta al règim de Seguretat Social, cotitzant per administrador a com autònom, o bé tenir un empleat en règim general, complir les exigències dels comptes anyals, complir la presentació de la comptabilitat, omplir les declaracions trimestrals de l'IVA, de retencions d'IRPF i societats, encara que siguin negatives. Són servituds de les societats. En definitiva, un cost addicional.

Volem superar tot això, evitar les solucions societàries artificials que han d'utilitzar avui els professionals. Els professionals, avui, necessiten un sistema senzill i econòmic, que tradueixi la seva situació real i doni un tractament adequat, unitari, a la conjunció de la col·laboració i de l'autonomia professional. Posem-ne alguns exemples: operaris de la construcció que treballen separatament amb autonomia i necessiten disposar de maquinària nova de cost molt elevat, prohibit per a cadascun d'ells, per mantenir un servei competitiu davant del competidor; odontòlegs que volen posar-se pel seu compte i ajuntar esforços per disposar d'una consulta, d'un personal, d'un instrumental molt sofisticat; un grup de professionals del ram de l'alimentació que volen donar millor servei al barri i decideixen col·locar-se tots junts en un local nou que permeti, centralitzadament, donar serveis i oferir productes diferents, però mantenint cadascun el seu comerç. De ben segur que tots saben donar sortides alternatives que combinin societats i persones, per organitzar aquestes situacions; però ens adonem de seguida, en aquest exercici, que no hi ha un tractament directe i unitari, que no tenim a la nostra Llei una solució pròpia i adequada, especialment

que permeti la continuïtat de l'autonomia dels professionals. Per a aquestes situacions, aquesta proposta ofereix solucions als problemes de titularitat jurídica, de despeses comunes, d'adquisició i transmissió dels elements posats en col·laboració i, sobretot, de garantia registral. Aquesta proposta és traducció d'una realitat, i és una resposta als problemes que suposa avui la col·laboració entre professionals.

Feta aquesta constatació, no ha estat fàcil pensar quines solucions havien de ser proposades per als conflictes que poden sorgir de la col·laboració entre professionals. Assumir aquesta dificultat ens ha portat a la convicció que s'havia d'oferir una regulació oberta, en la qual trobés cabuda la major varietat possible dels plantejaments de col·laboració professional.

La primera opció, dins d'aquest plantejament de flexibilitat, ha estat no tancar el mateix concepte d'actuació professional. Aquesta proposta, per tant, no està pensada únicament per als professionals, que entenem professionals lliures, sinó que també s'estén a oficis i comerços. Ens hem apartat també d'una concepció lineal de l'activitat professional. Entenem que la col·laboració entre professionals no ha de ser per desenvolupar la mateixa activitat professional, o no ha de ser forçosament per desenvolupar la mateixa activitat professional. És freqüent que diferents professionals estiguin units per desenvolupar amb autonomia cada una de les seves professions o oficis. La nostra proposta acull de manera expressa aquesta possibilitat; pensem, per exemple, en professionals que s'uneixen per solucionar problemes jurídics, econòmics i socials, és a dir, una oferta professional que implica la unió d'avocats, economistes, sociòlegs, etcètera. No hem admès, però, l'opció de la societat unipersonal. Aquesta proposta es basa en la col·laboració, i això implica, com a mínim, dues persones. D'aquí que rebutgem, o que no atenguem, la societat unipersonal.

Per fer realitat aquest plantejament, plantejament de flexibilitat, proposem un ampli àmbit d'autonomia per a l'autoregulació. Les úniques limitacions al règim intern de la societat són l'exigència formal de fer constar els punts bàsics d'identitat de la societat en l'escriptura fundacional. Amb caràcter subsidiari, s'ofereix una regulació de la gestió, la representació i l'extinció de la societat. Però el més gran interès d'aquesta proposta no es troba tant en aquesta opció, per un tractament obert i flexible de la col·laboració entre professionals, es troba en el que pretenem que siguin les claus d'aquesta nova societat. Són la limitació de la responsabilitat del soci i la supressió de l'exigència d'aportació mínima patrimonial. Pensem, doncs, que aquesta proposta no només omple un buit, sinó que, fonamentalment, ha de servir per impulsar un sector econòmic que avui troba dificultats per estendre's, impulsant, d'aquesta manera, noves activitats professionals; si vostès ho volen, noves activitats professionals de col·laboració.

Aquesta proposta es presenta amb la convicció que la seva regulació no és competència d'aquest Parlament. Hauria estat la nostra intenció presentar-la com a Proposició de llei a aquesta cambra, ja que Catalunya és pionera de l'esforç individual i de l'autonomia personal. Hem donat moltes voltes per intentar-ho, però l'op-

ció per a la limitació de responsabilitat i la legislació mercantil –que són exclusives de l'Estat en la seva part normativa, i aquesta Proposició de llei ho és– fan que aquesta proposta s'hagi de presentar al Congrés dels Diputats. També ens hi obliga, ja que per la necessitat de l'escriptura pública i la inscripció registral, s'adquireix personalitat jurídica, la qual cosa envaeix la competència exclusiva de l'Estat.

Aquesta proposta no es presenta amb la convicció de la seva absoluta perfecció, ni molt menys; sens dubte, ens atrau més l'oportunitat que s'ofereix a aquesta cambra de parlar-ne i analitzar una solució legal, adequada al fenomen de la col·laboració entre professionals. Per tant, des d'aquest moment ja demanem cooperació i diàleg perquè puguem, entre tots, millorar, si s'escau, aquesta proposta, i presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats l'esperit i la visió que a Catalunya tenim del món professional.

Això, si, com esperem, tenim el suport majoritari d'aquesta cambra, que és el que en aquest moment de-mano.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Un torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha tornos en contra. Per fixar la posició dels grups té la paraula, en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador More-ra.

El Sr. Tugues i Boliart

Sí, en nom d'en Salvador Morera ho farà en Benet Tugues, senyor president.

El president

Perdó, em pensava que era... El diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la proposta que ens presenta el Grup Popular, i que hem estudiat amb atenció, ens ha deixat sorpresos, diríem, en dues direccions.

La primera és una qüestió metodològica i d'eficàcia. Si el Grup Popular creu que és necessària, transcendent o urgent –i dic «urgent» perquè el tràmit d'introduir aquest tema a l'ordre del dia ha estat basat en motius d'urgència, ja que no figurava ni en l'ordre del dia dels temes que podien ser inclosos en el present Ple–, diré que, si el Grup Popular dóna tanta importància a la regulació ràpida d'aquestes societats civils d'activitats professionals, aleshores no entenem com aquesta pro-
posta no es presenta directament al Congrés de Dipu-
tats, tenint en compte les fraternals relacions entre el PP de Catalunya i el del conjunt de l'Estat, i que a les cam-
bres espanyoles el PP és el partit que té la majoria i, per
tant, possibilitats reals de tirar la llei endavant. Perquè
el tràmit que s'ha escollit suposa, a més de l'acceptació
a tràmit que ara decidirem, el pas per comissió, amb la
discussió de les esmenes que es puguin presentar, altre

cop el Ple d'aquest Parlament, i aleshores, camí de
Madrid, esperar torn, i, amb una mica de sort, d'aquí a
uns quants anys en parlarem.

La segona sorpresa és la de considerar la necessitat
d'aquesta proposta de llei. De fet, aquesta segona sor-
presa ja ve matisada per la metodologia que utilitza el
Grup proponent, que si ha apostat per un tràmit tan llarg
deu ser que no considera ni urgentment ni immediata-
ment necessària l'aparició d'aquesta llei i de les possi-
bilitats que ofereix.

Articular una forma jurídica determinada per a les
agrupacions de professionals no ens sembla, en princi-
pi, ni bé ni malament, i probablement ens semblaria
més bé que malament, però d'associacions d'aquestes
característiques n'hi ha, i moltes, i probablement, a
l'empara de les noves tecnologies de la comunicació i
dels serveis que poden oferir, cada vegada n'hi haurà
més. Però totes les que han volgut han trobat fins ara la
formulació jurídica per regular les seves relacions, les
internes entre els socis i les externes davant de tercers.
Afinar aquestes relacions internes i exògenes amb la
regulació d'una societat específicament pensada per als
professionals podria ser, de tota, manera positiu. El que
passa és que el dring que desprèn la proposta de reso-
lució, la proposta de llei, ja des de la seva exposició de
motius, no ens acaba de fer el pes. I no ens fa el pes
perquè carrega els arguments pràcticament de manera
exclusiva, a l'hora de justificar la necessitat d'aquesta
regulació, en la limitació de la responsabilitat civil dels
socis als béns de la societat, principi el qual es dedica
a justificar l'exposició de motius i que es recull en l'ar-
ticle 12 de la proposta.

Naturalment, això no és cap novetat; altres figures so-
cietàries existeixen limitant la responsabilitat dels socis,
però no estic segur que, quan es van regular aquestes
figures, en la voluntat del legislador figurés de mane-
ra preponderant o quasi exclusiva el fet de la limitació
de responsabilitat i sí, en canvi, donar possibilitats de
viabilitat o de creixement a un negoci, a una empresa,
amb la participació de nous socis, regulant les relacions
entre ells. I a partir d'aquí, a partir de la bona voluntat
del legislador, s'han fet utilitzacions perverses d'aques-
tes figures societàries, que han servit no només per li-
mitar responsabilitats, sinó per donar cobertura a acti-
vitats fraudulentas. Tant és així que la mateixa jurispru-
dència ha posat fre a determinats abusos amb la cone-
guda teoria de l'aixecament del vel, utilitzada per des-
emascarar societats purament instrumentals i deter-
minar la responsabilitat civil personal dels associats
quan la societat, també de responsabilitat limitada, era
una figura estrictament de cobertura.

Fetes aquestes consideracions, tenim la sensació que la
proposta de llei que ens proposa el Grup Popular és una
lleï de cobertura, inspirada de manera exclusiva en la
limitació de la responsabilitat dels associats, i, natural-
ment, hi ha associacions en les quals resulta lògic reco-
nèixer aquesta limitació, i n'hi ha d'altres en què aquest
reconeixement va en detriment de la seguretat jurídica
i dels drets i dels interessos de tercers que contracten
amb la societat. I, naturalment, cal tenir presents tam-
bé aquests drets de tercers.

6640

Per tant, tenim objeccions serioses a la proposta del Grup Popular, tant pel que fa a la necessitat de plantejar noves figures jurídiques per regular activitats que fins a la data han trobat una cobertura adequada en el marc jurídic actual –objecció que, al capdavant, és de caràcter formal i, per tant, superable–, com, sobretot –i això ja no és formal–, el contingut de la llei, condicionat per una inspiració que no sé si qualificar d'ultraliberal o de corporativista, però que, en qualsevol cas, no aporta res a la seguretat jurídica en les relacions entre individus i entre societats, ans al contrari.

Per aquestes raons, tot i considerar que el que se'n demana és una acceptació a tràmit i que restaria el període d'esmenes per corregir els excessos que hem denunciat, se'n fa molt difícil votar favorablement la proposta del Grup Popular, raó per la qual ens hi abstindrem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el contracte de societat civil de l'article 1.665 del Codi civil suposa, i de fet d'una o altra forma ho diu el preàmbul o l'exposició de motius de la Proposició de llei del Grup Popular, suposa, com és sabut, que dues o més persones s'obliguen a posar en comú diners, béns, indústria, el seu treball, amb l'ànim de partir entre si, de repartir uns beneficis, uns guanys, i, a partir de la constitució d'aquesta societat, neix una autèntica persona jurídica, perquè només estan mancades de personalitat jurídica aquelles societats que tenen pactes secrets entre els seus socis, o aquelles en què cadascun dels socis s'obliguen de forma individual i en el seu propi nom i interès. Una agrupació, a més a més, la societat civil, que té un contingut clarament..., o una finalitat clarament lucrativa, d'interès personal, mai és pot considerar que tenen un interès general, raó per la qual la distinció entre la societat i una associació està meridianament clara en el nostre ordenament jurídic.

Ara, això és així com que no és tan clar que aquesta distinció, des d'un punt de vista teleològic o tenint en compte la finalitat o l'objecte que persegueix aquesta societat, es distingeix clarament de la societat de tipus mercantil perquè, per regla general la distinció –doctrinalment, vostès ho coneixen– s'ha vingut basant des del punt de vista –repeteix– de l'objecte o la finalitat que es persegueix; en el cas de les societats mercantils perquè s'encaminen a realitzar actes propis del comerç, i en el cas de les societats civils perquè no és així, perquè aquest no és exactament el seu objecte. És una distinció segurament –i ho diu l'exposició de motius de la proposta–, sense dubte, basada en un concepte simplista, segurament reduccionista, molt acomodat fins i tot en la pròpia etimologia de les paraules, que atribueix al dret mercantil la regulació exclusivament de les institucions relatives als actes de comerç, aquells que fan els

professionals, i a més ho fan en massa, de forma reiterada, de forma continuada, encara que per excepció aquest criteri finalista o teleològic, algunes modernes lleis mercantils estableixen que determinades societats seran mercantils pel sol fet que s'acullen a la legislació mercantil; és a dir, pel sol fet que es constitueixen adoptant el tipus de societat que aquestes mateixes lleis regulen o estipulen.

I això que a simple vista, aparentment, sembla una adquisició doctrinal amb la qual jo no els voldria cansar excessivament, és un fet important, perquè la teoria de l'empresa que reserva al dret mercantil la regulació precisament d'aquest institut, el de l'empresa com a element essencial, és el que ha acabat, en definitiva, mercantilitzant l'estatut professional dels empresaris, i també algunes situacions de caràcter excepcional que afecten, en definitiva, l'activitat o la vida econòmica de les societats, com les fallides o les suspensions de pagaments, etcètera. I amb aquesta teoria de clara distinció entre la societat mercantil i la societat civil, per tant, amb aquesta teoria dualista que hi ha un sector ampli de la doctrina mercantil que el sosté i ho manté, contrària precisament a la dels qui demanen o postulen el retorn a la unitat del dret civil –i nosaltres, des d'aquí, molt modestament, des d'aquesta tribuna, ens sumem a aquest corrent unificador–, es manté encara a hores d'ara la dualitat o la distinció normativa entre ambdós tipus de societats, les societats civils particulars o universals, o les mercantils. Una dualitat que es manté precisament en un dels aspectes més problemàtics de la vida societària, que és el que aborda la proposta del Grup Popular, és a dir, aquell aspecte o aquell punt relatiu a les relacions externes de les societats amb tercers, és a dir, la responsabilitat patrimonial dels socis o de la mateixa societat enfront de tercers persones. Una diferenciació o una distinció que avui, com molt bé diu la proposició del Grup Popular, constitueix l'objecte –em sembla que ho diu literalment així–, l'objecte de l'interès preferent de tothom, sobretot de cara a dotar de seguretat el tràfic jurídic.

I és clar que en el cas de la societat civil, doncs, que té personalitat jurídica, que adquireix drets, que resulta obligada i respon enfront de tercers a conseqüència dels actes que realitzen els seus socis, doncs, evidentment, si el patrimoni social és insuficient per respondre a aquests tercers o aquestes obligacions contraïdes enfront de tercers, són els socis que han de respondre de forma subsidiària amb el seu propi patrimoni en proporció a la seva quota.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres podem coincidir, i de fet coincidim i no em sap greu haver-ho de reconèixer, amb la proposta del Grup Popular, encara que sí que té un cert tint corporatiu, gremialista i, segurament, portat d'un cert afany liberalitzador, però jo haig de dir que podem coincidir en bona part amb el plantejament que fa el Grup Popular perquè aquesta distinció tan marcada, excessivament marcada entre les societats civils i les mercantils, es troba avui segurament no prou justificada. Que cal oferir segurament una solució legal més adequada a l'activitat econòmica individual, especialment de les situacions de col·laboració entre professionals que es fonamenten bàsicament en l'esforç

individual, però que estan òbviament envoltades de situacions de col·laboració i, per tant, de participació en el risc, en les despeses, etcètera. I el cas prototípic dels bufets d'advocats, on evidentment es posa en comú un esforç i també un risc, és evident. Per això podríem estar d'acord amb la configuració, encara que reconeixem que es podria, segurament, doncs, treballar i aprofundir més en la configuració que la Proposició de llei fa, de les dites o anomenades societats entre professionals com a societats que, òbviament, tinguin personalitat jurídica i que alliberin al mateix temps els socis de tot tipus de responsabilitat per les activitats de la pròpia societat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

No estem tan d'acord –i amb això acabo–, no estem d'acord amb alguna reflexió –i hi ha un incís a la part final del preàmbul de l'exposició de motius–, que això hagi de suposar una superació del concepte de patrimoni social com a patrimoni de garantia, des d'un punt de vista garantista estrictament, perquè això contribueix a sembrar de dubtes la fiabilitat i la seguretat del mateix tràfic jurídic, i per tant, sembla que estaríem donant eines i contribuint fins i tot amb aquesta proposta o amb la viabilitat d'aquest tipus de societat, doncs, a eludir de forma fraudulenta les obligacions que contreuen aquestes societats.

En qualsevol cas, com que aquesta proposta té una bondata i té elements positius que nosaltres hem i volem reconèixer públicament, estem disposats a abordar un estudi més seriós, més aprofundit i, com el mateix senyor Pujol ja ha reconegut que aquesta proposta, com totes –imagino– les que es fan en aquest Parlament, no estan dotades de l'absoluta perfecció, ens afegim a aquesta advocació i voluntat de diàleg expressat pel diputat fa uns instants i, coincidint amb una cosa que no sé qui ha dit fa uns instants, que segurament si vostès haguessin plantejat això amb la màxima convicció, doncs, ja ho haurien plantejat directament a les Corts Generals, encara que no seré jo qui aquí disminueixi el paper i la sobirania d'aquesta cambra, evidentment, sembla que vostès han volgut entrar en una via morta i, per tant, retardar *sine die* aquesta qüestió.

Jo, però, contràriament al que s'ha dit, jo sí que els emplaço que, si vostès volen estudiar aquesta qüestió, nosaltres amb molt de gust ho farem, però per aquestes reserves que he expressat fa uns instants, bàsicament, el nostre Grup Parlamentari s'acabarà abstenint en la votació a menys que el senyor Simó Pujol ens acabi oferint, en tot cas, una retirada que ens permetria d'abandonar de forma conjunta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, molt breument, perquè el nostre Grup coincideix amb algunes de les valoracions que s'han fet. A nosaltres, realment, ens ha sorprès que es presentés aquesta proposició avui en el Parlament de Catalunya pel Grup Popular argumentant sobretot la urgència, la necessitat de la seva regulació, quan sent, com s'ha reconegut també, una competència estatal, haurà d'anar a les Corts Generals i, evidentment, això serà, malauradament, a les *kalendas graecas*, per tant no deixa de ser, com deia, sorprenent que es presenti aquí a debatre aquesta qüestió que no és ni molt menys un exercici de la nostra facultat d'autogovern. És ni més ni menys que retardar, en tot cas, una legislació que per part del Grup que la presenta, naturalment, es considera important.

Des del nostre punt de vista, a més a més, hi han altres raons, evidentment més de fons, que fan que no li donem suport. Ja s'ha citat un aspecte en el qual nosaltres coincidim; nosaltres, des de la nostra visió política i ideològica, no estem d'acord amb el que planteja la proposició quant a la responsabilitat. La proposta va en una línia que nosaltres considerem liberalitzadora que no és la que pensem que és la més adequada per a la seguretat del tràfic, per a la seguretat jurídica i per al bon funcionament de la vida comercial, industrial i professional, i a més a més, hi han altres mancances importants, com les que fan referència als aspectes fiscals que se'n puguin derivar. Per tant, nosaltres hem trobat aquí, des del nostre punt de vista, i dit sigui, naturalment, amb tot el respecte al treball que ha realitzat el Grup Popular, però, mancances o, en qualsevol cas, desacords quant a les responsabilitats patrimonials, quant a la constitució, l'organització i el funcionament d'aquestes societats, i per tant, també, com deia –perdó–, en relació als aspectes fiscal.

Per tant, sense entrar ja més en altres consideracions pensem que no és una proposició que avui el Parlament hagi d'admetre i d'anar a debatre, però, naturalment, tractant-se d'una presa en consideració, òbviament, nosaltres no hi votarem en contra sinó que ens abstenim.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fuentes. Correspon ara la intervenció del Grup Socialista; per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Moltes gràcies, senyor president. També per a fixar la nostra posició en relació a aquesta Proposició de llei que presenta el Grup Popular i per fixar-la entorn de la seva admissió a tràmit, no en el seu contingut, que, cas de ser admesa a tràmit, ja el discutirem en instàncies diferents de ponència i de Comissió.

D'entrada, voldria justificar el nostre vot, que serà un vot d'abstenció. Vot d'abstenció per una banda per no

6642

impedir, almenys amb la nostra acció parlamentària, amb la nostra acció de vot, que es pugui debatre i que es pugui seguir discutint la proposició, el treball que ens ha presentat el senyor Simó Pujol, però tampoc un sí entusiasta, per una raó clara, i és perquè trobem unes contradiccions importants i un aiguabarreig jurídic difícil d'aclarir. Per tant, no entusiastes, sí, i per tant, abstenció.

Quin és el problema? Nosaltres entenem de la seva explicació i del que hem llegit que el que es pretén en aquesta Proposició és establir un règim jurídic propi per a les anomenades societats civils d'activitats professionals, per més que aquestes activitats professionals, segons l'exposició de motius i segons, encara més, l'explicació extensa que ha fet el senyor Simó Pujol, no són només professionals, sinó que són de serveis en general. I així ho diu l'exposició de motius i així ho explicava el senyor Simó Pujol. Bé, un règim jurídic per a unes societats civils.

La primera contradicció important és que nosaltres entenem que aquestes societats, de civils, no en tenen res: són societats mercantils. I les societats mercantils tenen una reglamentació establerta que, en tot cas, podem examinar, podem canviar, podem discutir, però són mercantils, no són civils. I observem en la Proposició no de llei com quan s'analitza aquestes societats civils, el règim jurídic d'aquestes societats civils, s'estableix que la seva constitució ha de ser feta en escriptura pública, ha de ser inscrita en el Registre Mercantil, els administradors poden no ser socis, del que es tracta també és que la responsabilitat dels socis sigui limitada, no responen així amb el propi patrimoni, elements tots ells propis, característics, definitoris d'una societat mercantil. És difícil entendre el títol de la Proposició, que diu «establir un règim jurídic propi per a societats civils». Civils o mercantils? D'entrada aquest dubte nostre ja justifica una abstenció prudent que ens permeti examinar amb més deteniment el treball en comissió, en ponència, el treball que vostè, senyor Pujol, ens ha presentat.

Però aquestes societats civils, segons el seu projecte, tenen també uns aspectes que les pretenen definir com a civils per a subratllar el seu caràcter civil. Quins són? Home, que les quotes no es representen per títols de capital, que la condició de soci no és lliurement disponible, etcètera. Fins i tot aquestes característiques, aquests trets que segons la Proposició es defineixen com de caràcter civil, els trobem perfectament assimilables i atribuïbles a societats mercantils, algunes d'elles tan conegudes com les societats limitades i les societats col·lectives. Són perfectament possibles. Bé, són contradiccions jurídiques, un aiguabarreig que a nosaltres no ens permet aclarir massa exactament de què va la cosa i que ens fa que siguem prudents. Sí que entenem la voluntat de limitar la responsabilitat dels «socis» —entre cometes—, això ho entenem, sí que entenem la voluntat de trencar el règim de transparència fiscal i passar del 56% actual —48% d'aquí a pocs mesos— al 35 o 30%, això sí que ho entenem, però bé, això ho pot fer qualsevol societat mercantil, no cal fer més invents.

En tot cas, també a l'espera de nous convenciments, el nostre vot —insisteixo, senyor president— serà d'abstenció, per prudència i per respecte al treball que ha fet el senyor Simó Pujol.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Guitart. És ara el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el tema és important, el tema que se'n proposa avui per part del Grup Popular a través del senyor Simó Pujol és un tema important, perquè, francament, la problemàtica que ha explicat ell mateix i que l'ha explicat també el senyor Ridao, suposo que perquè es troba com jo mateix amb problemàtica d'aquest tipus en el nostre àmbit professional diferent del d'aquesta cambra, és realment important. Certament només per aquesta qüestió i perquè realment la compartim, la filosofia que cal trobar un desllorigador a molts dels problemes que plantegen les associacions de professionals, es diguin societat o es diguin..., en l'àmbit de col·laboració, el nostre vot anuncio ja que serà favorable a la presa en consideració.

Tenim sí, i això no li ho puc negar, seriosos dubtes de si la solució tecnicojurídica que se'n proposa és o no és la més adequada. Realment no sé si el vestit que hem preparat per a aquesta problemàtica que compartim és el més adequat. Jo veig, per exemple, que per a tot el que fa a la constitució de la societat, sincerament —a part de l'especificitat que necessita una inscripció en el Registre mercantil i aquesta és una dificultat òbvia, no ja per al tema de competències estatals—, jo m'imagino —no és un problema de sorpresa meu— la sorpresa d'un registrador mercantil quan li posin al davant la inscripció d'una societat civil. Evidentment que avui dia les societats civils i mercantils, com també s'ha explicat, tenen certa conjunció, però, vaja, en tot cas, de tot el capítol primer jo no veig diferències essencials entre els articles 1665 i següents del Codi civil. No hi veig, no hi sé trobar la diferència.

Pel que fa al capítol segon, és a dir, al règim intern, jo crec sincerament que totes les finalitats que es busquen i que s'expliquen prou bé d'una gestió unificada, a vegades, o diversos gestors per branques d'activitats poden trobar encaix perfectament en la societat col·lectiva. Pel que fa al règim extern de la societat, és a dir, al capítol tercer, nosaltres, per exemple, ho hem solucionat a través d'una limitada. No veig que la limitada no pugui servir per a això. «Extinció de la societat», doncs miri, funciona exactament igual que el 221 del Codi de comerç. Són les mateixes causes, els mateixos efectes, amb l'única especificitat d'aquesta, diguéssim, curiosa inscripció en el Registre mercantil que, d'altra banda, des del punt de vista de la seguretat jurídica és absolutament necessària. I pel que fa a la modificació del règim constitutiu no veiem diferències especials amb l'article 218 del Codi de comerç.

Jo no em pronuncio respecte a la minva de responsabilitats dels dos socis actors. Dic simplement que el que es busca, que em sembla que és adequat, té encaix en les diverses formulacions societàries que hi ha de la societat col·lectiva en el Codi civil i que hi ha al Codi de comerç, i en la limitada en el tema que jo li he explicat. Quin és, en canvi..., i li parlo ara com a usuari d'aquesta futura societat tan *ex novo* que es vol crear i la qual serà una ponència, n'estic convençut, molt interessant. Jo, el problema que tinc és la transparència fiscal. Per què? No jo, perdó. Els professionals tenen el problema de la transparència fiscal. Per què? Molt clarament, perquè l'actual distinció fiscal que s'està realitzant a través de les lleis de l'Estat, molt concretament la Llei de l'IRPF, dividint les societats que realitzen una activitat professional i aquelles que realitzen una activitat empresarial, ha deixat de tenir raó de ser. Jo crec, sincerament, que obligar les societats de professionals que siguin obligatòriament objecte de transparència fiscal, crec que és un error –crec sincerament que és un error. No hi ha..., perquè representa un greuge comparatiu extraordinari en qualsevol activitat mercantil, perquè en el fons, sigui amb prestació de serveis sigui a través d'això..., absolutament d'acord, per cert, en el tema de la societat unipersonal –absolutament d'acord. Però sigui amb prestació de serveis sigui d'una altra forma, s'està realitzant una activitat mercantil.

Per això, precisament –i no escombri cap a casa, encara que ho pugui semblar–, Convergència i Unió ha presentat en la Llei de reforma de l'IRPF, que va entrar el 25 de setembre al Senat i que espero que s'aprovi aquesta..., dues esmenes perquè no sigui obligatori per als professionals el sistema de transparència fiscal. Quines serien les condicions? Les condicions serien simplement que tinguessin més de cinc treballadors assalariats; per tant, les societats de professionals que tinguessin més de cinc treballadors –cinc o més de cinc treballadors– no haurien d'acollir-se forçosament al règim de transparència fiscal, o bé se'ls aplicarien les mateixes condicions que l'article 25 de l'impost de societats aplica per a les activitats d'arrendament d'immobles perquè no es considerin activitat econòmica. Aquells mateixos requisits de l'article 25 de l'impost de societats perquè el lloguer d'immobles es consideri activitat econòmica i, per tant, no estigui obligatòriament subjecte a la transparència fiscal, seria *mutandi* la fórmula.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Jo crec... –i el convido, sincerament, a aquesta ponència. Trobem el desllorigador de potser aquesta barreja, aquesta confrontació civil - mercantil. Potser suprimint la paraula «civil» ens en sortiríem; és a dir, no la bategem i que el contingut sigui realment una relació *ex novo* i, en canvi, jo el convido que atès que anirà a l'Estat –és competència estatal– i atès que potser les dues esmenes nostres no colen –depèn de vostès perquè tenen majoria absoluta al Senat–, aniria molt bé incorporar elements fiscals en aquesta llei; és a dir, a títol de disposició addicional, a títol de disposició final. La fórmula ja la trobaríem. Jo crec, senyors ponents –senyors previsibles ponents que han intervingut–, que aquest serà un exercici interessant, i ho dic amb tota sinceritat.

Nosaltres, malgrat aquestes reticències que hem expressat pel que fa al contingut tecnicojurídic de la proposta, la veiem amb molts bons ulls i la votarem favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat... (*El Sr. Pujol i Folcra demana per parlar.*)

Perdó, el senyor Simon Pujol em demana la paraula? Per què?

El Sr. Pujol i Folcra

Senyor president, per contradiccions.

El president

Endavant. Mig minut per contradiccions.

El Sr. Pujol i Folcra

O per aclariments, com vostè vulgui.

No, jo voldria deixar clar sobre algunes intervencions que han fet alguns representants, dos representants de dos grups parlamentaris... Aquesta és una proposta que, d'urgència, re; no ha entrat per tràmit d'urgència. És que no pot entrar per tràmit d'urgència; no pot estar regulada una presa en consideració per un tràmit d'urgència. No sé per què s'ha parlat d'urgència.

Quant al fet que es podia haver presentat al Congrés dels Diputats, evidentment que es podia haver presentat al Congrés dels Diputats. Però és que nosaltres aquí tenim una autonomia que no sabem si el Congrés dels Diputats comparteix o no aquesta idea nostra. És a dir, no hi ha hagut cap contacte. És una qüestió únicament i exclusiva dels serveis jurídics i dels juristes del Grup Popular a Catalunya.

Quant a aquesta forma directa que és via morta, jo crec que no. No és via morta; és al contrari. Creiem nosaltres que és una via més ràpida. La prova és que la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica de compareixença davant de les comissions d'investigació, que aquest mateix diputat va presentar a aquesta cambra i que va ser aprovada unànimement per tota la cambra, ahir a Madrid vaig tenir l'honor, junt amb el senyor Sesmió, de presentar-la davant del Congrés dels Diputats i es va aprovar per majoria total, per unanimitat: 312 vots. Què vol dir això? Que hem aconseguit per aquesta via que precisament les cambres d'investigació dels parlaments autonòmics tinguin la mateixa eficàcia, tinguin la mateixa obligatorietat que tenen les compareixences davant de les comissions d'investigació de les Corts Generals. Per tant, es pot presentar aquí i es pot presentar a les Corts Generals. Però si l'hem presentat aquí és perquè és una iniciativa únicament i exclusivament dels juristes o dels membres que han volgut col·laborar del Partit Popular de Catalunya.

Gràcies.

6644

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Tugues i Boliart demana per parlar.)*

Em demana la paraula el senyor Benet Tugues. Endavant.

El Sr. Tugues i Boliart

Només...

El president

Per què me la demana?

El Sr. Tugues i Boliart

Per contradiccions o per acabar d'aclarir una qüestió que hi ha fet referència el senyor Simó Pujol.

És a dir, aquesta qüestió, aquest punt no estava en la relació del llistat de les qüestions que podien entrar en l'ordre del dia d'aquest Ple. Probablement no va entrar amb tràmit d'urgència, però sí una mica amb calçador,

no? En qualsevol cas, celebrem molt que el Partit Popular treballi també per la seva independència respecte al Partit Popular de Madrid.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, iniciarem la votació. Preparin-se les senyores diputades i els senyors diputats.

Iniciem la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat aprovada per 59 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i nou minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA.

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

13.000 PTA.

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

120 PTA.

} IVA inclòs

Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Imprès a Multitext, SL, Barcelona.